

ΨΗΦΙΟΠΟΙΗΣΗ:

www.entoytwnika.gr

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν.

johncriket@hotmail.com

Οὐκ ἀρνοσόμεθά Σε φίλη Όρθοδοξια, οὐ ψευσόμεθά
Σε πατροπαράδοτον σέβας, οὐκ ἀφιστάμεθά Σου
Μῆτερ εύσέβεια. Έν Σοι ἐγεννήθημεν, καὶ Σοι ζῶμεν,
καὶ ἐν Σοι κοιμηθησόμεθα. Έιδέ καθέστη καιρός,
μωριάκις ὑπέρ Σοῦ τεθνηζόμεθα. (ΙΩΣΗΦ
ΒΡΥΞΕΛΙΟΣ)

Οι "Άγιοι Κωνσταντίνος και Ἐλένη

της Αγίας Αγάπης

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Σελ.

Πρόολογος του Συγγραφέως 11
Εἰσαγωγὴ 13

Α' Ἡ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ 17
Προσδεutικὴ διοργάνωσις 20

Β' Ὁ Οἰκουμενισμὸς κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας

«Ορθόδοξοι» εἰς τὸν Οἰκουμενισμὸν 25	
Ἡ ἐγκύκλιος τοῦ 1920 30	
Παγκόσμιος ἐνθουσιασμὸς τῶν αἰρετικῶν 33	
Τὸ πρῶτον βῆμα 38	
Προτιγγούμεναι ἀπόπειραι 42	

Γ' Τὰ ὅργανα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Μελέτιος Μεταξάκης - Χρυσόστομος Παπαδόπουλος 49	
Οἱ Προτεστάνται περὶ τοῦ Μελετίου Μεταξάκη 52	
Οἱ Μασῶνοι περὶ τοῦ Μελετίου Μεταξάκη 54	
Χρυσόστομος Παπαδόπουλος 59	

**Δ' Ὁ Οἰκουμενισμὸς ἐπιβάλλεται διὰ τῶν
δργάνων του**

	Σελ.
Σχέδιον «μεταρρυθμίσεων». — «Ἀναγνώρισις» Ἀγγλικα- νικῶν χειροτονιῶν	64
Tὸ «Πανορθόδοξον Συνέδριον»	68
Καὶ πάλιν ἐνθουσιασμὸς τῶν δυσσεβῶν	79
«Μὲ τὸ τσεκούρι»	92
Περὶ ἀστρονομικῆς ἀκριβείας	85
Νεοημερολογιτισμοῦ παρατροπᾶ	89
Ἐκ τῶν λεπτομερειῶν τῆς Ἐκτελέσεως, Βασίλειος ὁ Γ'	96
Τὰ ἔπαμενα «Βήματα»	103
Ε' Ἐπισφράγισις τῆς Αἱρέσεως	
«Ἄγια καὶ μεγάλη Σύνοδος»	112
Συνειδητοποίησις - Συνέπεια	116
ΠΗΓΑΙ	120

**ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ
ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ
ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ. ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙ-
ΝΟΥΠΟΛΕΙ ΕΝ ΕΤΕΙ 1848.**

Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας, ἃν παρελάθομεν ἄδολον παρὰ τηλικούτων ἀνδρῶν ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμὸν ώς ὑπαγόρευμα τοῦ Διαβόλου. Ὁ δεκόμενος νεωτερισμὸν κατελέγχει ἐλλιπῆ τὴν κεκρυψμένην ὀρθόδοξον πίστιν. Ἄλλ' αὕτη πεπληρωμένη ἥδη ἐσφράγισται μὴ ἐπιδεχομένη μήτε μείωσιν, μήτε αὔξοσιν, μήτε ἀλλοίωσιν, ἃν τινα καὶ ὁ τολμῶν ἢ πρᾶξαι ἢ συμβουλεῦσαι, ἢ διανοθῆναι τοῦτο, ἥδη ἡρνίθη τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἥδη καθυπεβλήθη εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα διὰ τὸ βλασφημεῖν εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ "Ἄγιον ὡς μὴ ἀρτίως λαλῆσαν ἐν ταῖς Γραφαῖς καὶ Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις.

Τὸ φρικτὸν τοῦτο ἀνάθεμα, ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἡν Χριστῷ ἀγαπητά, οὐκ ἐκφωνοῦμεν ἡμεῖς σήμερον, ἀλλ' ἔξεφώντας τοῦτο αἱ ἐπτὰ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, ὁ κορὸς τῶν Θεοφόρων Πατέρων. "Απαντεῖς οὖν οἱ νεωτερίζοντες, ἢ αἱρέσει, ἢ σχίσματι, ἐκουσίως ἐνεδύθοσαν κατὰ τὸν ψαλμῳδόν, κατάραν ὡς Ἰμάτιον, κἄν τε Πάπαι, κἄν τε Πατριάρχαι, κἄν τε λαϊκοί, κἄν τε κληρικοί, κἄν "Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ.

† ΑΝΘΙΜΟΣ ἐλέω Θεοῦ Ἀρκιεπίσκοπος Κων/πόλεως,
Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

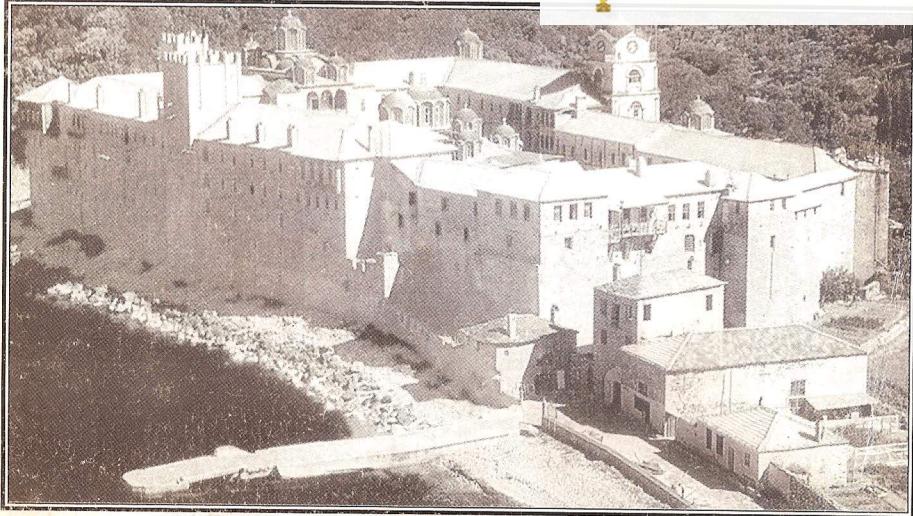
† ΙΕΡΟΘΕΟΣ ἐλέω Θεοῦ Πάπας καὶ Πατριάρχης
Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Αἰγύπτου.

† ΜΕΘΟΔΙΟΣ ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης Ἀντιοχείας.

† ΚΥΡΙΛΛΟΣ ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων καὶ
αἱ περὶ αὐτοὺς Ἱεραὶ Σύνοδοι.

ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ

**ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ ΑΘΩ**

ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΥ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ΑΓΩΝΑ

ΠΑΥΛΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΚΥΠΡΙΟΥ

ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

«Πλήρην δὲ Γάιος τοῦ ἀνθρώπου
ἐλθὼν ἄφα εύρήσει τὴν πίστιν
ἐπὶ τῆς τῆς;»

(Λουκᾶ ΙΙ 8)

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ - ΑΘΩ

ΑΦΙΕΡΟΥΤ
ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΡΟΜΑΧΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ
ΑΓΙΟΝ ΜΑΡΚΟΝ ΤΟΝ ΕΥΓΕΝΙΚΟΝ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΕΦΕΣΟΥ
ΚΑΙ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΠΙ ΛΑΤΙΝΟΦΡΟΝΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΕΚΚΟΥ ΜΑΡΤΥΡΗΣΑΝΤΑΣ

ΑΓΙΟΡΕΙΤΑΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Οι είκοσι έξι 'Οσιομάρτυρες της Μονῆς Ζωγράφου, οι δύοι ήδη έκαπισαν τὸ 1276 υπὸ τοῦ Λατινόφρονος πατριάρχου Ἰωάννου Βέκκου.

Κάθισμα. Ήχος α' «Τὸν Τάφον σου Σωτήρ».

Τοῦ "Αθώ τοὺς κλεινούς, Ἀθλητὰς καὶ Ὀσίους, δεινὴν τοῦ παπισμού δάνατρέψαντες πλάνην ἀξίως τιμήσωμεν, καὶ αὐτοὺς μιμησώμεθα" τὴν Ὁρθόδοξον, καὶ γάρ κηρύξαντες πίστιν, σκεύη τίμια τῆς Παναγίας Τριάδος, λαμπτρῶς ἀνεδείχθησαν.

Στιχηρόν προσόμοιον. Ήχος α'. «Τῶν οὐρανίων ταγμάτων».

"Ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ζωγράφου, καὶ τῶν Ἱεράρχων ὅμοιον· καὶ ἐν Βατοπεδίῳ Καρυδῶν τε τῇ Σικήτῃ Θεῷ εὑαρεστοῦντες, Πατέρες σεπτοί, καὶ Αὔτῷ προσκοιλλόμενοι· τούς τῶν Ἱδρώτων στεφάνους, καὶ τοῦ λαμπροῦ, μαρτυρίου ἀνεδύσασθε.

**ΠΗΔΑΛΙΟΝ:
ΙΔΟΥ Η ΜΙΑ ΑΓΙΑ ΚΑΘΟΛΙΚΗ
ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ**

Διά την παλαιά πατέρων

Διὰ τῆς νῦν τεστής εἰκονίζεται ἡ καθολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τῆς ὑποίκης, τρόπης μὲν εἰναι ἡ πρὸς τὴν ἀγίαν Τριάδον ἐρθύδοξη πόλης. Δικοὶ δὲ καὶ εὐθέτες, τὰ της πόλεως δόγματα καὶ αἱ παραδόσεις, Ἰστός, ὁ Σταυρός, Ἀρμενίχ, ἡ Ἐπίπονα καὶ Ἀγάπη, Κυβέρνητες, δὲ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Πρωφέτες καὶ γαῦται, εἱς ἀπόστολοι, καὶ οἱ τῶν ἀποστόλων διάδοχοι, καὶ Κληρικαὶ τάντοι. Γραμματικοὶ καὶ νοτάριοι, οἱ κατὰ χαρούς διδάσκαλοι. Ἐπεξέτες, ἀπαντες οἱ ἐρθύδοξοι χριστιανοί. Θάλασσας, δὲ περιόδου μίση. Πνεύματα γαληνῶν καὶ ζερέων, αἱ τοῦ ἄγιου Πνεύματος πνοεῖς καὶ γέρατες. Ἄνεμοι, εἱς κατ' αὐτά; πυρεσμοί, Πηθάλιον δὲ αὐτῆς, δὲ οὖς πρὸς τὸν οὐρανὸν λιμένα θεούτες, η περίσση βιβλίος τῶν ἱερῶν Κενονονέτειν.—ὕρετε καὶ τὸν θεῖον Χριστόστολον νηὶ παρασκευῆς τὴν Εκκλησίαν (τεμ. ᷂, σελ. 126. πλ. 10. Καὶ τεμ. ᷃, σελ. 502. πλ. 20. τῆς ἐπώνη ἐκδόσεως).

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μετὰ μεγάλης θλίψεως καὶ ἀγωνίας παρακολουθοῦμεν ἐκ τῆς θέσεως εἰς ἦν μᾶς ἔταξεν εἰς τοὺς χαλεπούς τούτους καιρούς ἡ Ἑκκλησία, τὰς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ παρόντος αἰώνος σχέσεις τῶν «Ὀρθοδόξων» πρὸς τοὺς ἐτεροδόξους, αἱ ὅποιαι συνεχῶς ἔξελισσονται ἐπὶ τὰ χειρῷ. Ἀποτελεῖ γεγονὸς ἀναμφισθήτητον, δτι ἡ ἀπομάκρυνσις τῶν συγχρόνων θεολογικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν κύκλων, ἀπὸ τὰς πηγὰς τῆς Πίστεως καὶ τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἅγ. Πατέρων, —χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τοῦ αἰώνος μας— ἔχει τόσον ἀμβλύνει τὴν θεολογικὴν σκέψιν αὐτῶν, τὸ ὀρθόδοξον φρόνημά των, καὶ τὴν ἐν γένει ἐκκλησιαστικὴν των συνείδησιν, ὥστε ἀντιμετωπίζουν τὰ διάφορα ἐκκλησιαστικὰ καὶ θεολογικὰ θέματα μὲ κριτήρια δλως ἔξωεκκλησιαστικὰ καὶ ἀντορθόδοξα ἐπὶ καταφανεῖ καταπατήσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Ἱερῶν Ἐκκλησιαστικῶν Παραδόσεων.

Σαφεστάτην τῶν ἀνωτέρω ἀποτελεῖ δι τρόπος μὲ τὸν ὅποιον εἶδον καὶ ἀντιμετώπισαν οἱ «Ὀρθόδοξοι» τὴν ἐκ τῆς Δύσεως προελθούσαν καὶ εἰς δλόκληρον τὸν Χριστιανικὸν Κόσμον ἐπεκταθεῖσαν κίνησιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Εἰναι ἐπίσης θλιβερὸν τὸ γεγονὸς δτι ἡ ἀνεπαρκής ἡ ἐπισφαλής ἡ καὶ παντελῶς ἐλλείπουσα ἐνημέρωσις τοῦ μεγαλυτέρου ποσοστοῦ τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ἐπὶ θεμάτων Ὀρθοδόξου Πίστεως, Ὀρθοδόξου Παραδόσεως καὶ Ὀρθοδόξου θείας Λατρείας ἥγαγεν αὐτοὺς σήμερον εἰς τοιαύτην παχυλὴν ἄγνοιαν, ὥστε οἱ

πλείστοι νὰ ἀγνοοῦν ἢ νὰ ἀρνοῦνται νὰ δεχθοῦν τὴν σχέσιν καὶ συγγένειαν τοῦ Νεοήμερολογίας μοῦ μετὰ τῆς κοινῶς χαρακτηρισθείσης καὶ ὑπὸ τῶν συντηρητικῶν νεοήμερολογιτῶν Παναιρέσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ.

Διὰ πάντα τὰ ἀνωτέρω ἡ ταπεινότης ἡμῶν, μερι-
μνῶσα ὑπὲρ τῆς ψυχικῆς σωτηρίας τοῦ χριστεπωνύμου
πληρώματος τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῆς
διαφωτίσεως καὶ ἐπιστροφῆς. ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλη-
σίᾳ ἀφ' ἐνὸς μὲν τῶν καλοπροαιρέτων καὶ καλοπίστων
ἔκείνων οἱ ὅποι διὰ τῶν ἀγνοίᾳ των ἀκολουθοῦν τὸν Νεο-
μερολογιτισμόν, ἀφ' ἔτερου δὲ τῶν ψευδοορθοδόξων ἔ-
κείνων, οἱ ὅποι διὰ τούς μαχητᾶς κατὰ τοῦ Οἰ-
κουμενισμοῦ, ἐνῷ εὑρίσκονται εἴτε ἐν γνώσει, εἴτε ἐν ἀ-
γνοίᾳ προσκυνηταὶ καὶ οὐραγοὶ τῆς Παναιρέσεως ταύ-
της, διὰ πάντα ταῦτα καὶ ἐπειδὴ βλέπομεν τὴν ἔλειψιν
διαφωτιστικῶν καὶ ἐνημερωτικῶν βιτρίων, ἐπὶ τοῦ θέμα-
τος Νεομερολογιτισμὸς - Οἰκουμενισμός, ἐζητήσαμεν
παρὰ τοῦ ὁσιολογιωτάτου Μοναχοῦ Παύλου τοῦ Κυ-
πρίου, ὅπως ἐκδόσωμεν δαπάνην ἡμῶν εἰς ἰδιαίτερον βι-
τρίον, τὸ προσφάτως συγγραφέν πόνημά του «Ν ε ο η-
μ ε ρ ο λ ο γ ι τ ι σ μ ò c - Ο ί κ ο υ μ ε ν ι σ μ ó c»,
πρὸς ὡφέλειαν ἀπάντων.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Οι ἐπίθεουλοι τῆς Ὀρθοδοξίας, οἱ ἀείποτε υστοδομοῦνες κατ' αὐτῆς, σύγχρονον πανούργευμα, διὰ νὰ τὴν πολεμήσουν ἐφεῦρον τὸν καταχθόνιον καὶ ἀντίθεον «Οἰκουμενισμόν», κατασκεύασμα ἔξ δλοκλήρου τῶν προτεσταντῶν. Ἀπὸ πολλοῦ ἐργαζόμενοι δολίως οἱ ξένοι οὗτοι ἐπίθεουλοι διὰ νὰ ἐμπλέξουν καὶ συμπαρασύρουν τοὺς Ὀρθοδόξους εἰς αὐτὸν τὸν ἄδην καὶ ἐκμεταλλευόμενοι τὰς περιστάσεις καὶ τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων, κατώρθωσαν νὰ εὕρουν ὅργανα τινάς ἀθεοφόρους ματαιόφρονας, διὰ τῶν ὅποιων ἔβουλεύθησαν νὰ ρίψουν τὴν Ὀρθοδοξίαν εἰς τὸν Οἰκουμενισμὸν ὑπὸ μορφὴν «μεταρρυθμίσεων», «συγχρονισμῶν» κ.λπ.

Από πρώτης στιγμῆς, δτε οι πανούργοι αίρετικοί ενέπνευσαν εις «όρθοδόξους» τὴν ἀπό πολλοῦ δργανουμένην ύπ' αὐτῶν «Κίνησιν» ταύτην καὶ διὰ μασώνων πατρι- αρχῶν, ἐπισκόπων καὶ ἄλλων ἡρχισαν αἱ μεταρρυθμίσεις, καινοτομίαι, νεωτερισμοὶ κ.λπ., οἱ εὔσεβῆς ἑσάλπισαν εἰδοποιοῦντες τοὺς πάντας περὶ τοῦ κινδύνου τῆς ἀπωλείας, διότι αὐτὰ εἶναι ΚΑΤΑΡΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ, καὶ διεχώρισαν τὰς εὐθύνας των. Πρώτη εἰς τὴν σειρὰν τῶν μεταρρυθμίσεων ἦτο ἡ αἵρεσις τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, δηλ. ἡ παραδοχὴ τοῦ ἡμερολογίου τῶν αἵρετικῶν, ἐπ' ἀθετήσει τοῦ αἰώνιου Ἑορτολογίου τῆς Ὁρθοδοξίας· καὶ τοῦτο ἔκαμψαν καὶ ὠνόμασαν αὐτὸι οἱ εἰσαγωγεῖς του «ώς πρῶτον ὅμια» εἰς τὸν Οἰκουμενισμόν.

”Ηδη, ὅτε προωθήθησαν τὰ περακιτέρω «βήματα» εἰς τοῦτον, πολλοὶ εὐλαβέστατοι εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀλλαχοῦ, κατανοήσαντες τὴν ἀθεότητα καὶ τὸ μέγεθος τῆς κακουργίας αὐτῆς τῆς θεομάχου καὶ θνητοψύχου ἐπιδημίας, προθάλλουν ὡς ἀγωνισταὶ καὶ πολέμιοι τῆς. Ἐνῶ δῆμως μὲ τὰ λόγια διμολογοῦσιν εἰδέναι, τοῖς ἔργοις ἀρνοῦνται· διότι ἐμπράκτως οὐδὲν τοὺς χωρίζει καὶ ἀπὸ τοὺς φανα-

τικωτέρους οίκουμενιστάς. Καὶ ἐνώ λέγουν ὅτι ἀντιμάχονται τὸν Οίκουμενισμόν, εἶναι ἡδη Οίκουμενιστοί διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ δὲν πολεμούν τὴν ρίζαν καὶ τὴν ἀρχὴν καὶ δὲν κλείουν τὴν θύραν εἰσόδου των εἰς τὸν Οίκουμενισμόν, ἀλλ’ ἔμμένουν ἐντὸς αὐτοῦ.

‘Η συνέπεια ἀπαίτει, οἱ προθάλλοντες ὡς ἀντίπαλοι τοῦ Οίκουμενισμοῦ καὶ πάντες ἐν γένει οἱ θέλοντες νὰ λέγωνται καὶ εἶναι Ὁρθόδοξοι, νὰ μὴ εὐρίσκωνται ἐντὸς αὐτοῦ, συνοδοιπόροι καὶ οὐραγοί, δπερ συμβαίνει ἐφ’ ὅσον εὐρίσκονται εἰς τὸν Νεοημερολογιτισμόν.

Διὰ τοῦ παρόντος θιβλίου δὲν γράφεται ιστορία τοῦ Οίκουμενισμοῦ. Εἰς αὐτὸ παρατίθενται μόνον ίκανά στοιχεῖα, καὶ οὐχὶ πάντα, ἐξ αὐτῆς τῆς «Κινήσεως», δι’ ḥιν θεοῖς ιούται ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς δι’ ούδεν δῆλο εισῆχθη εἰς τὸν ὄρθδοξον χῶρον εἰμὴ ὡς Οίκουμενισμός. Διὰ τῶν παρατιθεμένων ἀναριθμήτων «ντοκουμέντων» καὶ δὴ τοῦ πλήθους τῶν αὐτούσιων ἐπισήμων κειμένων τῶν κορυφαίων Οίκουμενιστῶν, οὐδεμίᾳ ἀμφιθολίᾳ μένει, ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς εἶναι αὐτούσιος Οίκουμενισμὸς καὶ ὅχι δῆλο καὶ δῆλο. Τὰ ἐν τῷ θιβλίῳ τούτῳ κείμενα, ἀποτελοῦν ἐκ τῶν ἔνδον ἀπόδειξιν, ὅτι Νεοημερολογιτισμὸς καὶ Οίκουμενισμὸς εἶναι ἔνα. Δεδομένου δὲ ὅτι ταῦτα πάντα ἀναντιρρήτως εἶναι ἔργα μασώνων, ὃς διερωτηθοῦν οἱ εὐλαβεῖς ἢν θέλουν ν’ ἀκολουθοῦν τὰ ἔργα τούτων καί συνεχίζουν αὐτά.

Τούτου συνειδητοποιημένου, οἱ ἀγαπῶντες τὸν Θεὸν καὶ τὴν σωτηρίαν των, ὃς διαχωρίσουν τὰς εὐθύνας των ἀπὸ τὸν Νεοημερολογιτισμὸν - Οίκουμενισμόν, δοτὶς εἶναι κατάργησις τῆς Ὁρθοδοξίας, δρησις τοῦ Χριστοῦ, ἀπώλεια τῶν ψυχῶν καὶ ὃς ἐπιστρέψουν εἰς τὴν εὐθεῖαν καὶ αἰωνίαν πορείαν τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὅπου ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ σωτηρία.

**‘Ο πονήσας
Παῦλος Μοναχὸς
Μονύδριον Παναγίας
Γερμασόγεια Λεμεσοῦ — ΚΥΠΡΟΣ**

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

‘Η Ἑκκλησία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπολεμήθη, πολεμεῖται καὶ θὰ πολεμήται πάντοτε ἀπὸ τὸν σατανᾶ καὶ τὰ δρυγανά του, δρατὰ καὶ ἀδρατα. “Οπις ὁ Οὐράνιος Ἰδρυτὴς αὐτῆς ἀπὸ τῆς Γεννήσεως Του μὲχρι τῆς Σταυρώσεως καὶ τῆς Ταφῆς κατεδιώκετο καὶ ἐπεθουλεύετο ἀπὸ Ἡρώδεις καὶ Καϊάφας καὶ Πιλάτους καὶ ὅλους τοὺς ὑπηρέτας τοῦ διαβόλου, οὕτω καὶ ἡ ἐπὶ γῆς στρατευμένη Ἑκκλησία Του πολεμεῖται συνεχῶς καὶ διώκεται ὑπὸ τῶν ἐπιθουλευμένων αὐτῆν. Καὶ εἶναι ἐπόμενον, διότι αὐτῇ συνεχίζει τὴν παρουσία καὶ τὸ ἔργον Ἐκείνου, “Οστις «εἰς τοῦτο ἐφανερώθη, ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου» (Α' Ἰω. Γ' 8). Ἐπειδὴ μόνον διὰ τῆς Ἀληθινῆς Ἑκκλησίας «λύονται τὰ ἔργα» του, διὰ τοῦτο δὲν ἔπαυσε νὰ τὴν πολεμῇ ὡς ἄνομος».

Παρετάχθησαν κατὰ τῆς Ἑκκλησίας τοῦ Θεοῦ θεομάχοι Ἐθραῖοι, Νέρωνες, Δέκιοι, Διοκλητιανοί, Ἀρειοι, Εὐνόμιοι, Διόσκουροι, Ἰσαυροί, Κοπρώνυμοι, μωαμεθῖνοι, παπισταί, λουθηροκαλβῖνοι καὶ ὅλαι αἱ σκοτειναὶ δυνάμεις τοῦ ἄδου. Παρατάσσεται καὶ σήμερον κατὰ τῆς Ἑκκλησίας διάβολος διὰ τῶν δργάνων του. Εἶναι δὲ πολὺ ὑπουλοτέρα καὶ κατασχθονιωτέρα ἡ ἐπιθουλὴ σήμερον, ὅτε ἡ σατανικὴ ἐφευρετικότης «προοδεύουσα», θούλεται «πλαστῆσαι εἰς δυνατὸν καὶ τοὺς ἐκλεκτούς».

Δὲν ἔχει ἀνάγκην ν’ ἀντιγράφῃ ἑαυτὸν ὁ πολέμιος· εἰς μεθόδους εἶναι ἐφευρετικώτατος. “Οτε ἐπολέμησεν ὅμως αὐτὴν διὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, ἥτο «εἰλικρινέστερος»! Τότε ὑπεχρεούτο εὐθέως ὁ Χριστιανὸς ν’ ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν καὶ νὰ λατρεύσῃ τὰ εἰδωλα, δηλ. αὐτὸν τὸν διάβολον· μὴ ἀρνούμενος δὲ ὁ πιστὸς τὸν Χριστόν, ἀμέσως πῦρ καὶ ξῆφος καὶ θηρία καὶ λοιπά φοβερὰ θασανιστήρια. “Ομως ἀντὶ νὰ νικήσῃ τὴν Ἑκκλησίαν, ὡς ἔμωραίνετο καὶ ὡς

έθρευνθύοντο κομπάζοντες. Καλιγούλαι καὶ Διοκλητιανοὶ καὶ Κοπρώνυμοι, Αὔτη τοσοῦτο μᾶλλον ἐλαμπρύνθη καὶ ἔδοξάσθη καὶ μὲ τὸ αἷμα τῶν Μαρτύρων ἐστερεώθη καὶ ἔξηπλώθη ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς.

Κατόπιν ἐπολέμησεν αὐτὴν «ἐκ τῶν ἔνδον» διὰ τῶν δυσωνύμων αἰρετικῶν καὶ ἔκαμε μεγαλύτερον κακόν, μεταχειρισθεὶς τοὺς προδότας τῆς πίστεως, οἱ δόποιοι ἡσαν καὶ αὐτοὶ πρότερον Χριστιανοὶ καὶ ἔξηκολούθησαν νὰ δονομάζωνται «χριστιανοί», διαδραματίζοντες οὕτω «ρόλον» κατακοπού καὶ προδότου. Ἀλλὰ καὶ πάλιν εἰς φροῦδον κατέστη ἡ ἐπινοιά του ν' ἀφαίνηση τὴν Ἐκκλησίαν καὶ κάμη τοὺς πάντας λατρευτάς του. Ἡ δύναμις καὶ ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ διὰ τῶν Ἀγίων Ἀθανασίων, Βασιλείων, Κυρίλλων, Θεοδώρων Στουδιτῶν, Μάρκων Εὐγενικῶν καὶ τοῦ «νέφους τῶν Μαρτύρων» καὶ Πατέρων καὶ διὰ τοῦ ζήλου τῶν εὐσεβῶν κατήργησε τὰς ἐπινοίας τῶν παρανόμων καὶ ἐδόξασεν εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἐνεδυνάμωσε τοὺς πιστούς, ὅποτε «μετὰ παρρησίας λαλεῖν τὸν λόγον», ἵνα ἀκουσθῇ εἰς πάντας καὶ θεωρίαθῇ ἡ ὁρθὴ πίστις, δι' ἣς μόνης οἱ ἀνθρώποι σώζονται.

Κατὰ τοὺς τελευταίους καιρούς, ἐπιστρατεύσας τὰ παμμόχθηρα ὄργανά του καὶ δλην τὴν πονηρίαν του ὁ ἔχθρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ἐμηχανεύθη εὑρημα πρωτοφανὲς καὶ πρωτάκουστον, ἀξιον τοῦ σατανᾶ· τοῦτο ὑπερβάνει εἰς δολιότητα καὶ θεομοχίαν καὶ ἀθεότητα δλας τὰς ἀπ' ἀρχῆς ἐμφανισθείσας αἵρεσεις καὶ βλασphemίας, δι' ὃν ἐπολέμησε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἥθουλήθη νὰ χωρίσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν Θεόν. «Οχι πλέον θέα καὶ φωτιά καὶ σπαθὶ καὶ θασανιστήρια σωματικά, ὃν καὶ δόπου μποροῦν νὰ χρησιμεύσουν δὲν περιφρονοῦνται καὶ αὐτά, ἀλλὰ «Ἀγάπη» τώρα καὶ «Φιλία, κατανόησις, ἐνότης, εἰρήνη, συνεργασία, διάλογοι, συμπροσευχαί, τονισμὸς τῶν δοσῶν μᾶς ἐνώνουν, δχι δσων μᾶς χωρίζουν!» «Οχι πλέον περὶ δόγματα ὁ λόγος καὶ τὸ ἐνδιαφέρον. Ἀλλὰ ν' ἀγνοήσουν «τὴν διαφορὰν τῶν δογμάτων» τώρα, ἀφοῦ οἱ «ὁρθόδοξοι» εἶναι πρόθυμοι «νὰ κλείσουν τὰ δόγματα στὸ σεντοῦκι καὶ νὰ ἔγγαλουν νέον νόμισμα, τῆς ἀγάπης». «Ἀγάπη καὶ ἔνωσις» λοιπὸν διὰ παραμερισμοῦ καὶ ἐν ἀδιαφορίᾳ τῶν δογμάτων τῆς πίστεως. «Ἐνωσις» ἐκτὸς Ὁρθοδοξίας, δηλ. χωρὶς τὸν Χριστόν. Ἀλλ' αὐτὴ εἶναι ἔνωσις τοῦ ἀντιχρίστου. Καὶ δὲν εἶναι πλέον Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἡ κάμνουσα θρησκευτικὴν ἔνωσιν μὲ τοὺς ἔχθρους καὶ βλασphemητὰς τοῦ Χριστοῦ αἰρετικούς, ἐν ἀδιαφορίᾳ πρὸς τὴν Ἀλήθειαν δηλαδὴ αὐτὸν τὸν Χριστόν, ἀλλὰ «Ἐκκλησία πονηρευομένων».

Ίδού μὲ ποῖον πρωτοφανὲς εἰς δολιότητα, πανουργίαν καὶ ὑποκρισίαν καταχθόνιον σατανεφεύρημα πολεμεῖται σῆμερον ἡ Ἐκκλησία! Μὲ τὸ σύνθημα - πρόσχημα τῆς «ἀγάπης», μηχανεύεται νὰ πλανήσῃ καὶ ἔξαπαστήσῃ πολλοὺς καὶ 禋ενθύεται νὰ ἐπιτύχῃ ὅτι δὲν κατώρθωσε μὲ τοὺς εἰδωλολάτρας αὐτοκράτορας καὶ τὰ στίφη τῶν αἰρετικῶν. Θὰ καταργηθοῦν καὶ ὀδται αἱ μηχανουργίαι καὶ θὰ ἐπανασχθοῦν εἰς τὸν ἄδην, ὅθεν ἐξῆλθον. Ἐπειδὴ ὅμως τόση εἶναι ἡ δολιότης καὶ ὑποκρισία καὶ τόσῳ ἐπιτηδείως κεκαλυμμένη καὶ προθαλλομένη ἡ νῦν ἀπάτη, εύρισκουσα πειθήνια ὄργανα πολλοὺς δυστυχεῖς, οἵτινες «ἔξ ἡμῶν ἐξῆλθον ἀλλ' οὐκ ἡσαν ἔξ ἡμῶν», διὰ τοῦτο οἱ Χριστιανοὶ ὁφείλουν νὰ προσέχουν καὶ νὰ ἔχουν ὅμματα ώς τῶν Χερουσθείμ» καὶ νὰ μακρύνωνται παντάπασιν αὐτῆς τῆς ἀπωλείας, «ἴνα μὴ συγκατασπασθῶσιν». Ἡ ἐνσκήψασα αὐτὴ 禋οτολοιγὸς καὶ ψυχοκτόνος ἐπιδημία ὡνομάσθη ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ. Παραχωρήσει Θεοῦ εἰσήχθη καὶ εἰς τὸν χῶρον τῆς Ὁρθοδοξίας μὲ «πρῶτον θῆμα» τὸν Νεοημερολογιτισμόν. Καὶ τὰ «θήματα» συνεχίζονται. Οἱ εὐσεβεῖς δὲν ἀκολουθοῦν δπίσω τῶν πεπτωκότων, ἀλλ' ως ὁ Ἀρχάγγελος Μιαχὴλ φωνοῦσι τὸ «στῶμεν καλῶς» ἐν οἷς ἐμάθομεν καὶ ἐπιστρώθημεν». «Ἄς εὐχώμεθα δὲ νὰ φωτίσῃ ὁ Θεός τοὺς ἐκ τῶν ἀκολουθούντων τοῖς πεπτωκόσι καλοπροσιτέους, καὶ δπως δῷ αὐτοῖς ὁ Κύριος πνεῦμα μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς εἰς τὴν πίστιν καὶ πορείαν τῶν Πατέρων αὐτῶν.

Περὶ τῆς ἐνσκήψασης ταύτης ἀσεβείας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ - Νεοημερολογιτισμοῦ θὰ παρατεθοῦν τινὰ ἐν τῷ παρόντι. Τὰ ὑπάρχοντα σχετικὰ στοιχεῖα εἶναι ἀμέτρητα· ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ περιληφθοῦν πάντα εἰς τοῦτο. Τὰ ἐνταῦθα παρατιθέμενα λαμβάνονται κυρίως ἐκ τῶν ἐπισήμων κειμένων, δι' αὐτῶν δὲ θεωρίουται ὁ Χριστιανός, δτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ούδεν ἀλλο εἶναι εἰμὶ ὁ ἐν ἐνεργείᾳ Οἰκουμενισμός. Καὶ ἐν πρώτοις περὶ τῆς «ἰδρύσεως» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Η ΙΕΡΑ ΚΑΙ ΑΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΕΝ ΝΙΚΑΙΑ

Α'

Η ΑΙΡΕΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ Η ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

Η παμπόνηρος και άντιχριστος άθεότης του Οίκουμενισμού ένεφανίσθη τὸν παρελθόντα αἰώνα. Ἐνταῦθα δὲν γράφομεν λεπτομερειακὴν ιστορίαν αὐτῆς τῆς βροτολογιοῦς ἐπιδημίας. Λαμβάνονται μόνον τὰ ἀναγκαῖα στοιχεῖα πρὸς κατανόησιν τοῦ περὶ τίνος πρόκειται, τίνων εἶναι ἔργον καὶ εἰς τί ἀποβλέπει. Πρόδρομοι τοῦ Οίκουμενισμοῦ εἶναι μεταξὺ ἄλλων διάφοροι προτεσταντικαὶ «χριστιανικαὶ ὄργανώσεις», ὥπως ἡτο ἡ Χ.Α.Ν. (= Χριστιανικὴ Ἀδελφότης Νέων), ἡ Χ.Ε.Ν. (= Χριστιανικὴ «Ἐνωσις Νεανίδων») κατασκευασθεῖσαι ἀμφότεραι ύπὸ τῶν Ἀγγιλων, ἡ μὲν τὸ 1844, ἡ δὲ τὸ 1855 κλπ.. καὶ αἱ ὅποιαι χρησιμοποιοῦν τὰς μεθόδους αὐτῶν. Αἱ ὄργανώσεις αὐταὶ εἶναι διεθνιστικαὶ καὶ «ἀδογμάτιστοι», ἡθικολογικαὶ καὶ πρακτικαὶ. Κατ' ἄρχας τὰ μέλη των ἡσαν μόνον προτεστάνται, ἀκολούθως ἐδέχοντο καὶ παπικούς καὶ ὄρθιοδόξους καὶ ἀλλοθρήσκους. Ἔξ αὐτῶν προσῆλθον πολλὰ ἀπὸ τὰ μεγάλα στελέχη τοῦ Οίκουμενισμοῦ.

Μίας τῶν τοιούτων ὄργανώσεων, τῆς «Παγκοσμίου Χριστιανικῆς Φοιτητικῆς Ὀμοσπονδίας» (Π.Χ.Φ.Ο.), ἡ ὅποια ἡτο συγγενής πρὸς τὰς προηγουμένας καὶ ὠργανώθη παγκοσμίως τὸ 1895, κύριος ἐμπνευστής καὶ ὄργανωτής ἡτο ὁ προτεστάντης Ἰωάννης Μότ, περὶ οὗ κατωτέρω.

Ίδιως ἥρχισε νὰ διοργανίζεται ἐπισήμως αὐτὴ ἡ «Κινητησίς» καὶ νὰ περιπλέκῃ καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀπὸ τοῦ 1897, κυρίως διὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς «ἐκκλησίας» τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἐπισκοπελιανῆς «ἐκκλησίας» τῆς Ἀμερικῆς. Καθ' ἄ ἀνέγραφεν τῷ 1920, τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Οίκουμενικοῦ Πατριαρχείου «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ»: «Πρώτη ἀφοιωὴ πρὸς ἐπίσημον ἐπικοινωνίαν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν (Ὀρθοδόξου καὶ Προτεσταντικῆς) ἐδόθη ἐκ τοῦ ἐν Λάμ-

πεθ συνεδρίου τοῦ συνελθόντος κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1897, ἐν τῷ ὅποι ὁ οἱ ἔξ ἀπάσης τῆς τῶν Ἀγγλικανῶν κοινωνίας ἐπίσκοποι, 194 τὸν ἀριθμόν, δικοῦ συνελθόντες μᾶζ φωνῇ ἐψήφισαν ἐνέργειαν ἀποθλέπονταν εἰς τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν...».

«Συνεπείᾳ τούτου ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κανταουρίας Φρειδερίκος διεβίθασε, κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1898, ἐπιστολὰς πρὸς τοὺς Πατριάρχας τῆς Ἀνατολῆς καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κύπρου, μετ' ἀντιγράφων τῶν ὄποφάσεων τοῦ συνεδρίου τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν.... Ἔζήτησεν ἵνα ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία παραδεχθῇ τὸ βάπτισμα τῶν Ἀγγλικανῶν καὶ ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς ιερεῖς αὐτῆς τὴν μετάδοσιν τῶν θείων δώρων εἰς τοὺς ἐπιθανατίους Ἀγγλικανούς, εἰς μέρη ἐν οἷς δὲν ὑπάρχουν ἴδιοι αὐτῶν ιερεῖς....». Ἰδοὺ μὲν ποῖον τρόπον οἱ δόλιοι προτεστάνται ἐνέπλεξαν εἰς τὰ δίκτυα τῆς ἀσθείας τῶν «ὁρθοδόξους», μὲν ἀποτέλεσμα νὰ προδώσουν βαθμηδόν τὴν πίστιν τῶν χάριν ἐκείνων. Καὶ κάμνοντες τοὺς «ἔξυπνους» οἱ «Ἐλληνες, προσποιοῦνται ὅτι «βλέπουν εἰλικρίνειαν» εἰς τοὺς μεταχειριζομένους καὶ τὰ θεῖα ὡς ἐμπόριον, ἐνδιαφερόμενοι μόνον διὰ τὰ συμφέροντα καὶ τὴν φιλίαν τοῦ κόσμου καὶ ἀπεμπολοῦντες τὰ δικαιώματα τοῦ Θεοῦ»

Κατὰ τὸ ἴδιον ἀκριβῶς ἔτος (1897), ὁ Ἐβραῖος Θεόδωρος Χέρζλ ἰδρυσε τὴν καταχθόνιον ὄργάνωσιν τοῦ Σιωνισμοῦ, ἡ ὁποία διὰ τοῦ χρήματος καὶ τῆς πανταχοῦ διεισδυτικότητος τῶν Ἐβραίων συνταράσσει ὅλα τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου καὶ ἐτοιμάζει τὴν ἔλευσιν τοῦ ἀντιχρίστου. Δεδομένου, ὅτι ὅλοι οἱ προτεστάνται «ἐπίσκοποι» εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἀξιωμάτων τῶν ἔχουν ἀπαραίτητον καὶ τὴν ἔνταξιν εἰς τὴν μασωνίαν, ἐκ τούτου ἐννοεῖται ἡ καύχησις τῶν μασώνων, ὡς ἔγραφον εἰς τὸ μασωνικόν περιοδικόν «LE TEMPLE» τῶν Παρισίων ὅτι δηλ. «έὰν αὐτὴ ἡ λεγομένη κίνησις διὰ τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν εύρισκεται εἰς καλὸν δρόμον, τοῦτο ὄφελεται εἰς τὴν τάξιν μας». Δεδομένου δέ, ὅτι ἡ μασωνία εἶναι ὄργανον εἰς χείρας τῶν Ἐβραίων διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων των, δὲν εἶναι σύμπτωσις ἡ σύγχρονος διοργάνωσις τοῦ Σιωνισμοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀλλὰ δημιούργημα ὁ δεύτερος τοῦ πρώτου πρὸς ἔξυπηρέτησιν τῶν σκοπῶν του.

Βάσει λοιπόν, τῶν ἀνωτέρω «ἀποφάσεων», ὁ «ἀρχιεπίσκοπος» Κανταουρίας συνεχίζων τὴν δρᾶσιν του πρὸς τὴν πλευρὰν τῶν ὄρθοδόξων: «Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1899 δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὸν Πατριάρχην Κωνσταντίνον Ε' ἐκφρά-

ζων τὸν διακαῆ πόθον τῶν "Ἀγγλῶν πρὸς σαφεστέραν τινὰ συνενόησιν καὶ σύναψιν στενωτέρων σχέσεων, δηλοῖ, δτι εἰναι δύσκολον νὰ διατυπώσῃ τις ἐπὶ τοῦ χάρτου τοιούτου εἰδούς λεπτομερείας καὶ δτι ἡ εὑκταία ἐπικοινωνία δέον νὰ χωρήσῃ βαθμηδὸν αὔξουσα, καθόσον δύσκολος ἐνθείκνυται δ καθιορισμὸς ἐκ τῶν προτέρων οἰουδήτινος ἐπὶ τοῦ προκειμένου προγράμματος" ὑποδεικνύει δὲ ὡς μέσα, δπως ἡ ἐπικοινωνία τῶν δύο Ἐκκλησιῶν καταστῇ ἀσφαλεστέρα, τὴν παῦσιν τοῦ προστηλτισμοῦ, τὴν ἐπισκεψιν τῶν Ὁρθοδόξων κληρικῶν τοῦ Λονδίνου, τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κανταουρίας καὶ τοῦ Ἀγγλικανοῦ ἱερέως εἰς Κωνσταντινούπολιν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτὰς καὶ ἄλλας ἐπισήμους ἥμέρας καὶ τὴν ἀναγγέλλαν ὑφ' ἐκατέρας τῶν Ἐκκλησιῶν τῇ ἐτέορᾳ τῶν ἐν αὐτῇ λαμβανούσαν χώραν σπουδαίων μεταβολῶν.... Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀμφοτέρων ἀποδεκτῶν γενομένων σημείων τούτων, κατὰ Δεκέμβριον τοῦ ξετούς 1900», ἥρχισε καὶ ἐσυνεχίσθη σχετικὴ ἀλληλογραφία. Μετὰ ταῦτα ἐπηρούνθησαν διάφορα ἄλλα γεγονότα, φιλικὰς ἐμφανούσι σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν....».

Τῶν τοιούτων «φιλικῶν σχέσεων» ἀποτέλεσμα εἶναι τὰ τοιαῦτα :

«Ο Ἐπίσκοπος» Γιβραλτάρῳ ἀναγγέλλων δτι φθάνει εἰς Κωνσταντινούπολιν, τῇ 2 Σεπτεμβρίου 1906, ἀναφέρει δτι προτίθεται νὰ λειτουργήσῃ καὶ χειροτονήσῃ εἰς διάκονον νέον τινά, δηλοῖ δὲ δτι δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ προσθῇ εἰς τὴν χειροτονίαν ταύτην ἄνευ τῆς συναντίσεως καὶ εὐαρεστείας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινούπολεως, εἰς τοῦ δικοῦ τὴν δικαιοδοσίαν ὑπάγεται δ ἐνταῦθα ναδς τῶν Ἀγγλικανῶν; ἔφ' δ καὶ ζητεῖ τὴν συναίνεσίν του.

Εἰς ἄλλην περίπτωσιν, ὁ «Ἐπίσκοπος» Γιβραλτάρ Γουλιέλμος, ὀμιλῶν περὶ τίνος «συνόδου» τῶν Ἀγγλικανῶν τῷ 1908, λέγει σύν ἄλλοις:

«Η Σύνοδος αὗτη μεταξὺ πολλῶν ἄλλων ἡσχολήθη καὶ διὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως τῆς Ἀγγλικανικῆς μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Εἰδικῶς δὲ ἐτόνισε τὴν ἀπόφασιν τῆς εἰρημένης συνάδου, καθ' ἣν Ἀγγλικανοὶ Ἐκκλησίαι δύνανται νὰ βαπτίζωσιν δρθοδόξων τέκνα προσαγόμενα εἰς Ἀγγλικανοὺς ἵερεῖς ἐν τόποις, δπως ἐλλείπονταν Ὁρθοδόξοι τοιούτοι, ὑπὸ τὸν δρον δμως δπως μὴ ἐπαναλαμβάνηται τὸ βάπτισμα τοῦτο ὑπὸ Ὁρθοδόξων κληρικῶν....».

Ίδοὺ ποίου εῖδους «ἔνωσιν» μηχανεύονται οἱ παμπόνηροι προτεστάνται, τί ἐπεδίωκον καὶ ἐπιδιώκουν καὶ ποῦ ὥθιοῦν τούς «όρθοδόξους». Νὰ συμφύρουν καὶ ἐξισώσουν τὴν Ὁρθοδοξίαν μὲ τὰς δυσωνύμους αἰρέσεις, διὰ νὰ θε-

θηλωθῆ καὶ ἔξαφανισθῆ εἰς αὐτὸ τὸ «μεῖγμα». Ἡ τέλεσις καὶ ἀποδοχὴ τῶν Μυστηρίων εἶναι ἐπακόλουθον τῆς ἐν Ὁρθοδοξίᾳ ἐνώσεως καὶ ὅχι προηγουμένον. «Ἐνωσίς Χριστοῦ εἶναι μόνον ἡ ἐν Ὁρθοδοξίᾳ κατὰ πάντα Ἡ ἐκπόδιος Ὁρθοδοξίας εἶναι ἐνωσίς ἀντιχρίστου.

ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΙΣ

ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΝ σταθμὸν εἰς τὴν σατανικὴν πορείαν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀποτελεῖ τὸ ἔτος 1910. Κατὰ τὸ ἔτος τούτο οἱ προτεστάνται τῶν ὁποίων εἶναι ἐφεύρημα καὶ ἔργον καὶ ὄργανον ὁ Οἰκουμενισμός, συνεκάλεσαν εἰς Ἀγγλίαν καὶ Ἐλβετίαν διάφορα συνέδρια, μὲν ὄνόματα κατ' ἐπίφασιν μὲν χριστιανικά, διὰ σκοπούς δὲ πολιτικούς καὶ κοσμικούς.

Μεγαλύτερον καὶ ἐπισημότερον τῶν συνεδρίων τούτων ἦτο τὸ «Διεθνὲς Ἱεραποστολικὸν Συνέδριον», γενόμενον εἰς Ἐδιμούργον τὸ 1910, τοῦ ὁποίου οἱ σκοποὶ ἡσαν ἰδιοτελεῖς, ἀποικιοκρατικοὶ καὶ ἐγένετο πρὸς συντονισμὸν τῆς δράσεως μεταξὺ τῶν ξένων λαῶν. Κατὰ τοὺς οἰκουμενιστάς, «ώς ἐν τῶν κυριωτέρων αἰτίων, τὰ ὁποῖα παρήγαγον τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν, ἐκλαμβάνεται ἡ Ἱεραποστολή». «Ωστε, μεταφέροντες αὐτοὶ τὴν «Οἰκουμενικὴν Κίνησιν» εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους, θεωροῦν αὐτοὺς «μὴ χριστιανούς», ἢ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἔχοντας ἀνάγκην τῆς «ἱεραποστολῆς» των! Πότε θὰ ἐννοήσουν αὐτὴν τὴν ἄθεον ὕθριν οἱ «ὁρθόδοξοι»; Τὸ συνέδριον τοῦτο τοῦ 1910 οἱ οἰκουμενισταὶ «ἀποδέχονται ὡς ἱστορικὴν ἀρχὴν τῆς Οἰκουμενικῆς Κίνησεως». Πρόεδρος τούτου ἦτο ὁ προαναφερθεὶς Ἰωάννης Μόττ, ὅστις καὶ ὑπῆρξεν ὁ εἰσηγητὴς τῶν ὅρων «Οἰκουμενισμὸς» καὶ «οἰκουμενικός», πρὸς ὄνομασίαν τῆς νέας αἱρέσεως τῆς Οἰκουμενιστικῆς Κίνησεως. Εἰς αὐτὸ δὲ ἔλαθον μέρος οἱ μετὰ ταῦτα μεγαλύτεροι πρωθηταὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Καρπὸς τῶν συνεδρίων τούτων ὑπῆρξεν ὁ λεγόμενος «Παγκόσμιος Σύνδεσμος Διεθνοῦς Φιλίας διὰ τῶν Ἑκκλησιῶν» (1914). Δηλαδὴ αἱ «Ἐκκλησίαι» καθίσταντο θεραπαινίδες εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐμπορευομένων καὶ τὴν πίστιν διὰ σκοπούς συμφεροντολογικούς καὶ καταχθονίους. Ἀπὸ τὰ ἐπιτεύγματα τοῦ περιθοήτου αὐτοῦ «Παγκοσμίου Συνδέσμου» ἥσαν:

«Ἡ συνενοργασία Ὁρθοδόξων καὶ προτεσταντῶν ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ καὶ ἡθικοῦ πεδίου, ἡ ἐμφάνισις τῆς Κινήσεως Ζωῆς καὶ Ἐργασία, ἡ ἐφαρμογὴ μεθόδων καὶ τρόπων ἐργασίας οἰκουμενικῆς φύσεως χρησιμοποιηθέντων ὑπὸ τῶν ἄλλων μορφῶν τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, καὶ ίδιως δὲ χαρακτήρες προδρόμου κινήσεως, τὸν ὅποιον ἔσχεν δὲ Παγκόσμιος Σύνδεσμος ἐν ἀναφορῇ πρὸς τὴν καθόλου Οἰκουμενικὴν Κίνησιν».

Ἀφοῦ, ὅπως συμβαίνει πάντοτε, προητοιμάσθη τὸ ἔδαφος οἰκουμενιστικῶς, ἐκ τοῦ «Συνδέσμου» τούτου ἔξεπήγασεν ἡ περιθόρτος «Παγκόσμιος Κίνησις Ζωῆς καὶ Ἐργασίας», ἡ «τοῦ Πρακτικοῦ Χριστιανισμοῦ», ἡ «Οἰκουμενικὸν Συνέδριον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ περὶ Ζωῆς καὶ Ἐργοῦ», ἡ «Κοινωνία τῶν Ἐκκλησιῶν»· Κατὰ τὰ κείμενα τῶν οἰκουμενιστῶν, «Ἡ συνδιάσκεψις περὶ Ζωῆς καὶ Ἐργοῦ, χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ εἰς ζητήματα πίστεως καὶ τάξεως, σκοπεύει νὰ ἐνώσῃ τὰς διαφόρους Ἑκκλησίας ἐν κοινῷ ὀφελίμῳ, ἔργῳ...». Ἐπιδιώκεται δηλαδὴ κακόδοξος καὶ ἀντίθεος «ἐνωσίς ἐκκλησιῶν» ἄνευ ὁμοφροσύνης πίστεως. «Ἡ Κίνησις Ζωῆς καὶ Ἐργασίας σκοπὸν εἶχε τὴν συνεργασίαν τῶν Χριστιανικῶν Ἑκκλησιῶν...». Απώτερον σκοπὸν εἶχε τὴν διὰ τῆς συνεργασίας ταύτης προετοιμασίαν τοῦ καταλλήλου ἔδαφους διὰ τὰς ἐπαφὰς τῶν Ἑκκλησιῶν ἐπὶ τοῦ δογματικοῦ ἐπιπέδου καὶ τὴν μελλοντικὴν ἐνωσιν αὐτῶν. Συστηματικῶς ἀπεφεύγετο ἡ συζήτησις δογματικῆς φύσεως ζητημάτων». Ίδιου δὲ καταχθονιότης τῶν καπηλευομένων καὶ τὰ θεῖα. Πρόκειται περὶ «ἐκκλησιῶν» καὶ ὅμως «ἀποφεύγεται» ἡ βάσις τῆς ὑπάρχειώς των, τὸ δόγμα.

«Κύριος παράγων καὶ μοχλὸς διὰ τὴν γένεσιν καὶ τὴν περαιτέρω ὀργάνωσιν τῆς κινήσεως ταύτης ὑπῆρξεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Οὐψάλης τῆς Σουηδίας Νάθαν Σόδερμπλομ». Ο «ἀρχιεπίσκοπος» αὐτός, «εἰς ὃν ὀφείλεται καὶ τὸ σχέδιον τῆς συγκλήσεως οἰκουμενικῆς τῶν Ἑκκλησιῶν ἐν Οὐψάλῃ συνδιασκέψεως», εἰς ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Διεθνῆς φιλία δι」 εύαγγελικῆς καθολικότητος», γράφει:

«Ο σύνδεσμος τῶν λαῶν πρέπει νὰ ἀποθῇ θρησκείᾳ. Ανεξαρτήτως διμολογίας δὲ χριστιανισμὸς διφείλει νὰ ἐνωθῇ ἐν κοινότητι προσευχῇ, διδασκα-

λίας, κηρύγματας, τάσεων, ίνα ενισχύσῃ τὴν συναδέλφωσιν καὶ συνενώσῃ τοὺς λαούς. "Ινα ἐκτελέσωσι τὸ καθῆκον τοῦτο, τὴν ἔνωσιν τῶν λαῶν, πρόπεινὰ ἐνωθῶσι τὰ διάφορα τμήματα τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἡ ἐνωσις αὕτη δέονταν νὰ ἐκδηλωθῇ ἐν δραγανισμῷ, δοτις νὰ ἀποτελῇ κοινὸν φερέφανον τοῦ χριστιανισμοῦ...».

«Οταν κάμνουν λόγον περὶ «τῆς Ἐκκλησίας» αὐτοὶ οἱ δαυλοὶ τῆς κολάσεως καὶ ἐκκλησίᾳ τῶν πονηρευομένων, ἐννοοῦν «Ἐκκλησίαν» τὸν ἑαυτόν των καὶ ὅλας ἐν γένει τὰς αἱρέσεις ἐκάστην δὲ αἱρεσιν θεωροῦν «τμῆμα τῆς Ἐκκλησίας». Εἰς αὐτὰ δὲ τὰ «τμήματα» περιλαμβάνουν οἱ θεήλατοι καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν! Κατ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν ἀντίληψίν των, βλέποντες τὸν Οἰκουμενισμὸν τῶν ὡς «τῆς Ἐκκλησίαν» τὴν εὔρειαν καὶ παγκόσμιον καὶ «τὰ διάφορα τμήματα» ὡς δεομένους πτωχοσυγγενεῖς ζητοῦντας ἐν αὐτῷ «ἀσφάλειαν», διαλαλοῦν δι' ἐπισήμου «Διαγγέλματος» τὸ «οἰκουμενικὸν ιδεῶδες» τῶν ὡς ἐξῆς:

«Ο κάθε ἄνθρωπος ἐν ἀπολύτῳ ἀφοσιώσει πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ Ἐκκλησίαν ἀς ἐπιζητῇ τῇ νὰ ἔχῃ μίαν μεριδὴν τῇ εὐρυτέρᾳ ταύτῃ κοινωνίᾳ καὶ συνεργασίᾳ τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, τῶν διποίων τὸ συνέδριον τοῦτο εἶναι μία ὑπόσχεσις καὶ μία ἀσφάλεια!»

Ίδού λοιπὸν εἰς ποιὸν σατανικὸν συνονθύλευμα «ἐκάλεσαν» οἱ βλάσφημοι· καὶ ἀκάθαρτοι αἱρετικοὶ καὶ ἐνέπλεξαν «όρθιοδόξους», διὰ «νὰ ἔχουν μίαν μερίδα» ἐν αὐτῷ καὶ αἰσθάνωνται «ἀσφαλεῖς»!! Όποια πρωτάκουστος ἀσέθεια καὶ προδοσία καὶ αἰώνιος καταισχύνη ἀνθρώπων «ἐπισκόπων», τῶν ὁποίων πρώτιστον ἐνορκον καθῆκον ἡ ἔνζηλος ὑπεράσπισις καὶ κήρυξις εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον τῆς ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΤΗΤΟΣ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐκτὸς τῆς ὥποιας δὲν ὑπάρχει σωτηρία, καὶ ἡ ἐκδίωξις μακράν τῶν λύκων αἱρετικῶν! Αὐτοὶ ἔδωσαν καιρὸν εἰς τοὺς πλοουτοῦντας τὴν ἀναίδειαν τοῦ διαβόλου αἱρετικοὺς νὰ ἐξερεύγωνται ὅτι:

«Εἶναι ἐγωισμὸς νὰ ἴσχυριζεται ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, δτι μόνον αὐτὴ κατέχει τὴν ἀποκεκαλυμμένην θείαν

ἄληθειαν, καθ' ὅτι συμφώνως πρὸς τὴν θεωρίαν τῶν κλάδων, οὐδεμία Ἐκκλησία εἶναι κάτιοχος τῆς ὅλης ἀληθείας. Επομένως δὲν δικαιολογεῖται ἡ ἔχθροτης κατὰ τῆς ἐτεροδοξίας, ἡ δποία (κατὰ τοὺς αἱρετικούς) δὲν ἀποκλείεται εἰναὶ εἰναὶ καὶ ἡλήθεια. Καὶ αὐτὰ ἀναγράφουν καὶ νιοθετοῦν καὶ κηρύσσουν καὶ «όρθιοδόξου» Πατριάρχαι καὶ οὐραγοί.

«Προκαταρκτικὸν συνέδριον» τῆς «Κινήσεως Ζωὴ καὶ Ἐργασία» συνήχθη εἰς τὴν Γενεύην τὸ 1920. Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον (Αὔγουστος 1920) συνήλθεν ἐπίσης εἰς τὴν Γενεύην ἡ «Προκαταρκτικὴ Συνέλευσις» τῆς ἄλλης σατανεφευρέτου «Κινήσεως Πίστις καὶ Τάξις».

«Ἡ Κινησίς αὕτη, ὡς καὶ ἡ Κινησίς Ζωὴ καὶ Ἐργασία, εἶχε χαρακτῆρα ἐκκλησιαστικόν. Διέφερεν δμας ἐκείνης, διότι ἐνδιεφέρετο διὰ ζητήματα δογματικά, σκοπὸν ἔχουσα τὴν ἀνεύρεσιν τῶν κοινῶν σημείων καὶ τῶν διαφορῶν μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν προετοιμασίαν τοῦ καταλλήλου ἔδαφους διὰ τὴν μελλοντικὴν ἔνωσιν αὐτῶν ἐν τῇ πίστει».

Αἱ δύο αὐταὶ «Κινήσεις», δρῶσαι κεχωρισμένως φαινομενικῶς, ἐνῶ πολλὰ πρόσωπα μετεῖχον καὶ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης, συνεκρότησαν ἀνὰ δύο «Παγκόσμια Συνέδρια» ἡ μὲν εἰς τὴν Στοκχόλμην τὸ 1925 καὶ εἰς Ὀξφόρδην τὸ 1937, ἡ δὲ εἰς τὴν Λωζάννην τὸ 1927 καὶ Ἐδιμβούργον τὸ 1937. Τὸ 1937 ἀπεφάσισαν τὴν συνένωσιν αὐτῶν τῶν δύο «Κινήσεων» καὶ οὕτω προήλθεν ἐξ αὐτῶν, τὸ 1948, τὸ πρωτοφανὲς εἰς τὴν ιστορίαν καὶ πρωτάκουστον εἰς ὄνομασίαν καὶ σύνθεσιν ἀντίχριστον «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν»

Εἰς αὐτὸ δὲ τὸ σατανικὸν συνονθύλευμα εἰσῆλθον καὶ «όρθιοδόξοι» ώς «ἰδρυτικά μέλη», συμφύροντες καὶ ἔξιάζοντες οὕτω τὴν πάντιμον Μητέρα Ὀρθοδοξίαν μὲ τὰς μοιχαλίδας αἱρέσεις, φανερούμενοι οὕτω καὶ ἐπισήμως, ὅτι πρὸ πολλοῦ ἦσαν ἐν τῇ πράξει, ὅτι ἔπαισαν νὰ εἶναι Ὁρθόδοξοι. Κατὰ τὴν «διδαχὴν» τοῦ ὀθέου αὐτοῦ εύρηματος τοῦ διαβόλου, ἡ κοσμικὴ ἀγάπη ἐνώνει τὸν «χριστιανισμὸν» καὶ ὠφελεῖ τὴν ἀνθρωπότητα, ἡ δὲ ὄρθη πίστις διαιρεῖ καὶ βλάπτει... Αὐτὰ εἶναι τὰ «σοφὰ κακουργήματα»,

κατὰ τὸν ἄγιον Κύριλλον, τῶν ἀσυνειδήτων καὶ ἀθεοφόβων, οἱ ὁποῖοι τὴν ιδικήν των δόξαν ἔθηκαν ὑπὲρ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Τὰ μεγάλα κακά, ὃσα ἐπῆλθον καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὸ "Ἐθνος ἀπὸ τότε, ὅτε ἡρχισεν ἡ προδοσία, διαδέχονται τὸ ἐν τῷ ἄλλῳ. "Ομως «όρθοδοξοί» δὲν ἔσυνετίσθησαν εἰσιδύουν συνεχῶς βαθύτερον εἰς τὰ «γρανάζια» καὶ τὸν ἄδην τοῦ ἀθέου Οἰκουμενισμοῦ, ἐτοιμάζοντες βαρεῖαν τὴν ἐπέλευσιν τῆς θείας τιμωρίας, ἡ ὁποία ὅμως δὲν θὰ ἐπιπέσῃ μόνον ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των, ἀλλὰ καὶ ἐφ' ἄλλου τοῦ λαοῦ, ὅστις ὠφειλε νὰ μὴ ἀδιαφορῇ διὰ τὴν πίστιν τῶν Πατέρων του.

Β'

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

«ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ» ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΝ

Η ΔΡΑΣΙΣ τῶν Οἰκουμενιστῶν, ἡ ὁποία ἀνεκόπη ἐν μέρει κατὰ τὰ ἔτη τοῦ Α΄ Παγκοσμίου πολέμου (1914 — 1918), ἐπανήρχισε σφοδρότερον μετὰ τὸ τέλος τούτου. Τὸ φοβερὸν δὲ καὶ αἰσχρόν, ὅτι, ἐκμεταλλευόμενοι καὶ τὰς τότε δεινὰς περιστάσεις τοῦ "Ἐθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν, ἐν καιρῷ τρομοκρατίας, ἀνορρίχησιν εἰς ἐκκλησιαστικοὺς θρόνους προσώπων ἀσυνειδήτων, μασώνων καὶ κοσμικοφρόνων, δουλευόντων ἐκείνοις παρὰ τῷ Θεῷ, κατώρθωσαν νὰ εισαγάγουν τὴν ἀσέθειαν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰς τὸν ὥρθοδοξον χῶρον.

Τὸ 1919 ἐρρίφθη ὑπὸ τοῦ προσαναφερθέντος «άρχιεπισκόπου» Οὐψάλης Νάθαν Σόδερμπλομ, μεγάλου θηρίου τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ ιδέα συγκλήσεως «Παγχριστιανικοῦ συνεδρίου». Ἀπὸ τότε δὲ ἡρχισαν συστηματικαὶ «ἐπισκέψεις Ἐπιτροπῶν» τῶν προτεσταντῶν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἐν γένει τὴν Ἀνατολὴν καὶ αἱ προσκλήσεις ὥρθοδόξων εἰς τὰ «συνέδριά» των. Καθ' ἄ διηγεῖται προτεσταντικὴ «Ἐπιτροπὴ τοῦ παγχριστιανικοῦ συνεδρίου», πορευθεῖσα ἐπὶ τούτῳ εἰς Κωνσταντινούπολιν :

«Κατὰ τὸν δρισθέντα χρόνον ἐπαφούσιασαμεν τὸ ξήτημα τοῦ παγχριστιανικοῦ συνεδρίου πρὸ τῆς Ἁγίας Συνόδου⁽¹⁾ καὶ τὴν ἐπομένην ἐλάβομεν καταφατικὴν ἀπάντησιν». Καυχῶνται δὲ οἱ ἐν Φαναριῷ, ὅτι: «Ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως κληθεῖ-

(1) Τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

σα ευχαρίστω γνώμη μετέσχε δι' ιδίων ἀντιπροσώπων διαιφόρων συνεδρίων ἐπ' ἀγαθῷ τῆς σχέσεως τῶν Ἐκκλησιῶν».

“Εφθασαν νά νομίζουν τήν κοσμικήν δουλοφροσύνην και τήν προδοσίαν τῆς πίστεως, πρᾶξιν ἀξίαν ἐπάινου! Εἰς τοιοῦτο «συνέδριον» τῶν προτεσταντῶν εἰς Ἐλβετίαν, κατ’ Αὔγουστον τοῦ 1920, «διὰ πρώτην φορὰν μετέσχον ἐκπρόσωποι τῶν Ὀρθοδόξων Ἑκκλησιῶν».

Μέ τὰ ποικίλα μέσα καὶ τὰς ἐνεργείας των, ἐκμεταλλευόμενοι τὰς πολιτικὰς καταστάσεις καὶ εύρισκοντες κατάλληλα ὅργανα ἐν τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχείῳ οἱ παμμόχθηροι αἱρετικοί, ἐπέτυχον νὰ ἐμπλέξουν εἰς τὰ καταχθόνια σχέδιά των «ὁρθοδόξους», οἱ όποιοι ἐν τῇ κοσμικῇ μεγαλομανίᾳ των δὲν ὡρρώδησαν ν' ἀθετήσουν τὴν αἰωνίαν πορείαν τῶν Πατέρων των καὶ τοὺς νόμους τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ προσδεθοῦν εἰς τὸ ἄρμα ἐκείνων τῶν δυσσεβῶν. Καὶ τὴν δουλοπρεπῆ οὐραγίαν των εἰς τοὺς ἀπὸ τόσων δεκαετιῶν προετοιμάζοντας καὶ πρωθυΐντας αὐτὰ τὰ πράγματα, ἐνόμισαν οἱ δυστυχεῖς πτωχαλαζόνες τοῦ Φαναρίου ὡς ιδικήν των... «πρωτοβουλίαν»!

Καθ' ἡ ἀνέγραφε τὸ ἐπίσημον ὄργανόν των «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ»⁽²⁾ τὸ 1919:

«Ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 10ης Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους τούτου (1919) ἐγένετο ὑπὸ τῆς Α. Σεβασμιότητος τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου κυρ. Δωροθέου ἡ ἔξης πρότασις εἰς τὴν Ἀγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον: Νομίζω δτι εἰναὶ καιρὸς πλέον δπας ἡ Ὁρθόδοξος Ἔκκλησία σκεφθῆσον αὐτὸς καὶ περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐνώσεως τῶν ἀπορίων τοῦ Εκκλησιῶν!»

Διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ιστορίαν ἐγίνετο λόγος περὶ τοιούτου εἴδους «ἐνώσεως» καὶ διὰ πρώτην φοράν ἔχαρακτηρίζοντο ἐπισήμως αἱ δυσώνυμοι αἱ ρέσεις ὡς «ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίαι». Μὲ τοῦτο ἔπαυσαν πλέον αὐτοὶ νὰ είναι Ὁρθόδοξοι. Κατώρθωσαν... ἐπὶ τέλους οἱ ἔχθροὶ τοῦ Θεοῦ νὰ ἐμπλέξουν εἰς τὰ δίκτυα των

έκπροσώπους τῆς Ὀρθοδοξίας, διὰ νὰ ἐκτελέσουν, ώς φαντάζονται, τὸν πρῶτον στόχον τοῦ ἀρχηγοῦ των διαβόλου, τὸν ἀφανισμὸν τῆς Ὀρθοδοξίας.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω «συνεδρίαν τῆς Ι. Συνόδου», «Μετὰ συζήτησιν τῆς προτάσεως ταύτης κατηρτίσθη Ἐπιτροπή, ἥτις ύπεβαλεν «”Εκθεσιν ἐγκριθεῖσαν ύπὸ τῆς Ι. Συνόδου». Εἰς αὐτὴν περιελαμβάνοντο καὶ ταῦτα:

«Η τῶν διαφόρων χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν προσέγγισις καὶ κοινωνία μὴ ἀποκλειομένη ὑπὸ τῶν ὑψισταμένων μεταξὺ αὐτῶν δογματικῶν διαφορῶν, ἀλλ’ ὑπὸ τινας δρους οὖσα δυνατή καὶ παρὰ ταύτας, ὑπάρχει ἄμα καὶ εὐκταία ὡς ἀνυγκαία καὶ πολλαχῶς χρήσιμος εἰς τὸ καλῶς ἐννοούμενον συμφέρον τῶν ἐπὶ μέρους ἐκκλησιῶν καὶ τῆς χριστιανοσύνης ἀπάσης. Ο πρῶτος καὶ ἀπαραιτητος δρος τῆς εὐκταίας προσεγγίσεως καὶ κοινωνίας εἶναι ἡ ἀπομάκρυνσις πάσης ἀμοιβαίας δυστισίας καὶ δυσφορίας... Ἐπερος οὐχ ἡττον σπουδαῖος δρος τοῦ δυνατοῦ καὶ τελεσφόρου τῆς ζητουμένης προσεγγίσεως καὶ ἐπικοινωνίας εἶναι τὸ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς εὐσταθείας καὶ εὐεξίας καὶ τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν, μὴ λογιζομένων ὡς πάντη ἔνεστιν καὶ ἀλλοτρίων, ἀλλ’ ὡς συγγενῶν καὶ οἰκείων τοῦ Χριστοῦ. Τρίτος δρος εἶναι ἡ προθυμία καὶ σπουδὴ εἰς τὸ παρακολουθεῖν μὲν τοῖς παρὰ ταῖς ἄλλαις ἐκκλησίαις συμβαίνοντος καὶ ἀκριβέστερον γνωρίζειν τὰ κατ’ αὐτάς, τείνειν δὲ αὐταῖς χεῖρα βοηθείας καὶ ἀντιλήφεως καὶ ἐν οἷς πάσχοντος καὶ κλυδωνίζονται καὶ ἐν οἷς ἀγωνίζονται ὑπὲρ τῆς ἴδιας εὐσταθείας καὶ εὐεξίας. Ἀνταλλαγὴ ἀδελφικῶν γραμμάτων κατὰ τε τὰς ἐπισήμους τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ενιαυτοῦ Ἑορτὰς καὶ ἐν ἄλλαις περιστάσεσιν ἐκτάκτοις, οἰκειοτέρᾳ συσχέτισις τῶν ἐκασταχοῦ εὑρισκομένων ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων ἐκκλησιῶν νέοι χάριν σπουδῶν ἀποστελλόμενοι ἐκατέρωθεν παρὰ τῇ ἑτέρᾳ ἐπικοινωνίᾳ τῶν θεολογικῶν σχολῶν καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης· συνεργασία ἐν ταῖς χριστιανικαῖς ἀδελφότησι τῶν νέων καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἐπὶ πλεῖστον διαδόσει τοῦ Εὐαγγελίου· ἀμοιβαία ἀποστολὴ τῶν ἐν ἐκάστῃ ἐκκλησίᾳ ἐκδιδομένων θεολογικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν συγγραμμάτων καὶ περιοδικῶν· συγχρότησις παγχριστιανικῶν συνεδρίων ἀσχολουμένων εἰς ζητήματα κοινοῦ εἰς πάσας τὰς ἐκκλησίας ἐνδιαφέροντος· διαπραγμάτευσις τῶν δογματικῶν διαφορῶν ἀπαθῆς καὶ ἐπὶ τὸ ἰστορικῶτερον ἐν πνεύμῳ αἱ τι χριστιανικῆς πραγματείας ἀπὸ τῆς ἔδρας καὶ ἐν ταῖς συγγραφαῖς ἀμοιβαῖος σεβασμὸς τῶν παρ’ ἐκάστη ἐκκλησίᾳ κρατούντων ήθῶν καὶ ἐθίμων· παροχὴ ὑπὸ τῆς μιᾶς ἐκκλησίας εὐκτηρίων οὕκων καὶ κοιμητηρίων πρός ταφὴν τῶν ὀπαδῶν τῆς ἄλλης στερεούμενης τοιούτης.

(2) Ἐκ τοῦ δόποιου λαμβάνονται πλεῖστα τῶν ἐν τῷ παρόντι ἀναγραφομένων κειμένων.

των καὶ ἐν ἐλλείψιει οἰκείων κληρικῶν ταφὴ αὐτῶν ὑπὸ τῶν κληρικῶν τῆς ἀλλῆς διακανονισμὸς μεταξὺ τῶν διαφόρων διοικογιῶν τοῦ ζητήματος τῶν μικτῶν γάμων¹ ἀμοιβαία ὑλικὴ ὑποστήριξις τῶν ἐκκλησιῶν ἐν τοῖς ἔργοις τῆς ἡμικοινωνευτικῆς ἀνυψώσεως φιλανθρωπίας καὶ τοῖς διοίκοις, εἶναι ώς τόσα μέσα διατηρήσεως καὶ ἐπιρρόσεως τοῦ εἰδημένου ἀμοιβαίου ἐνδιαφέροντος... Ἡ οὕτως ἐπιζητουμένη καὶ κατορθουμένη εὐστάθεια καὶ εὐδωστία μᾶς τίνος ἐκκλησίας δὲν είναι αὐτῆς καὶ μόνης ἐνίσχυσις καὶ ενέξια, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ἀναλόγως διὰ τὸ ἀλληλέγγυον, τὸ ὑπάρχον μεταξὺ τῶν μερῶν καὶ τοῦ διου... Ἡ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν ἀποδοχὴ τῶν ως ἀνωνύμων πεποιθαμένων μέσων πεποιθαμέν, διτὶ θὰ ἀποτελέσῃ τὸ πρότονον της προσεγγίσεως αὐτῶν, αὕτη δὲ σπουδαίως θὰ προλειάνῃ τὴν δόδον εἰς τὴν ποιητήν ἐκείνην ἔνωσιν, ὑπὲρ ἣς ἔκπαλαι εἴχεται ἡ Ἐκκλησία...».

‘Ηκούσθησαν ἄλλοτέ ποτε τοιαῦτα εἰς τὴν ιστορίαν τῆς Ἐκκλησίας; Οὐδέποτε. Ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἐφεῦρον καὶ προώθουν οἱ αἱρετικοὶ ἀπὸ ἑνὸς σχεδὸν αἰῶνος, ἔρχονται νὰ τὰ . . . προτείνουν «όρθόδοξοι» ώσάν ιδικήν των «πρωτοβουλίαν»! Ἐξ οὐ καὶ ὁ μέγας καὶ παγκόσμιος ἐνθουσιασμὸς ἐκείνων. Οἱ “Αγιοι Πατέρες ἐθεώρουν τὰς αἱρέσεις «συγγενεῖς καὶ οικείας ἐν Χριστῷ», «ἀντήλλασσον ὀδελφικὰ γράμματα», «συνειργάζοντο ἐν τῇ διαδόσει τοῦ Εὔαγγελίου», «διεπραγματεύοντο τὰς δογματικὰς διαφορὰς ἀπαθῶς», «ἐσέθοντο» τὰ τῶν αἱρετικῶν, ἐδέχοντο «νὰ τοὺς θάψουν κληρικοὶ» αἱρετικοὶ καὶ λοιπά, ὅπερ είναι ἀσεβῆ καὶ ἀντίθετα;

Συμφώνως τῷ ἀνωτέρῳ προγράμματι, ἥρχισε μεταξὺ «όρθιοδόξων» καὶ αἱρετικῶν ἡ μέθιδος τῶν ἀλληλεπισκέψεων καὶ ταῦτα ἐθεωροῦντο... κοσμοϊστορικὸν γεγονός! Ὁσὰν τὸ νὰ κάμουν τινὲς «ἀρχηγοί» μερικὰ ταξιδάκια ν' ἀποτελῇ τὸ ἄπαντον τῆς πίστεως καὶ τὴν ἀδελφοποίησιν τῶν αἱρετικῶν. Κατὰ ταῦτα, ὁ «ἐπίσκοπος» Λονδίνου «εἰς ἔκτακτον ὑποδοχήν ἀντιπροσωπείας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου», προσφωνῶν αὐτὴν εἶπε :

«Τὰ γεγονότα ταῦτα (τῶν ἐπισκέψεων) προήγαγον εἰς μέγαν βαθμὸν τὴν ἀμοιβαίαν συνεννόησιν καὶ τὸν πόθον δπως ἐπὶ τέλους οἱ δύο μεγάλοι κλάδοι τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τοὺς δποίους ἀνήκουσιν ἐνωθῶσιν διοῦ»

Οι δέ «όρθόδοξοι» άκούοντες νὰ ἔξισωνουν Ὁρθόδοξιαν καὶ αἱρεσιν, ώς «δύσι κλάδους», λέγουν ἀπαντῶντες:

«Η πρεσβεία ἤλθεν εἰς τὸ συνέδριον LAMPETHI, ἵνα συζητήσῃ μετά τῶν μελῶν τῆς Ἀγγικανικῆς Ἐκκλησίας τὰ χωρί-

Ἵοντα ἀμφοτέρας τὰς Ἐκκλησίας σημεῖα καὶ κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα, διτὶ ἡ συνεννόησίς των δὲν ἦτο ὄνειρον. Σήμερον κάμνομεν ἐνθείας τὰς τρίβους διὰ τὴν ἔνωσιν».

Έξαιρετικήν «έπιδοσιν» είς τὴν διὰ τῶν ταξιδίων καὶ ἐπισκέψεων προαγωγὴν τοῦ ἔργου τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶχεν ὁ τότε «ἀρχιεπίσκοπος» ΟΞΦΟΡΔΗΣ CHARLESS GOURE⁽³⁾, «Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν σχέσεων τῶν Ἑκκλησιῶν» καὶ δραστήριος προαγωγὸς τῆς ἐνώσεως αὐτῶν, „ὅστις ἀλώνιζε συνεχῶς τὰς Ἀνατολικὰς Ἑκκλησίας καὶ τὰ Πατριαρχεῖα. Συνεχίσθη ἕκτοτε μετὰ «Ζήλου» αὐτὸς ὁ οἰκουμενιστικός «τουρισμός». Ήδια δὲ μετά τὴν ὑπὸ τοῦ μασώνου τοῦ ὑψίστου βαθμοῦ Ἀθηναγόρα «διάνοιξιν νέων ὁδῶν» προήχθη εἰς ἀληθῆ... κινητοποίησιν.

Τὸ χρῆμα τῆς Ἑκκλησίας τὸ ιερόν, τὸ ὄποιον μετὰ φόβου Θεοῦ ἔπειτε νὰ χρησιμοποιήται μόνον διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, τοὺς σκοπούς τῆς πνευματικῆς ὀφελείας καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν, ὅπου είναι τὸ ἔργον τῆς Ἑκκλησίας, καὶ εἰς τοὺς «ἔχοντας χρείαν», μεταχειρίζονται ἀπεριορίστως οἱ διαχειρίζόμενοι αὐτὸν διὰ πολιέξοδα ταξείδια καὶ φαντασιώδεις δαπάνας ὑπερβαίνονται καὶ τὰς τῶν κοσμικῶν, διὰ νὰ κάμουν τὰς τοιαύτας μιαρὰς «συναντήσεις». Καὶ οὕτως ὥχι μόνον θεοκάπλοι γίνονται οὕτοι, ὡς καπηλεύοντες τὰ θεῖα διὰ σκοπούς κοσμικούς καὶ ἀντορθοδόξους, ἀλλὰ καὶ ιερόσυλοι τῆς εἰδεχθεστέρας μορφῆς, δαπανῶντες τὸ χρῆμα τῆς Ἑκκλησίας διὰ συνεχῆ καὶ ἀλλεπάλληλα ταξείδια ἀνομίας, πρὸς καταπρόδοσιν τῆς πίστεως καὶ «πρὸς ιδίαν τέρψιν καὶ ἀναψυχὴν», ὡς χαρακτηριστικῶς ἐγράφη. Ἔξ οὐ καὶ ὑποθέλεονται κάθε φοράν «ποιός θὰ πάῃ» εἰς αὐτὰ τὰ «συνέδρια» τῆς ἀνομίας, εἰς τὰ ὄποια σπεύδουν παντελῶς ἀπροστοίμαστοι καὶ χωρὶς νὰ ἔχουν ιδέαν δι' αὐτὰ οἱ τοιοῦτοι ταξιδευταὶ «ἀντιπρόσωποι», ώστε νὰ εἰρωνεύωνται δεικτικώτατα καὶ οἱ ξένοι, ὅτι «διὰ τοὺς «Ἐλληνας ἀντιπρόσωπους τὰ τοιαῦτα συνέδρια ἀποτελοῦν ὑπόθεσιν καὶ εύκαιριαν το υρισμοῦ!»

(3) Περὶ αὐτοῦ θὰ ἴδωμεν ἐν τοῖς ἐπομένοις

Η ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ 1920

Α ΠΟΤΕΛΕΣΜΑ τῶν «συσκέψεων» καὶ διαβουλεύσεων τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς διορισθείσης ύπὸ τῆς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου μετὰ τὴν γενομένην, ὡς ἀνωτέρῳ ἐλέχθῃ, πρότασιν τοῦ Τοποτηρητοῦ Δωροθέου κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 10 Ἰανουαρίου 1919, ύπηρξεν ἡ μετά ἔν ακριθῶς ἔτος ἑκδοθεῖσα περιβόητος «Ἐγκύκλιος τοῦ 1920», τῆς ὁποίας ἡ σπουδαιότης καὶ ἐπικαιρότης δὲν ἔπαισε νὰ είναι ἀποφασιστικὴ καὶ ἡ ὁποίᾳ ἀποτελεῖ ἔκτοτε τὸν «Καταστατικὸν χάρτην» τῶν Οἰκουμενιστῶν.

Τοιοῦτο, βλασφημον καὶ ἀσεβές, ἀδιάντροπον καὶ προδοτικὸν κείμενον οὐδέποτε ἄλλοτε ἔξεμαιεύθη ύπὸ ὄνομα «ὁρθοδόξων» καὶ θὰ μένῃ αἰώνιον «μνημεῖον» αἱσχοὺς καὶ ἀθεοβίας καὶ καπηλεύσεως τῶν θείων. «Ἡδη ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ τίτλου, δι' οὐ ἀπευθύνεται «Πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἑκκλησίας τοῦ Χριστοῦ», γίνεται θεβήλωσις τῆς Ὀρθοδόξου Ἑκκλησίας, ἅρνησις τῆς μοναδικότητος Αὐτῆς, ὃ ἐστιν ἅρνησις τῆς ὁρθοδόξου πίστεως καὶ προσχώρησις εἰς τὸν οἰκουμενιστικὸν συγκρητισμὸν καὶ πανθεῖσμόν, δηλαδὴ εἰς τὴν ἀγνωστικοτάτην ἀσέβειαν Ἀπευθυνομένη «Πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἑκκλησίας», μήπως ἐννοεῖ τὰς κατὰ μέρος Ὀρθοδόξους Ἑκκλησίας; Οὐχί. «Ἐκκλησίας» ὄνομάζει τὰ συναθροίσματα τῶν αἱρετικῶν· διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ιστορίαν τῆς Ἑκκλησίας ἀποκαλούνται ἐπισήμως «Ἐκκλησίαι» τὰ συγκροτήματα τῶν αἱρετικῶν καὶ, ὅπερ φρικτὸν καὶ ἀποτρόπαιον, «Ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ (!)» αἱ «ἐκκλησίαι τῶν πονηρευομένων». Θὰ ὠνόμαζον «Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» ὁ Μ. Ἀθανάσιος καὶ ὁ Μ. Βασίλειος καὶ λοιποὶ Πατέρες τοὺς ἀρειανούς, εύνομιανούς καὶ τοὺς ἄλλους αἱρετικούς, τῶν ὁποίων ἀπείρως βλασφημότεροι καὶ ἀθεώτεροι είναι οἱ νῦν αἱρετικοί, πρὸς οὓς οὕτοι ἀπευθύνονται;

«Οπως ἔγραφε τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου:

«Ἡ Ἐγκύκλιος αὗτη μετὰ καλαισθησίας εἰς ἀντίτυπα πολλὰ ἐκτυπωμένη, καὶ εἰς τέσσαρας γλώσσας, Ἐλληνικήν, Γαλλικήν, Ἀγγλικήν καὶ Ρωσικήν, ἀποσταλήσεται τοῖς Προέδροις καὶ Ἀρχηγοῖς τῶν αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἑκκλησιῶν, ὡς

καὶ τῶν λοιπῶν Χριστιανικῶν Ὁμολογιῶν, διανεμηθησομένη καὶ εἴς τινα τῶν ἐπισήμων κέντρων καὶ σωματείων, ὅσα δύνανται νὰ συμβάλωσιν εἰς τὸν ἐπιδιωκόμενον ποθητὸν σκοτόν».

“Ολα πρωτοφανῆ καὶ πρωτάκουστα καὶ ἀντορθόδοξα εἰς αὐτὴν τὴν «Ἐγκύκλιον», τὸ «Θεμέλιον» τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ — Οἰκουμενισμοῦ. Εύθυς ἐξ ἀρχῆς κηρύττουσα τὸ νεοεφεύρετον καὶ πάντη ἀσεβές καὶ ἀρνησίχριστον «δόγμα», «ὅτι ἡ τῶν διαφόρων χριστιανικῶν Ἑκκλησιῶν προσέγγισις πρὸς ἄλλήλας καὶ κοινωνία οὐκ ἀποκλείεται ύπὸ τῶν ὑφισταμένων μεταξύ αὐτῶν δογματικῶν διαφορῶν», συνιστᾶ ταύτην πρὸς «παρασκευὴν καὶ διευκόλυνσιν τῆς πλήρους ποτὲ ἐνώσεως». Χρησιμοποιοῦσα δὲ τὴν γλώσσαν τῆς διπλωματίας, ὑποδεικνύει τὴν παράκαμψιν τῶν «δυσχερειῶν» διὰ τῆς «ἀπλῆς κατὰρχῆς συναφείας καὶ προσεγγίσεως γγίσεως», σμικρυνομένων «βαθμηδὸν» καὶ παραμεριζομένων καὶ «ἀπαρχρωματιζομένων» καὶ ἀφανιζομένων «τῶν δογματικῶν διαφορῶν!» Ἀποκαλοῦσα τὰς αἱρέσεις «σεβασμίας Χριστιανικὰς Ἑκκλησίας» καὶ θεωροῦσα αὐτὰς οὐχὶ «ώς ξένας καὶ ἀλλοτρίας, ἀλλ' ὡς συγγενεῖς καὶ οἰκείας ἐν Χριστῷ καὶ συγκληρονόμους καὶ συσσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ», ἀριθμεῖ «τὰ μέσα» πρὸς ἐπίτευξιν τῆς μεταξύ αὐτῶν «ἀγάπης» ὡς ἑξῆς :

«Δύναται δὲ ἡ φιλία αὗτη καὶ ἀγαθοφρων πρὸς ἄλλήλους διάθεσις ἐκφανεσθαι καὶ τεκμηριοῦνθαι εἰδικῶτερον, κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, ὡς ἔξῆς: α') διὰ τῆς παραδοχῆς ἐνιαίου ἡμερολογίουν πρὸς ταυτόχρονον ἐօρτασμὸν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἐօρτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἑκκλησιῶν⁽⁴⁾. β') διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς ἀδελφικῶν γραμμάτων καὶ τὰς μεγάλας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐνιαυτοῦ ἐօρτάς, ἐν αἷς εἰθισται, καὶ ἐν ἄλλαις ἐκτάκτοις περιστάσεσι· γ') διὰ τῆς οἰκειοτέρας συσχετίσεως τῶν ἐκασταχοῦ εὐρισκομένων ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων Ἑκκλησιῶν^(δ'). διὰ τῆς ἐπικοινωνίας τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Θεολογικῆς ἐπιστήμης καὶ διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν ἐν ἐκάστῃ Ἑκκλησίᾳ ἐκδιδομένων Θεολογικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν περιοδικῶν καὶ συγγραμμάτων^{ε')} διὰ τῆς ἀποστολῆς νέων χάροιν σπουδῶν ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὰς σχολὰς τῆς ἄλλης Ἑκκλησίας^{στ')} διὰ τῆς συγκροτήσεως παγχριστιανικῶν συνεδριών πρὸς ἔξετασιν ζη-

(4) Ἰδοὺ ὁ τρόπος καὶ ἡ ἀπαρχὴ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς αἱρέσεως τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ορθοδοξίας.

τημάτων κοινοῦ πάσαις ταῖς Ἐκκλησίαις ἐνδιαφέροντος· ζ') διὰ τῆς ἀπαθοῦς καὶ ἐπὶ τὸ ἴστορικάτερον ἐξετάσεως τῶν δογματικῶν διαφορῶν ἀπὸ τῆς ἔδρας καὶ ἐν ταῖς συγγραφαῖς· η') διὰ τοῦ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ τῶν κρατούντων ἐν ταῖς διαφόροις Ἐκκλησίαις ἥθῶν καὶ ἐθίμων· θ') διὰ τῆς παροχῆς ἀμοιβαίως εὐκτηριών οἰκαν καὶ κοιμητηριών διὰ τὰς κηδείας καὶ τὴν ταφὴν τῶν ἐν τῇ ἔννῃ ἀποθνησκόντων διαδῶν τῶν ἑτέρων διμολογιῶν· ι') διὰ τοῦ διακανονισμοῦ μεταξὺ τῶν διαφόρων διμολογιῶν τοῦ ξητήματος τῶν μικτῶν γάμων· ια') διὰ τῆς πρόφρονος τέλος ἀμοιβαίας ὑποστηρίξεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τοῖς ἔργοις τῆς θρησκευτικῆς ἐπιρρόσεως, τῆς φιλανθρωπίας καὶ τοῖς παθαλησίοις·

Θεωροῦντες «τὴν ἀνύποπτον καὶ ζωηροτέραν ταύτην συνάφειαν τῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς ἀλλήλας» πολλαχῶς «ώφελιμον» οἱ συντάκται τῆς «Ἐγκυκλίου», ἐπιζητοῦν τὴν «κοινὴν συγκατάθεσιν καὶ ἀπόφασιν», ίνα «ἀπὸ κοινοῦ χωρήσωσιν ἀσφαλῶς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν»...

Τις δὲν θλέπει καὶ δὲν γνωρίζει εἰς αὐτὰ τὴν ἀπὸ τότε «πράξιν» τῶν ὄπαδῶν τοῦ Νεοιμερολογιτισμοῦ; Ἐνῶ. Ὅποτιθεται, ἡ «Ἐγκύκλιος» αὐτὴ ὑπεβλήθη ὡς πρότασις καὶ ὡς σχέδιον, ὅμως ἐπεβλήθη ὡς νόμος καὶ συμφώνως μὲ αὐτὴν ὄδεύουν καὶ ἐνεργοῦν ἔκτοτε οἱ νεοιμερολογίται — σίκουμενισταί. Ἐκεῖνα ὅποιού ούδέποτε ἐγίνοντο ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ προηγουμένως, ἀπὸ ταύτης καὶ ἐντεῦθεν ἥρχισαν νὰ γίνωνται ἀπὸ «ὁρθοδόξους» ὡσάν νὰ είναι τὸ κανονικάτερον καὶ χρησιμάτερον πρᾶγμα, ἀδιάφορον ἂν είναι προδοτικὰ καὶ ἀντίχριστα. Μὲ ἔναρξιν «τὴν παραδοχὴν τοῦ ἡμερολογίου» τῶν αἱρετικῶν διὰ τὸν μετ' αὐτῶν συνεορτασμόν, ἐχώρησαν εἰς ἐκτέλεσιν ὄλων ὅσα λέγει ἡ «Ἐγκύκλιος». Διαστολὴ μεταξὺ ὄσιου καὶ θεβήλου δὲν ὑπάρχει πλέον δι' αὐτούς. Καὶ «ἀδελφικὰ γράμματα ἀνταλλάσσουν», καὶ «οἰκειοτέρως συσχετίζονται», καὶ «ἐπικοινωνίας θεολόγων»⁽⁵⁾ ἔχουν, καὶ «ἀνταλλαγὴν φοιτητῶν» κάμνουν, καὶ «παγχριστιανικὰ συνέδρια» συνεχῶς συγκροτοῦν, καὶ... «ἀπαθῶς ἐξετάζουν τὰς δογματικὰς διαφο-

(5) Περὶ τῶν τοιούτων «φοιτητῶν - θεολόγων», εἰς τὸν διοίσιν δόφείλονται ὅλα τὰ κακὰ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, διὸσιθεος Ιεροσολύμων ἔγραψεν διτον «τὰ τῆς χθὲς πτωχὰ τσοπανάμα τῆς Ρούμελης, διοὺ ἀνετράφησαν μὲ τὸ ἀδολον γάλα τῆς Μητρός των Ὀρθοδοξίας, πηγάνοντα εἰς τὴν Δύσιν, ἔμαθαν ἐκεῖ νὰ φραγμάζουν μὲ ὑπερηφάνειαν, ἐπαστρέφοντα δὲ ἀνταποδίδουν εἰς τὴν Μητέραν των τὴν χολὴν καὶ τὸ δηλητήριον».

ράς»⁽⁶⁾, καὶ εἰς τοὺς ναούς των «ἀμοιβαίως» συναγελάζονται καὶ τὰ λοιπὰ ὡσάν νὰ «μὴ τοὺς χωρίζῃ τίποτε».

Απὸ τότε ἥρχισαν νὰ ὄδεύουν οἱ «Ἐλληνες Ὁρθόδοξοι Θεολόγοι» εἰς τὴν Δύσιν, διὰ νὰ... ἐκπαιδευθοῦν εἰς τὰς σχολὰς τῶν αἱρετικῶν καὶ μάθουν... τὴν πίστιν, διὰ νὰ τὴν διδάξουν καὶ εἰς τὰ παιδιά τῶν Ἐλλήνων! ! Καὶ δι' αὐτῶν κατήντησαν οἱ «Ἐλληνες νὰ μὴ γνωρίζουν τὶ πιστεύουν καὶ οὕτω νὰ κάμνουν θραυσιν αἱ ἐπιδημίαι τῶν αἱρετικῶν. Οὕτω δὲ προάγεται γιγαντιαίως τὸ ἔργον τοῦ ἀθέου Οἰκουμενισμοῦ, εἰς ὃ ἀκριβῶς καὶ ἀπέβλεπον οἱ ταῦτα τεχνουργήσαντες.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ

Ε ΙΣ τὰ περιβόητα «Πρωτόκολλα τῶν Σοφῶν τῆς Σιών» οἱ ἔβραιοι εἰρωνεύομενοι τοὺς χριστιανούς, λέγουν δι' αὐτούς ὅτι :

«Ἴκανοποιοῦνται συνήθως μὲ τὴν στιγμιαίαν ἐπιτυχίαν τῆς φιλαυτίας των ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ σχεδίου των, χωρὶς καν νὰ διακρίνωσιν διτον τὸ σχέδιον τοῦτο δὲν προέρχεται ἐκ τῆς πρωτοβουλίας των, ἀλλ' ὑπεβλήθη εἰς αὐτοὺς παρ' ἥμιν... Ἐπιθυμοῦσαν τὴν συγκίνησιν τῆς ἐπιτυχίας καὶ τῶν χειροκροτημάτων, ἀτινα πάντοτε χορηγοῦσιν ἀφθόνως. Παρέχομεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἐπιτυχίαν ταύτην διὰ νὰ ἐπωφεληθῶμεν τῆς ἐξ αὐτῆς προκαλουμένης ἵκανοποιήσεως τοῦ ἔαυτοῦ των χάρις εἰς τὴν διοίσιν οἱ ἀνθρωποι δέχονται τὰς ὑποβολάς μας χωρὶς νὰ προφυλάσσωνται ἐξ αὐτῶν, πεπεισμένοι πλήρως διτον ὅντες ἀλάνθαστοι ἐκφράζουσιν ἀτομικὰς των ἰδέας. Ἐνῶ ἐκ τῶν ἰδίων κατ' ἐπανάληψιν ἐλεγον καὶ ἔγραφον ὅτι :

«Τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης ἰδίᾳ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ταῦτα ἔξεχύθη τόσον ἀφθόνως ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ καὶ τῶν παραφυάδων αὐτῆς, καὶ ἡ φιλανθρωπία αὐτῆς

(6) Ωσάν νὰ παξάρευναν προσωπικά τῶν ἀντικείμενα.

ή ἀνιδιωτελής καὶ ἀνευ δῶν, ἔχουσι προοδοποιήσει ἀλκούντως τὸ ἔδαφος τῆς προσεγγίσεως...» δι «Ἄι ἀρχαὶ αὗται, μετὰ ἴδιαιτέρου ἀπὸ τινος ζήλου πρεσβευόμεναι καὶ καλλιεργούμεναι ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ, τείνουν εἰς τὴν ἐκ παντὸς τρόπου ἀνασύνδεσιν τῶν κεχωρισμένων μελῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἑνότητος, πρὸς δὲ καὶ ὑλικὰ σύχι τυχαῖα καταβάλλονται μέσα πρὸς συγχρότησιν συνεδρίων, πρὸς μελέτας καὶ δημοσιεύματα...». ἐνῷ ταῦτα καὶ τοιαῦτα ὠμολόγουν καὶ ἔγραφον, ὅμως ἐνόμισαν οἱ μωροφαντασμένοι ταῦτα ἰδικήν των ἐμπινευσιν. Τὴν δρᾶσιν καὶ τὰ σχέδια ὅπου ἀπὸ δεκαετιῶν κατέστρωναν καὶ προώθουν οἱ Ἀγγλικανοὶ τῆς Ἀγγλίας καὶ οἱ Ἐπισκοπελιανοὶ τῆς Ἀμερικῆς καὶ λοιποὶ προτεστάνται καὶ καταχθόνιοι οἰκουμενισταί, διὰ τῶν ὄποιων δροῦν «φυσικώτατα» οἱ μασῶνοι καὶ συνεπῶς οἱ Ἐθραῖοι, ἔξελαθον οἱ πτωχοσυγγενεῖς οὗτοι «օρθοδόξοι» ως ἰδικήν των πρωτοβουλίων!! Καὶ ἐπανειλημένως καυχῶνται δι' αὐτό, θεωροῦντες, ως φαίνεται, αὐτὸ τιμήν.

Δικαιολογημένος, λοιπόν, ὁ μέγας ἐνθουσιασμὸς καὶ ἡ πλήρης ἱκανοποίησις τῶν ὅπου γῆς προτεσταντῶν καὶ λοιπῶν καταχθόνιων οἰκουμενιστῶν ἐκ τῆς «Ἐγκυκλίου» ταύτης. Ἀπὸ τότε μέχρι σήμερον δὲν ἔπαυσαν νὰ τὴν ἐπαινοῦν, νὰ τὴν ὑπενθυμίζουν, νὰ ἀναφέρωνται εἰς αὐτήν καὶ νὰ ἐκφράζουν τὴν χαρὰν καὶ ἱκανοποίησίν των δι' αὐτήν ὅλοι οἱ ἔχθροι καὶ μοχθηροὶ πολέμοι τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἐπὶ τέλους κατώρθωσαν νὰ ρίψουν εἰς τὴν προδοσίαν καὶ ἐλκύσουν εἰς τὴν ἰδικήν των ἀσέθειαν «օρθοδόξους», ως ἀπὸ αἰώνων ἐπεδίωκον καὶ εἰργάζοντο. Ὑπολογίζουν ἀρά γε καὶ τὸν Θεόν καὶ τοὺς πιστούς;

Ἀμέτρητα είναι τὰ ἐγκώμια, τὰ ὁποῖα ἐπλέχθησαν ὑπὸ τοῦ Τύπου καὶ ἐπισήμων αἰρετικῶν Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς διὰ τὴν «Ἐγκύκλιον» ταύτην, ἐξ ὧν καὶ ταῦτα: Εἰς ἐκθεσίν της ή «Ἐπισκοπελιανὴ Ἐκκλησία» τῆς Ἀμερικῆς, περιγράφουσα λεπτομερῶς αὐτήν, λέγει:

«Καθ' ὑπόδειξιν τῆς Βουλῆς τῶν Ἐπισκόπων ἐδόθη εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν ταύτην ἀπάντησις εὐνοϊκὴ καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἡμῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀναγνωρίζουσιν δι «Ἄι ἀρχαὶ αὗται, μετὰ ἴδιαιτέρου ἀπὸ τῆς Ἀγγλίας καὶ ταῦτα ταύτης... Ποιοτείνεται δπως ἐκφράσῃ αὕτη τὴν ἴδιαν εὐγνωμοσύνην ἐπὶ τῇ ἐκδοθείσῃ τῷ 1920 Ἐγκυκλίῳ ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ συστήσῃ τοῖς Ἐπισκόπους, τοῖς κληροκοῖς καὶ λαϊκοῖς νὰ προαγάγωσιν ἐκ παντὸς τρόπου τὴν φιλικὴν ἐπικοινωνίαν, ἥν ἐπιθυμεῖ ἡ εἰδημένη Ἐγκύκλιος».

Ο ἀρχηγὸς τῆς Σουηδικῆς Ἐκκλησίας Ἀρχιεπίσκοπος Ούψαλης Νάθαν Σόνδερμπλομ ἐκφράζων τὰς εὔχαριστιάς του καὶ φρονῶν:

«Οτι τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως δὲν εἶχε ποτὲ μεγαλυτέραν ἀποστολὴν κατὰ τὴν μακρὰν αὐτοῦ ἴστορίαν», ἐπιλέγει: «Ἡμῶν αἱ καρδίαι διαπνέονται ζωηρᾶς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ζήλου τῆς ἑνόσεως, διτις ἐνέπνευσε τὴν μεγάλην Ἐγκυκλίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἥν οὗτος ἀπέλυσε κατὰ τὸ 1920 πρὸς δλους τοὺς πιστούς».

Ο αὐτὸς «ἀρχιεπίσκοπος Νάθαν Σόνδερμπλομ — τὸ μέγα τοῦθο θηρίον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ — πρόεδρος ὧν τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ «Προκαταρκτικοῦ Συνεδρίου Ζωῆς καὶ Ἐργασίας» (Γενεύη 9 - 12 Αύγουστου 1920), «Κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τὴν Ἐγκύκλιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἔξηρε τὸ περιεχόμενον αὐτῆς καὶ τὴν σπουδαιότητα τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἐκκλησίας ταύτης εἰς τὸ ἔργον τῆς συνδιασκέψεως». Εἰς τὸ Συνέδριον τοῦτο, «τυχαίως» λαβών τούτου γνῶσιν καὶ προσκληθεὶς εἰς αὐτὸ ὁ Σελευκείας Γερμανός, «ἡγύχθη πρόοδον εἰς τὰς προσπαθείας τῶν Ἐκκλησιῶν διὰ μίαν συνεργασίαν καὶ μελλοντικήν ἔνωσιν».

Ο ὑπογράφας τὴν «Ἐγκύκλιον» ταύτην ως Τοποτηρητὴς τοῦ Θρόνου, ὁ Προύσης Δωρόθεος, ἐπορεύθη μετὰ τοῦτο εἰς τὴν Ἀγγλίαν, πρῶτος δὲ τῶν ἐπισήμων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πορευθεὶς εἰς τὴν Δύσιν μετὰ τὸν ἀπὸ πέντε αἰώνων πορευθέντα εἰς τὴν Φλωρεντίαν πατριάρχην Ἰωσήφ.

«Τιμὰλ ὑπέροχα προδοτικοὶ αὐτῷ καὶ τοῖς παρ' αὐτῷ συμβούλοις, ἐπίσημοι δοχαὶ καὶ ἐντεύξεις παρὰ τοῖς εὐγενεστάτοις πολιτικοῖς, παρὰ τῷ Σεβασμιωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Κανταυορίας καὶ παρὰ τῷ μεγαλειοτάτῳ τὸν τε Θρόνον καὶ τὴν καρδίαν Βασιλεῖ, ἴστορικαὶ ἐν τῇ ἴστορίᾳ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ εἰδικῶς ἀκόμη διὰ τὴν σύσφιγξιν τῶν δεσμῶν τῶν δύο Ἐκκλησῶν, Ὀρθοδόξου καὶ Ἀγγλικανικῆς». Μὲ τὴν εὐκαιρίαν ταύτην, «Ο Παγκόσμιος Σύνδεσμος περὶ τῆς φιλίας τοῦ Κόσμου διὰ τῶν Ἐκκλησῶν», ἐτέλεσεν ἐπὶ τῇ εἰς Ἀγγλίαν καθόδῳ τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ κυρου Δωρόθέου ἐπιτίμου ἀντιπροέδρου, ὥσταίαν καὶ εὐγενῆ συνεδρίαν, εἰς ἥν δυστυχῶς δὲν προέλαθεν⁽⁷⁾ ὁ μακαρίτης ἵνα παραστῇ, ὡς ἡτοιμάσθη καὶ ἔγραψεν!!

(7) Τὴν ἴδιαν ἡμέραν καὶ ὥραν ἐξέψυξεν, ως καὶ δ' Ἰωσήφ εἰς τὴν Φλωρεντίαν καὶ ὥς ὁ Ἀρειος καὶ δ' Ἰονδας.

Στερείται, ḍρά γε, τοῦτο σημασίας; Καὶ δὲν ἐπρεπε νὰ λαμβάνεται ὑπὸ ὅψιν ὑπὸ τῶν ὄμοιών αὐτῷ;

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα ἀπὸ τότε, ιδίᾳ δὲ κατὰ τοὺς τελευταίους καιρούς, ὅτε διὰ τοῦ ἀποστάτου ὁρχιμασώνου «πατριάρχου» Ἀθηναγόρα ὁ Οἰκουμενισμὸς πρωθήθη μὲ γιγαντιαῖα βήματα, οἱ οἰκουμενισταὶ καὶ οἱ λεγόμενοι «ὁρθόδοξοι» καὶ οἱ ἄλλοι, ἐκθειάζουν αὐτὴν τὴν «Ἐγκύκλιον» καὶ ἀνάφέρονται συνεχῶς εἰς αὐτὴν ὡς τὴν κατευθυντήριον γραμμήν των. Ὁ Ἀθηναγόρας αὐτὸς ἔχωρει εἰς τὸ ἔργον του, ὡς ἐλεγε, «συμφώνως πρὸς τὴν ἐγκύκλιον τοῦ 1920». Ὁ ἄλλος Ἀθηναγόρας, ὁ Θυατείρων μέγας οἰκουμενιστὴς καὶ μισῶνος καὶ αὐτὸς διεκήρυξσεν:

«Ἡ Ὁρθοδοξία ἔξηλθε τῶν τοιχωμάτων αὐτῆς καὶ ἐδημιουργησε σχέσεις καὶ ἐπεδίωξε συνεργασίαν ἥδη ἀπὸ τοῦ 1920 διὰ τῆς περιφήμου Ἐγκυκλίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, συνετέλεσεν εἰς τὴν ἔναρξιν τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως καὶ τὴν ἰδρυσιν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. «Ολη ἡ οἰκουμενιστικὴ καὶ εἰληνιστικὴ ἐνέργεια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου οὐδὲν ἄλλο εἶναι παρὰ ἡ συνέχεια τῆς Ἐγκυκλίου ἐκείνης τοῦ 1920 ἐπεκτεινομένη πρὸς τὰς νεωτέρας ἀνάγκας καὶ πραγματικότητας».

Ο πρόεδρος εἰς τὴν «Γ' Πανορθόδοξον Διάσκεψιν» τῆς Ρόδου Μελίτων, ὥρισε τὸν σκοπὸν αὐτῆς ὡς τὸν αὐτὸν ὃν ὥρισεν «ἡ Πατριαρχικὴ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920, ἡ καλοῦσα ἀπάσας τὰς Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας εἰς συνεργασίαν, καὶ αἱ ταύτην ἀκολουθήσασαι κατὰ σύστημα συμμετοχαὶ εἰς τὰς οἰκουμενικὰς Κινήσεις...». «Ἄλλος τρανὸς «θεολόγο» τῶν Ἀθηνῶν, βεβαιώνει ὅτι τὰ σήμερον ἐνεργούμενα γίνονται «κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ Διαγγέλματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τοῦ 1920». «Άλλος «θεολόγος» (ὅστις πορευθεὶς ἔλαβε «τιμὴν» καὶ ἀπὸ τὸν Πάπαν), πιστοποιεῖ ὅτι «Ἡ ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου Προύσης Δωροθέου Ἐγκύκλιος «Πρὸς τὰς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» (1920) θεωρεῖται ἀπαρχὴ τῶν κατὰ τὸν Κ' αἰώνα οἰκουμενικῶν ἔξελίξεων».

Ο ἐνθουσιασμός, ὅστις κατέλαβεν ἐξ ἀρχῆς τοὺς αἰρετικοὺς καὶ ἀρχηγοὺς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, συνεχίζεται καὶ δὲν παραλείπουν εύκαιριαν οἱ πράκτορες τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν» καὶ λοιποὶ συνοδοιπόροι νὰ ἐκθειάζουν τὴν περίπτωστον Ἐγκύκλιον τοῦ 1920.

«Εύγνωμοσύνης ἔνεκεν» τὸ ὄργανον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ τὸ «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν», ἐπὶ τῇ

25ετηρίδι αὐτοῦ (1973) ἀφίέρωσεν εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Θυατείρων Γερμανόν, κύριον συντάκτην τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, μίαν τῶν εἰς τὸ ἐν Γενεύῃ Κέντρον αὐτοῦ αἰθουσῶν, μετ' ἀναμνηστικῆς πλακός!! Ποία ἐναργεστέρα ἀπόδειξις ἔχρειάζετο περὶ τῆς σκοπιμότητος αὐτῆς τῆς «Ἐγκυκλίου»;

«Ἀν ἔχρειάζετο ἀκόμη μία βεβαίωσις ἀπὸ μέρους αὐτῶν τῶν δυσσεβῶν αἰρετικῶν καὶ μάλιστα μυκτηριστική καὶ φανερωτική τῆς ἐλεεινότητος καὶ δουλικότητος καὶ τῆς πτωχοσυγγενικῆς διαθέσεως τῶν «ὁρθοδόξων» καὶ τοῦ ἀλλοπροσαλλισμοῦ ὃν ἔδεικνυον διὰ τῆς «Ἐγκυκλίου» ταύτης ἀποβλέποντες εἰς κοσμικούς καταχθονίους σκοπούς ἐπὶ καταργήσει τῆς Ὁρθοδοξίας, ἵδου αὐτη. Προσφάτως, ἐπίσημος προτεστάντης συγγραφεύς εἰς «τιμητικὸν τόμον», ἀφοῦ κάμνει λόγον περὶ τῆς «ἰσχυρᾶς ἀνασχετικῆς ἐπιδράσεως» τῆς περὶ Ἐκκλησίας ἐννοίας τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν Οἰκουμενιστικὴν Κίνησιν, προσθέτει :

«Ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὴν ἀντίληψιν ταύτην (περὶ τῆς ἀποκλειστικότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας), ἡ περιφήμης Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἡ ὁ π ο ἴ α ὑ π ḥ ο ἔ ε ν ἀ π ο φ α σ υ σ τ ι κ η διὰ τῆς συμμετοχὴν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν, ἀπευθύνεται γενικῶς πρὸς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας⁽⁸⁾ τοῦ Χριστοῦ ὅντα τὸν κύριον, ὃς δὲ ἐκ τοῦ κειμένου αὐτῆς προκύπτει, υἱοθετεῖ μὲν ἀλληλούτιον ἀντίληψιν τοῦ οὐρανοῦ κατέστησε δυνατήν τὴν συμμετοχὴν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν. Βεβαίως, αἱ δύο αὐταὶ ἐκκλησιολογικαὶ ἀντιλήψεις συνυπάρχουν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀποδεικνύουσαι οὕτω εἰς αὐτὴν πλείστα τὸν ἐνὸς χρείαντα. Ὡς ἐκ τούτου καλοῦνται (οἱ αἰρετικοὶ) νὰ ἐπιδείξουν πνεῦμα κατανοήσεως διὰ τὰς παρατηρουμένας αὐτάς ἀντινομίας εἰς τὰς θέσεις τῆς Ὁρθοδόξου ἐκκλησιολογίας ἔναντι τῶν ἐτεροδόξων».

Ποίον ἥθελον καλύτερον «καθρέπτην», διὰ νὰ ἴδουν τὰ ἐντροπιασμένα μοῦτρα τῶν οἱ θεοκάπηλοι προδόται «ὁρθόδοξοι»; «Οχι μόνον τοὺς εἰρωνεύονται οἱ δυσώνυμοι αἰρετικοὶ διὰ τὴν περὶ Ἐκκλησίας ποικιλίαν ἀντιληφθεῖσεν τὴν Ὁρθοδόξην ἐκκλησιολογίαν».

(8) Ἀποφοίπτει δηλαδὴ τὴν Ὁρθοδόξον πάστιν καὶ τὴν ἀποκλειστικότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὸ διὰ τοῦτο εἴναι ἡ Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ.

ψεών των και βεβαιώνουν τὴν βλασφημότητα αὐτῆς τῆς «Ἐγκυκλίου», ἀλλὰ καὶ κηρύσσουν πασιφανέστατα, δτὶ κατόπιν αὐτῆς τῆς «Ἐγκυκλίου» καὶ χάρις εἰς αὐτὴν τοὺς ἔκαμαν τὴν χάριν νὰ τοὺς ΔΕΧΘΟΥΝ ὡς ἐκλιπαροῦντας πτωχοσυγγενεῖς εἰς τὸ «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν Οἰκουμενικήν Κίνησιν».

«Ἄς ἑξηνήσουν λοιπὸν οἱ ἔχοντες ὀλίγην συνείδησιν καὶ φόβον Θεοῦ καὶ κατανοήσουν εἰς τὶ ἀπέθλεπε καὶ τὶ ἡτοίμαζεν αὐτὴ ἡ «Ἐγκύκλιος».

Ίδοὺ ποία ἡ ἀρχὴ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ πῶς, διατὶ καὶ ως τὶ εἰσήχθη.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ «ΒΗΜΑ»

ΑΛΩΘΕΝΤΕΣ ἥδη οἱ εἰν τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχείῳ ἀπὸ τοὺς ἔχθρούς τοῦ Θεοῦ αἱρετικούς καὶ «έαυτοῖς καὶ οὐ τῷ Θεῷ δουλεύοντες», ἥρχισαν τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου των εἰς βάρος τῆς Ὀρθοδοξίας.

Κατὰ τὴν αὐτὴν, ως προανεφέρθη, συνεδρίαν τῆς I. Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου (τῆς 10 Ιανουαρίου 1919), ὁ Βιζύης (κατόπιν Μαρωνείας) «Ἀνθίμος ὑπέβαλε πρότασιν «περὶ ἀναθεωρήσεως καὶ μελέτης τοῦ Ζητήματος τοῦ Ἡμερολογίου». Η Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, λαθοῦσα ὑπὲρ ὅψιν τὴν πρότασιν ταύτην, διώρισεν Ἐπιτροπήν, ἡ οποία ὑπέβαλε τὴν σχετικήν αὐτῆς «Ἐκθεσιν» τὴν 1 Σεπτεμβρίου. Ἐν τῇ «Ἐκθέσει τῆς Ἐπιτροπῆς» ταύτης, τῆς ὁποίας μετεῖχε καὶ ὁ αὐτὸς «Ἀνθίμος, ὁ Σελευκείας (κατόπιν Θυατείρων) Γερμανός, ὁ Καισαρείας Ἀμβρόσιος καὶ τινες ἄλλοι λαϊκοὶ καθηγηταὶ καὶ μαθηματικοί, περιλαμβάνονται καὶ ταῦτα :

«Ἀποδοχὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου προτείνει ὁ Μητροπολίτης Σελευκείας, φρονῶν δτὶ ἡ χρησιμοποίησις αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εἰς οὐδένα κανονικὸν λόγον προσκρούνει, ἀποτελεῖ δὲ μάλιστα τὸ πρῶτον ἔργον μαρτυρίας τῆς ποθητῆς Κοινωνίαν τῶν Ἐκκλησιῶν... Φόβος σκανδαλισμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων ἐκ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου δὲν ὑφίσταται πλέον, κατ' αὐτὸν. Πρὸς τὴν τοιαύτην ἀντίληψιν διαφωνεῖ ὁ Μητροπολ. πρ. Καισαρείας, φρονῶν δτὶ τὸ πλεῖστον τῶν Ἐλληνορθοδόξων Χριστιανῶν θέλει θορυβηθῆ καὶ σκανδαλισθῇ ἐκ τῆς γενησομένης τυχὸν ἀμέσου ἀντικαταστάσεως τοῦ Ιουλια-

κοῦ διὰ τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου καὶ δτὶ τοῦ θορύβου τούτου καὶ σκανδαλισμοῦ ἐπωφελούμενοι οἱ καθολικοὶ ιεραπόστολοι θέλουσι κατενέγκειν βαρὺ πλῆγμα κατὰ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, τοσούτῳ μᾶλλον δσῷ τὸ Ιουλιακὸν ἡμερολόγιον στενώτατα συνδέεται τρόδος τὸ ἐօρτολόγιον τὸ ἐκφράζον ζωηρῶς τὸν θρησκευτικὸν βίον τῶν χριστιανῶν, κηρύσσεται ὑπὲρ τῆς ἀπαρεκκλίτου τηρήσεως τοῦ νῦν ἐν χρήσει παρ' ἡμῶν Ιουλιακοῦ ἡμερολογίου».

Κατὰ δὲ τὸν Βιζύης «Ἀνθίμον :

«Ἐὰν ἔξακολουθήσωμεν ουθμίζοντες καὶ ἐφεξῆς τὴν μηνολογίαν τοῦ Πάσχα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, θὰ ἔλθῃ πάντως ἐποχὴ καθ' ἥν θὰ ἐօρτάζωμεν⁽⁹⁾ τοῦτο ἐν θέρει, φθινοπώρῳ καὶ χειμῶνι... Σχέσεις διειθεωροῦνται τοῦτον τὸν θέροντα πολιτισμόν τοῦ πατριαρχείου τοῦ Ιουλιακοῦ Ἡμερολογίου... Επιβάλλεται ἡ τοιουτάτοροπος διαρροήμασις τοῦ Ιουλιακοῦ Ἡμερολογίου, ὅποτε νὰ ἐπιτευχθῇ, δπιώς πάντες οἱ χριστιανοὶ ἔχοντες τὴν αὐτὴν μηνολογίαν καὶ ἐօρτάζονται ταυτοχρόνως τὸ «Ἀγιον Πάσχα καὶ τὰς λοιπὰς ἐօρτάς... Εν τοιαύτῃ περιπτώσει πάντες καθόλου οἱ χριστιανοὶ θὰ ἔχουν μέχρι τοῦ 2100 τὴν αὐτὴν μηνολογίαν καὶ τὸν ταυτόχρονον ἐօρτασμὸν πασῶν τῶν κοινῶν ἀκινήτων ἐօρτῶν... Άλλοι θεισῶν ἥδη τῶν συνθηκῶν, ὥν^φ ἀς διατελεῖ ἡ τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησία, διότι παραπλανήσεως καὶ σαγηνεύσεως τῶν ἡμετέρων ἐκ μέρους τῆς κατοικηῆς ἡ προτεσταντικῆς προπαγάνδας, ἐκμεταλλευμένης τὴν διὰ τῆς διαρροήμασις τοῦ Ιουλιακοῦ Ἡμερολογίου προσκύψασαν ταυτότητα τῆς μηνολογίας ἡμῶν πρὸς τὴν τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Δύσεως, εἶναι μάταιος καὶ ἀστήρικτος, κατόπιν τῆς μελετωμένης Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν!»

«Οπόση ἡ ἴταμότης καὶ ἀναίδεια τοῦ ἀθεοφόβου νεωτεριστοῦ τούτου, τοῦ ὁποίου τὰ φληναφήματα ούδεν ἄλλο εἴναι εἰμή ψευδολογία καὶ θρασύτης!

Κατὰ δὲ τὸν μαθηματικὸν - ἀστρονόμον Γ. Λιανόπουλον:

«Ἀμφότερα τὰ ἐν χρήσει ἀνὰ τὸν χριστιανικὸν κόσμον ἡμερολόγια, τό τε Ιουλιακὸν καὶ τὸ Γρηγοριανόν, δὲν παρουσιάζουν τὴν ἀπαιτούμενην ἐπιστημονικὴν ἀκρίβειαν καὶ τελειότητα... Η κατασκευὴ ἡμερολογίου κατέχοντος τὴν ἀπόλυτην ἀκρίβειαν τυγχάνει ἀδύνατος, διὰ τὸν λόγον δτὶ τὸ μέσον μῆκος τοῦ τροπι-

(9) Δὲν λέγει τοῦλάχιστον «θὰ ἐօρτάζουν», ἀλλὰ «θὰ ἐօρτάζωμεν», πρᾶγμα ὑποτιθέμενον νὰ γίνῃ μετά... 100 αἰῶνας.

κοῦ ἔτους δὲν εἶναι ἀκριβῶς καθωρισμένον... Τὸ δὲ συνήθως λεγόμενον, ὅτι ἐὰν ἡ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ ἔξακολουθήσῃ μεταχειριζομένη τὸ Ἰουλιακὸν ἡμερολόγιον, θὰ ἔοιτάσῃ εἰς ἀπομεμαχρυσμένον μέλλον, τὸ Ἀγιον Πάσχα, καθ' ἥν ἡμέραν ἔφραζε τὴν Γέννησην τοῦ Σωτῆρος, δὲν εἶναι σπουδαῖον κατὰ τοῦ Ἰουλιακοῦ ἡμερολογίου ἐπιχειρημα, διότι τοῦτο θὰ συμβῇ μετὰ πάροδον 100 περίτου αἰώνων....».

Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὰς διαφόρους συζητήσεις τῆς «Ἐπιτροπῆς» ταύτης ἐγίνετο λόγος περὶ διαφόρων ἡμερολογίων καὶ περὶ εύρεσεως τοῦ «ἀκριθεστέρου», ὁ ἕιδος, ἀφοῦ λέγει τὴν γνώμην του, παρατηρεῖ:

«Ἄλλ’ ἐπειδὴ ἂν ποτε ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μεταβάλῃ ἡμερολόγιον, θὰ πράξῃ τοῦτο ἵνα συμφωνήσῃ δὲ Ἑλληνικὸς λαὸς μετὰ τῶν λοιπῶν πεποιητισμένων λαῶν τοῦ κόσμου, ἡ συμφωνία δὲ αὐτῇ οὐδαμῶς ἄλλως δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἢ διὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, φρονεῖ δὲτ δύναται νῦν ἡ Ἐκκλησία ν’ αὐξήσῃ τὰς μηνολογίας τοῦ Ἰουλιακοῦ ἡμερολογίου κατὰ 13 ἡμέρας καὶ νὰ καταλήπῃ τοῖς ἀπογόνοις ἡμῶν τὸ καθῆκον νὰ ἐκλέξωσιν ἡμερολόγιον, δταν τῇ 1 Μαρτίου 2100 θὰ προστεθῇ δεκάτη τετάρτη ἡμέρα».

Καταλήγει δὲ ἡ «Ἐκθεσις», μὲ κατὰ «πλειονοψηφίαν» γνώμην, ὅτι :

«ἐπιβάλλεται, διὰ λόγους πολιτικοὺς καὶ τὰς διεθνεῖς σχέσεις καὶ τὰς καινωνικὰς ἀνάγκας, μία προσωρινὴ ἡμερολογιακὴ μεταβολὴ ἀπό τε πολιτικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως, μέχοις δτου ἐπιτευχθῆ ἡ δριστικὴ τοιαύτη. Νὰ γίνη δὲ αὕτη (κατὰ τὸν Σελευκείας Γερμανὸν) «δι’ ἀπλῆς καὶ ἀμέσου παραδοχῆς τοῦ Γρηγοριακοῦ ἡμερολογίου καὶ εἰσαγωγῆς αὐτοῦ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἐκκλησιαστικῷ ἡμῶν βίῳ» ἢ «δι’ ἔξευρέσεως τρόπου αἰροντος τὴν διαφορὰν τῶν δύο ἡμερολογίων».

Ίδού, πῶς, διατὶ καὶ ως τὶ ἔξ ἀρχῆς ἐμεθοδεύθη ἡ παραδοχὴ τοῦ Νεοἱμερολογιτισμοῦ. Ως «πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν ποθητὴν Κοινωνίαν τῷ Ἐκκλησίᾳ», «ἵνα συμφωνήσῃ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς μετὰ τῶν λοιπῶν», «ὅπως πάντες οἱ χριστιανοὶ ἔχωσι τὴν αὐτὴν μηνολογίαν καὶ ἐօρτάζωσι ταυτοχρόνως τὸ Ἀγιον Πάσχα καὶ τὰς λοιπὰς ἐօρτάς» καὶ οὕτω καθεξῆς. Πολλάκις καὶ πολλαχοῦ ἐπανελαμβάνετο, ὅτι «ἡ διαρρύθμισις τοῦ ἡμερολογίου» «θέλει ἐπιφέρει τὸν ταυτόχρονον ἐօρτασμὸν τοῦ τε θείου Πάσχα καὶ τῶν ἄλλων ἐօρτῶν παρὰ πάντων τῶν

χριστιανικῶν ἔθνων... προσέτι δὲ θὰ ἐνεφανίζετο ἀναμφίβολως ἡδη καὶ ως τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν πραγματοποίησιν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, τῆς ὥποιας ἀποτελεῖ ἔνα τῶν κυρίων παραγόντων»· ὅτι ἀποτέλεσμα τῆς «ἀποδοχῆς τοῦ μέτρου τούτου ὑπό τε τῆς ἡμετέρας καὶ τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν ἔσται ἀναμφιβόλως ἡ ποθουμένη ταυτόχρονη πραγματικότης ἐν τῷ χριστιανικῷ ὄριζοντι «πρὸς τὸ πάντας ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ὁμοφώνως ἀναπέμπειν τὰς εὐχὰς τῇ Ἀγίᾳ ἡμέρᾳ τοῦ Πάσχα, ως καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς ἀγίαις ἐօρταις»· ὅτι «διὰ τῆς ἐνοποίησεως τοῦ ἡμερολογίου θέλει ἀναμφισθητήτως ἐπιτελεσθῆ τὸ πρῶτον σπουδαῖον βῆμα πρὸς τετευξιν τῆς μελετωμένης καὶ ὑπὸ τῶν πραγμάτων ἐπιτακτικῶς ἐπιβαλλομένης Κοινωνίας τῷ Ἐκκλησίᾳ ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν» καὶ τὰ λοιπά. Δεδομένου δὲ ὅτι αὐτὴ ἡ περιβόητος «Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν» ἡτο κατασκεύασμα τῶν Ἐβραίων πρὸς ἐξουπηρέτησιν καὶ ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων των, ἐννοεῖ τις διατί γίνονται ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ο ἀνωτέρω «Ἀνθίμος, ὅστις συνέγραψε τὸ βιβλίον του «Τὸ Ἡμερολογιακὸν Ζήτημα», διὰ νὰ συντελέσῃ «εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῆς ἐνοποίησεως τοῦ Ἡμερολογίου», ἐνῶ μὲ ἀδιστακτον ἀδιαντροπίαν καὶ ἀσέβειαν καὶ Ειπασμένην μωροφαντασίαν ἐπαναλαμβάνει πολλάκις ὅτι «Ἐν τῷ αἰώνι τούτῳ τῆς προόδου ἡ χρῆσις πραγμάτων ἐπιστημονικῶς ἀτελῶν εἶναι ἀσυμβίθαστος καὶ ἐναντία πρὸς τὴν λογικήν καὶ τὸ κρατοῦν πνεῦμα τῆς ἐποχῆς», ὅτι «ἡ χρῆσις τοῦ Ἰουλιακοῦ ἡμερολογίου ἀποτελεῖ ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν μέγα ὀδίκημα καὶ σπουδαῖον ἀναχρονισμόν» κτλ., περιγράφει δὲ τὰς ἀτελείας τοῦ Γρηγοριακοῦ καὶ τονίζει, ὅτι καὶ αὐτὸ «δὲν παρουσιάζει τὴν ἀπαιτουμένην ἐπιστημονικὴν ἀκρίθειαν καὶ τελειότητα», ἐν τούτοις, ἐμπαίζων ἐσαυτὸν καὶ τοὺς πάντας, ύποκρύπτων δὲ τὴν κοσμικοφροσύνην του καὶ τὸν οἰκουμενιστικὸν οἰστρον, λησμονεῖ τὰ περὶ «ἐπιστημονικῶς τέλεια» καὶ φθέγγεται ὅτι «ὅφείλομεν νὰ διακανονίσωμεν προχείρως τὸ ἡμερολογιακὸν ἡμῶν Ζήτημα προβαίνοντες εἰς τὴν διαρρύθμισιν τοῦ ἡμετέρου ἡμερολογίου», ύποδεικνύει χιλιάκις τὴν ἀποδοχὴν τοῦ «ἐπιστημονικῶς ἀτελοῦς» Γρηγοριακοῦ,

βεθαιοὶ ὅτι «οἱ λαοὶ δὲν ἐπιδιώκουσι τόσον τὴν ἐπίτευξιν ἡμερολογίου ἀκριβεστέρου ἐπιστημονικῶς καὶ πρακτικωτέρου, ὃσον τὴν ὑπαρξιν κοινοῦ ἡμερολογίου» κτλ. Ὁνειρεύθεὶς δὲ οὗτος καὶ... παγκόσμιον δόξαν, συνέταξεν ἰδικόν του Νέον Ἡμερολόγιον, ἐκ 13 μηνῶν μὲ 28 ἡμέρας ἔκαστον, ἐνῶ ἄλλοι πρὸ πολλοῦ... ἀνεκάλυψαν τοῦτο. διὰ τὸ ὅποιον, λησμονῶν καὶ πάλιν τὰ «ἐπιστημονικῶς τέλεια», λέγει ὅτι «δὲν ἐπιζητεῖται τόσον ἡ ἐπιστημονικὴ ἀκριβεία...»!

Εἰς τόσην δὲ ἀθεοφοβίαν καὶ ἀναισχυντίαν φθάνει οὕτος, ώστε νὰ φάσκῃ τὰ ἔξῆς ἀπίστευτα καὶ μὲ μόνην ἀναίδειαν σατανᾶ δυνάμενα νὰ προβληθοῦν. ὅτι :

«Ο περιορισμὸς ἐπὶ τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως τῆς Ἰουλιακῆς μηνολογίας ὡς θεσμοῦ ἀπηρχαιωμένου καὶ ἡττον ἀκριβοῦς, εἶναι δυνατὸν νὰ συνεπιφέρῃ καὶ ἀνάλογον μείωσιν καὶ αὐτοῦ τοῦ Θρησκευτικοῦ συναισθήματος, καθισταμένου οὕτω γνωστοῦ δὲ τοῦτο. τροφοδοτεῖται διὰ θεσμῶν ἀπηρχαιωμένων καὶ ἀνακριβῶν»!!!

Θὰ ἑτομοῦσε χριστιανὸς νὰ ἐκφέρῃ τοσαύτην ψευδολόγιον ἀναίδειαν καὶ αἰώνιαν ὕβριν κατὰ τῶν Πατέρων καὶ νὰ λέγῃ τὰ ἀκριβῶς ἀντίθετα τῶν συμβαινόντων; Ἐάν ὁ ἴδιος ἔγινεν ἀσυνείδητος, τοιούτους ἐνόμισε καὶ ἄλλους. Εἰς τόσην πώρωσιν καὶ σατανισμὸν φέρει ἡ ἀποστασία καὶ τὸ κοσμικὸν ὑπερήφανον πνεῦμα.

Φαίνεται δὲ ὅτι οὗτος, τοῦ ὅποιου τὸ βιβλίον ἄρχεται μὲ τά : «Πολλὰ τῶν καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικῶν καὶ κοινωνικῶν πραγμάτων χρήζουσι μεταρρυθμίσεως», ὑπῆρξεν «όδηγὸς καὶ διδάσκαλος» τοῦ Μεταξάκη εἰς τὴν «παντολμίαν» του, διότι πολλὰ τῶν πραχθέντων, ἀκόμη καὶ τῶν λεχθέντων ὑπ' ἐκείνου εἰς τὰ μιαρὰ συνέδρια του κλπ. εἶναι ἐπὶ λέξει εἰλημένα ἐκ τῶν γραφομένων τούτου.

Ίδιού πῶς ὁ ἀθεος Οἰκουμενισμὸς μὲ «πρῶτον βῆμα» τὸν Νεομερολογιτισμὸν ἐμπήχθη εἰς τὸν χῶρον τῆς Ὁρθοδοξίας, διὰ νὰ συνεχισθοῦν τὰ ὑπόλοιπα «βήματα» πρὸς τὸν ἄδην.

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑΙ ΑΠΟΠΕΙΡΑΙ

ΔΙΑ «μεταρρύθμισιν τοῦ ἡμερολογίου» ἐγένοντο καὶ ἄλλοτε ἀπόπειραι καὶ προτάσεις, πάντοτε δὲ ὑπὸ αἰρετικῶν καὶ φαντασμένων ὑπερηφάνων. Διότι, ως λέγει ὁ «Ἄγιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος, «ἡ ὑπερηφάνεια ἐφευρίσκει πάντοτε καινοτομίας, μὴ ἀνεχομένη τὸ ἀρχαῖον». Ἀντιλαμ-

βάνεται λοιπὸν κανεὶς ποίων εἶναι ἔργον αἱ τοιαῦται μεταρρυθμίσεις καὶ εἰς τὶ ἀποβλέπουν. Νὰ βεθηλώσουν καὶ καταργήσουν τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ χωρίσουν τοὺς Χριστιανούς ἀπὸ αὐτήν, νὰ τοὺς στερήσουν δηλ. τὴν σωτηρίαν, κατὰ τὸ θέλημα τοῦ διαβόλου.

Εἰς ἐκ τούτων, ὁ αἰρετικὸς Νικηφόρος Γρηγορᾶς, τοῦ ὄποιου «ό κατὰ τοῦ κήρυκος τοῦ λόγου (ἀγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ) φθόνος, κατὰ μικρὸν αὔξηθεις ταῖς τοῦ πονηροῦ προσθήκαις, ἐπανέστη τῷ λόγῳ, καὶ ἀπὸ τοῦ φθόνου καὶ τῆς μισανθρωπίας, ἐπὶ τὴν θεομαχίαν ὁ φιλόσαφος ἦκε ταύτην», κατὰ τὸν ἀοιδίμον Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Φιλόθεον. Οὗτος λοιπόν, ὅστις ἐπηγγέλλετο καὶ τὸν φιλόσαφον καὶ ἀστρονόμον, ὑπέβαλεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα Ἀνδρόνικον Β' Παλαιολόγον πρότασιν διὰ «διόρθωσιν τοῦ ἡμερολογίου», τὸ 1323. Ἄλλ' ὁ εὔσεβὴς αὐτοκράτωρ ἀπέρριψε ταύτην, ως λέγει ὁ ἴδιος,

«Ἴνα μὴ τοῦτο σύγχυσις μᾶλλον τοῖς ἀμιθέσι φανῇ καὶ μερισμὸν εἰσαγάγῃ τῇ Ἑκκλησίᾳ, σεσιγγημένον ἀφῆκε τὸ πρᾶγμα καὶ δλως ἀνεπιχείρητον Μεριζέσθαι δ' αὐτὸν καὶ ἄλλους ἄλλην παντηγυρίζειν καὶ ἐτέρους ἐορτήν, τοῦτο δ' οὐ σφρόδα χρηστόν. Ὡστε ἐξ ἐκατέρων θάτερον κουφότερον ἐφάνη κεῖσθαι τὰ τοῦ πράγματος, ως ἔκειτο, καὶ μένειν ὡς ἔμεινε, μέχρις ἡμῶν». Αὐτοῦ τοῦ Γρηγορᾶ καθαπτόμενος ὡς αἰρετικοῦ δ Πατριάρχης Φιλόθεος λέγει: «Σὺ εἰ· δὲ τῆς τῶν οὐδανίων σωμάτων κινήσεως καὶ τῶν μετεώρων ὡς ἀν ὑπτὸς εἴποις φροντιστῆς καὶ δημιαγγός, καὶ ταῦτα οὐ γινώσκεις;... Τὰς κενοφωνίας ἵων, ὡς ἐξ ἄλλης ἀρχῆς αὐθίς καὶ κύκλου τινὰ περιτρέχων ἀδιεξίτητον, καὶ τοὺς τῆς ἴδιας ἀστρονομίας πλανήτας καὶ αἰτός κάνταῦθα μιμούμενος».

Κατὰ τὸ 1335 ὁ Ματθαῖος Βλάσταρις ἀναφερόμενος εἰς τὰ περὶ «διορθώσεως ἡμερολογίου». λέγει ὅτι «Ἡ τοιαύτη καινοτομία... στάσεως οὐ μετρίας τῇ Ἑκκλησίᾳ γενήσεται πρόξενος».

«Ο, τι ὅμως οἱ εὔσεβεῖς ἀπέρριψαν ως ἀντίθετον καινοτομίαν, ὁ προσλαβών... θεϊκὴν ἔξουσίαν Πάπας τὸ ἐπέβαλε διὰ νὰ δείξῃ ὅτι εἶναι ίκανὸς «ἄλλοιωσαι καιρούς καὶ νόμους». Τὴν 24 Φεβρουαρίου 1582 ὁ Πά

πας⁽¹⁰⁾ Γρηγόριος ΙΓ' καταργήσας αύτοβουλως τὸ Ιουλιανὸν ἡμερολόγιον, εἰσήγαγε καὶ ἐπέβαλε διὰ βούλλας τὸ νέον ἡμερολόγιον, τὸ ὄνομασθὲν ἔξ αὐτοῦ Γρηγοριανόν.

Κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος, 1583, «ὁ Πάπας Γρηγόριος ἀπέστειλε πρὸς τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίαν τὸν Β' ἐπιτροπὴν ἀποτελουμένην ύπὸ τοῦ Μιχαὴλ ἐπάρχου Κερκυραίου καὶ Ἰωάννου Βοναφέως Ζακυνθίου φέρουσαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Πατριάρχην καὶ δῶρα πλούσια συγκείμενα ἔξ ἐνὸς Ἐσταυρωμένου χρυσοῦ καὶ Ειρήνης», προτρέπων αὐτὸν ὅπως καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι μεταρρύθμίσουν τὸ ἡμερολόγιον καὶ υἱοθετήσουν τὸ ἴδικόν του. «Οπως δὲ γράφει ἡ ἱστορία, «διὰ τούτου ἐσκόπει ὁ Πάπας νὰ παραπλανήσῃ τοὺς Ὀρθόδοξους» καὶ ἐπεζήτει «νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀναγνώρισίν του, ἵνα ἐκ τούτου ὀφεληθῇ ἐν καιρῷ». Εύροντες δῆμος ἀντιμετώπους τὴν εὐσέβειαν καὶ τὸν ὄρθοδοξὸν ζῆλον οἱ πρέσβεις τοῦ Πάπα ἀπέτυχον τοῦ σκοποῦ αὐτῶν καὶ ἐπέστρεψαν ἄπρακτοι.

Ἐπίσης ἀπέτυχε καὶ ὁ ἐπιφανῆς Μουρεζίνης ἀποσταλεὶς παρὰ τοῦ πρίγκηπος τῆς Ἐνετίας Νικολάου Δαπόντες εἰς ὃν ἀπαντῶν ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας, σὺν ἄλλοις ἔγραψεν «... εἰπερ ἀληθείᾳ καὶ θείῳ πνεύματι περὶ ἀναγκαίων καλῶς ἐσκόπουν, πολλὰ εἰσὶ τὰ ψυχωφελῆ καὶ οὐχὶ τὰ παιγνια τῶν ὀρολογίων τούτων».

Μετὰ τὴν παρ' Ὀρθόδοξοις ἀποτυχίαν, προέβη ὁ Πάπας εἰς ὁμοίας ἐνεργείας παρ' Ἀρμενίοις, οἱ ὄποιοι ἐζήτησαν τὴν γνώμην τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Ἐξ ἀφορμῆς τούτου «συγκροτεῖται Σύνοδος Μητροπολιτῶν τῷ 1583 ἐν Κωνσταντινουπόλει, παρόντος καὶ τοῦ Ἀλεξαν-

(10) Ὁ Πάπας οὗτος εἶναι ὁ θίνικὸς αὐτούργος τῶν τρομερῶν σφαγῶν τῆς «Νυκτὸς τοῦ ἀγίου Βαρθολομαίου», αἱ δόποια ἔμειναν εἰς τὴν ἱστορίαν παροιμῶδεις ὡς τὸ ἔσχατον σημεῖον ἀγριώτητος καὶ ἀχρεωτητος, καταχθονίους συνομισίας καὶ αἵμασθορίας. Κατάτον συνθηματικῆς μεταμεσονυκτίου κωδωνοφορούσιας εἰς Παρισίους κατὰ τὴν νίντα ταύτην (24 Αὐγούστου 1572) καὶ τὰς ἐπομένας ἡμέρας ἐσφάγησαν ἀντεῖς εἰς τὴν Γαλλίαν 50.000 Οὐγενότοι, ἀντίθετοι τοῦ Πάπα. «Οπως γράφει ἡ ἱστορία: «Διὰ τὰς σφαγὰς τῆς «Νυκτὸς τοῦ ἀγίου Βαρθολομαίου» ὑπερβολικήν χαρᾶν ἔδειξεν ὁ Πάπας Γρηγόριος ΙΓ', δοτις διέταξεν ἐν Ρώμῃ φωταφίαν, γενικὴν κωδωνοφορούσιαν, λιτανείας καὶ δοξολογίας, κοπήν ἀναμνηστικοῦ νομίσματος καὶ παρήγγειλεν εἰς τὸν Γάλλον πρεσβευτὴν νὰ γράψῃ εἰς τὸν βασιλέα διὰ τὸ γεγονός αὐτὸν ἵτο ἐκαποντάκις εὐχαριστότερον ἥ πεντήροντα νίκαια κατὰ τῶν Τούρκων. Τούτου τοῦ αἵματούρθου ἀκολουθοῦν τὴν πρᾶξιν οἱ Νεοημερολογίται.

δρείας Σιλβέστρου καὶ κατεκρίθη τὸ ύπὸ τοῦ Πάπα Γρηγορίου εἰσαχθὲν καλενδάριον καὶ οὐκ ἀπεδέχθη ἡ Σύνοδος αὐτὸν κατὰ τὴν τῶν Λατίνων αἴτησιν».

Ἐπανειλημμέναι Σύνοδοι (1583, 1587, 1593) συγκροτηθεῖσαι ύπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου Β', συμμετεχόντων καὶ τῶν Πατριαρχῶν Ἱεροσολύμων Σωφρονίου καὶ Ἀλεξανδρείας Σιλβέστρου καὶ κατόπιν τοῦ Μελετίου Πηγᾶ ἀντιπροσωπεύοντος καὶ τὸν Ἀντιοχείας, καὶ τε δικαστὴν ἐστὸν Ἡράκλειον καὶ διὰ τοῦ Κανόνων «ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΑΝ τοὺς θέλοντας νὰ ἀκολουθοῦν τὸ νεοεφεύρετον καλενδάριον τοῦ Πάπα».

Τὴν τοιαύτην «μεταρρύθμισιν» ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας κατακρίνει «ὡς ἐπισφαλῆ, ὡς μὴ ἀναγκαίαν, καὶ ὡς πρόξενον πολλῶν σκανδάλων καὶ κινδύνων εἰς πάντα τὰ χριστιανικὰ ἔθνη». Οἱ ἀγιώτατος καὶ σοφώτατος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μελέτιος Πηγᾶς (1590) κατακρίνων δριμέως πᾶσαν παρέκκλισιν ἀπὸ τῶν καθεστώτων, χαρακτηρίζει αὐτὴν ὡς καινοτομίαν καὶ ἐρρωμένως ἀνθίσταται κατὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, συνιστῶν τὴν ἐμμονὴν ἐν τῷ Ιουλιανῷ ἡμερολογίῳ».

Οὕτως ἀντεμετωπίζετο ἡ ἐπιβούλη τῶν καταχθονίων ἔχθρῶν τοῦ Θεοῦ, ὅταν τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς θρόνους ἐλάμπρυνον ἄνδρες εὐσεβεῖς καὶ φοιούμενοι τὸν Θεόν, οὐχὶ δὲ ἐπεκάθηντο αὐτῶν ὑπηρέται τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, νεοεφεύρετοι οἰκουμενισταί, πρόθυμοι νὰ παζαρεύουν τὴν πίστιν καὶ ἀποδεχθοῦν ὅ;τι τοὺς ὑποβάλονται.

Τῷ 1895 μαθηματικὸς τις ἐκ Σμύρνης, ὀνόματι Ἐπαμεινώνδας Πολυδώρου, βουλόμενος νὰ «ποιήσῃ ἑαυτῷ ὄνομα», ύπεβαλεν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον πρότασιν «ἐκκλησιαστικῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου», ἡ ὄποια ἀπερρίφθη. Ἡ Ἐπιτροπή, εἰς ἣν παρεπέμφθη, «Ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως ἐξετάζουσα τὸ Ζήτημα, οὔδεν εὑρίσκει τὸ θρησκευτικῶς συνηροεῖν τὸ θρησκευτικὸν ἀποστῆναι τῆς διὰ τῶν αἰώνων καθηγετικοῦ πράξεως τῆς Ἐκκλησίας, χάριν, δῆθεν, ἀστρονομικῆς ἀκριβείας. Εύπροσδέκτως τῷ Θεῷ ἐφορτάζουσιν οὐχὶ οἱ τὴν ἀστρονομικήν ἀκριβείαν ἐπιτηδεύοντες περὶ τὴν τήρησιν τῶν καιρῶν, ἀλλ' οἱ ἀκριβεῖς περὶ τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς. «Ολῶς ἐπουσιώδεις καὶ δευτερεύοντας θεωρεῖ τοὺς ἄλλους λόγους τοὺς ἐκ κοινωνικῆς ἡ πολιτικῆς ἀπόψεως προσαγομένους.

Γινομένης ύπό τινων συζητήσεως περὶ «θέματος» ήμερολογίου, ό Πατριάρχης Ἰωακείμ Γ' ἀποστέλλει, κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1902, πρὸς τὰς λοιπὰς Ὀρθοδόξους Ἑκκλησίας Ἐγκύλιον, ζητῶν τὰς ἀπόψεις αὐτῶν, «ἴνα καὶ περὶ τούτου διαμορφωθῆ κοινὸν ἐν αὐταῖς φρόνημα, μία δὲ γνώμη καὶ ἀπόφασις τῆς καθόλου Ὀρθοδόξου Ἑκκλησίας».

Εἰς τὰς ἀπαντήσεις των αἱ Ἑκκλησίαι πᾶσαι τονίζουσιν ὅτι ἐπιβλλεται εἰς ταῖς ἡμέραις τῷ Ιούνιῳ μεταβολὴ, ἀπόφασις ἔσται ἐπὶ βλάβη τῆς Ὁρθοδοξίας:

«Πᾶσα περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ κρατοῦντος ἡμερολογίου καὶ δὴ ἐπὶ προτυμήσει τοῦ Γρηγοριανοῦ, ἀπόφασις ἔσται ἐπὶ βλάβη τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ἡ τῆς Ρωσίας: «Οὐδαμῶς συγχωροῦντες τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ Ἰουλιακοῦ διὰ τοῦ ἦττον λογικοῦ Γρηγοριακοῦ ἡμερολογίου... Ἡ τοιαύτη μεταβολὴ, ὡς διασαλεύουσα τὴν ἀνέκαθεν καὶ πολλάκις καθαγιασθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τάξιν, συνεπήγετο ἀν ἀμφιβόλως διασαλεύσεις τινὰς καὶ ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ βίῳ, ἐν ᾧ ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει τοιαῦται διασαλεύσεις οὐδεμίαν ἔαυταῖς εὑρίσκουσιν ἐπαρκῆ δικαιολογίαν».

Ἡ τῆς Ρωσίας: «Φρονεῖ καὶ ἔξαιτεῖται ἵνα μένωμεν εἰς ἄπερ εὑρίσκουμεθα σήμερον» ἐπειδὴ ἐίναι ἀδύνατον νὰ μὴ θίξωμεν τὰς κανονικὰς διατάξεις, ἐὰν ἥθελομεν σκεφθῆ περὶ μεταβολῆς τινος ἢ μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἰουλιακοῦ ἡμερολογίου, μεθ' οὗ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ζητᾷ ἀπὸ τοσούτου χρόνου, ἢ καὶ νὰ μὴ αἰσθανθῇ στενοχωρίαν. Ἐκτὸς τούτου οὔτε διὰ τοῦ δακτύλου δὲν ἐπιτρέπεται ἡμῖν νὰ θίξωμεν τὰς ἀπηρχαιωμένας ἀποφάσεις, αἵτινες ἀποτελοῦσται τὴν ἡμετέρων ἐκκλησιαστικὴν δόξαν».

Ἡ τῆς Ἐλλάδος: «Θρησκευτικῆς καὶ θεολογικῆς σπουδαίοτητος μετέχει τοσοῦντον μόνον, καθ' ὅσον μετ' αὐτοῦ συνδέεται τὸ Ἔφετολόγιον τῆς Ἐκκλησίας».

Ἡ τοῦ Μαυρονίου: «Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἀνάγκη ἵνα δισὶ μᾶλλον ἐπιφύλακτικοὶ δοσον ὀφερῷ τὸ ἕγκλημα τοῦτο. Διότι ὡς γνωστόν, ἡ μεταβολὴ τοῦ ἡμερολογίου ἔξυπνονοεὶ τὴν μεταλλαγὴν τοῦ Πασχαλίου τ.ε. παντὸς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συστήματος καὶ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς ἐνιαυσίου περιόδου καὶ τῶν κινητῶν ἔօρτῶν. Γνωρίζομεν ἐκ τῆς ἴστορίας, ὅτι ἐγένοντο καὶ τινες μικρότεραι μεταβολαί, αἵτινες ὅτε ἐφημούσθησαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ προύκάλεσαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον δυσαρέσκειαν μεταξὺ τῶν πιστῶν. Ταῦτα ἔχοντες ὑπὸ δψιν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν ὁφείλουσι νὰ ἔχωσι κα-

τὰ νοῦν πάντα τὰ δυνατὰ ἀποτελέσματα, ἀτινα ἐκ τῆς μεταβολῆς τοῦ ἡμερολογίου ἡδύναντο νὰ συμβῶσιν... Εἶμεθα τῆς γνώμης, ὅπως καὶ εἰς τὸ ἔξῆς τηρῶμεν τὴν πρᾶξιν τοῦ Ἰουλιακοῦ ἡμερολογίου».

Οὕτως ἐφρόνουν καὶ ἐπραττον οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅτε ὑπῆρχεν ἐν αὐτοῖς εύσεθεια καὶ φόβος Θεοῦ καὶ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν τῶν Χριστιανῶν. Οὐχὶ δὲ ἀρχηγοὶ προθεβλημένοι κατόπιν κάποιων προϋποθέσεων καὶ κατειλημμένοι ἀπὸ τὴν κοσμικότητα καὶ τὸν οἰκουμενιστικὸν οἰστρον.

Ἐν τῇ ἀνταπαντήσει του πρὸς τὰς Ἑκκλησίας ὁ Ἰωακείμ Γ', διὰ τῆς ἀπὸ 12 Μαΐου 1904 Ἐγκυκλίου ἔλεγε, σὺν τοῖς ἄλλοις :

«Τοῦτο γνώρισμα οὐσιωδέστατον τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦτο τὸ θεμέλιον τοῦ διου αὐτῆς Κανονικοῦ καὶ διοικητικοῦ οἰκοδομήματος, τὸ μὴ «κινεῖν δρια αἰώνια ἂ ἔθεντο οἱ πατέρες ἡμῶν». Τοῦτο μόνον δυνήσεται ἀπορροῦσαι τὰς νεωτερικὰς τάσεις καὶ ἐνεργείας τὰς προϊούσας. Πῶς γὰρ οὐδὲν δίκαιον εἰ τὰς ἀπὸ αἰώνιας τοσούτους κατὰ τάξιν γνώμενα καὶ εὐσχημόνως ἔχοντα, ταῦτα καὶ τοῦ λοιποῦ κρατεῖν καὶ αἰδέσιμα εἶναι; Τῶν εἰρημένων πατρικῶν διατάξεων καὶ δριών η διλιγωρία ἐγεννησεν, ὡς μήποτε ὀφειλε, καὶ τὰ ἐν τοῖς κόλποις τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ὑπάρχονται πρὸς τοῖς παλαιοῖς νεώτερα λωτηρὰ δύντως καὶ ἄξια θρήνων οργήματα. Ως δὲ ἐκ τῆς ἐκείνων διλιγωρίας ἐγεννήθησαν, οὗτω καὶ ἐκ τῆς ἐκείνων τηρησεως ἐκποδὼν γενήσονται τοῦ Θεοῦ συναιρουμένου καὶ τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν τὰ· κρείττονα καὶ ἔχομενα σωτηρίας ὑποτιθεμένων τοῖς ἀκούειν βούλομένοις, καίτοι δυσχερῶς τῷ λόγῳ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦδικαίου πείθονται οἱ κατὰ κόσμον ἀγαθὰ καὶ τὰς οἰκείας δόξας ὑπὲρ τὸ κύρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Κανονικῆς τάξεως καὶ διδασκαλίας τιθέμενοι. Περὶ δὲ τοῦ καθ' ἡμᾶς ἡμερολογίου τοιαύτην ἔχομεν γνώμην.

Αἰδέσιμον εἶναι καὶ ἔμπεδον τὸ ἀπὸ αἰώνος μὲν ἡδη καθωρισμένον κεκυρωμένον δὲ τῇ διηγεκεῖ τῆς Ἐκκλησίας ποάξει Πασχαλίον... ὡς οὐκ ἔξδην περὶ τοῦτο καινοτομῆσαι τὸ δέ, παραφυλάσσοντας τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον καὶ τὸ ἐορτολόγιον ἡμῶν ἀμετακίνητον, ὑπεροπήδησαι μόνον 13 ἡμέρας, ὥστε συμπίπτειν τὰς μηνολογίας ἡμῶν τε καὶ τῶν τῷ ἔτέρῳ ἡμερολογίῳ κατακολουθούντων, ἀνόνητον καὶ ἀσκοπον εἶναι... Ἡμεῖς γὰρ οὐδαμῶς ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως ὑποχρεούμεθα μεταλλάττειν ἡμερολόγιον καὶ ἡ ἐπιστήμη, ὥσγε παρ' εἰδικῶν ἀνδρῶν θεβαιούσται, οὕπως δριστικῆς ἀπεφίνατο περὶ τῆς ἀκριβείας, μεθ' ἡς τὸ τροπικὸν ἔτος λογίζεται».

II'

ΤΑ ΟΡΓΑΝΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΜΕΤΑΞΑΚΗΣ –
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΠΟΛΕΜΟΣ τοῦ διαβόλου καὶ τῶν ὄργάνων του κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἔπαισε οὕτε θὰ παύσῃ ἔως οὐ «ὁ Κύριος ἀναλώσει αὐτὸν τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ καὶ καταργήσει τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς παρουσίας αὐτοῦ» (Β' Θεσσ. Β' 8). Αὐτὸς ὡθεῖ κατ' αὐτῆς τοὺς διώκτας, αὐτὸς ὑποβάλλει εἰς τοὺς ἀποστάτας τὰς αἱρέσεις καὶ καινοτομίας δι' ικανοποίησιν τῆς ὑπερηφανείας καὶ κάποιων παθῶν των.

Αἱρέσεις ἐφευρίσκονται συνεχῶς. Ἐν ὅσῳ δὲ οἱ «σκοποί» τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὄντως σκοποὶ πιστοὶ καὶ ἄγρυπνοι, «σαλπίζοντες» ἵνα σωθοῦν αἱ ψυχαί, οἱ λύκοι αἱρετικοὶ ἔξουδετεροῦνται καὶ τὸ ποίμνιον σώζεται. Δὲν πάύουν αἱ ἐπιθέσεις καὶ ἐπιβουλαὶ τῶν αἱρετικῶν. ἀλλ' ὑπαρχούσης εὐσεβείας, εἰς οὐδὲν λογίζονται. Τότε δὲ προωθοῦνται, ὅταν εὑρεθοῦν τὰ κατάλληλα πρόσωπα, τὰ ὥρια ἐξ ἀθεοφοβίας καὶ κοσμικοφροσύνης γίνονται πρόθυμοι ὑπηρέται τούτων. «Οπως δὲ εἶπεν ὁ ἀοίδημος Πατριάρχης Φιλόθεος, ἐὰν «ὁ ἀρχέκακος δράκων» χρησιμοποιήσῃ τοὺς μὴ κατέχοντας ἄξιώματα, δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὰς ἐπιθυμουλάς του· διὰ τοῦτο «ύποδύεται τοὺς εἰς Πατριάρχας τελοῦντας».

Τοῦτο συνέβη καὶ εἰς τὴν ἐπιθουλὴν τῆς ἀθεότητος τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ. Εὗρεν «ὁ πονηρὸς καὶ ἀρχέκακος δράκων» τὰ ἄξια ὄργανά του εἰς τὸν μοιραῖον καὶ μοναδικὸν κατὰ τὴν τόλμην Πατριάρχην Μ. Μεταξάκην καὶ τὸν ίσαξιόν του ἐν παρανομίᾳ καὶ σατανικῇ ἀνταρσίᾳ «ἀρχιεπίσκοπον» Χρυσ. Παπαδόπουλον, «ἵνα

δυνηθῇ τῶν κατὰ γνώμην τυχεῖν». Ἀμφοτέρους τούτους προώθησαν ὡς «καταλλήλους» εἰς «κατάλληλον» ὥραν (ἐν καιρῷ τρομοκρατίας) αἱ σκοτειναὶ δυνάμεις, διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας σχεδίων των. Προερχόμενοι καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, ἀπὸ ὅπου ἐξειδιόθησαν τὴν ἀνταρτικὴν πολιτείαν των, ἀνέθησαν εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς θρόνους παρανόμως καὶ διὰ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων καὶ ὡς εἰς καὶ ὡς ἄλλος, διὰ νὰ διασπείρουν ὡς ζεῦγος ταῦ διαβόλου τὴν ἀσέβειαν καὶ τὴν ἀπώλειαν μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων.

Μελέτιος Μεταξάκης.

Ο Μεταξάκης ἥρχισε τὴν προδοτικὴν «σταδιοδρομίαν» του ὡς μητροπολίτης⁽¹¹⁾ Κιτίου, Κύπρου, ὅπου τὸν ἐπέβαλεν ἡ μασωνία. «Οπως ἔγραψε τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῶν μασώνων «Πυθαγόρας - Γνώμων», οὗτος ἔγινε μασώνος εἰς τὴν στοὰν «Ἀρμονία» Κωνσταντινουπόλεως τὴν 15 Μαρτίου 1910» εἶχε δὲ τὸν ὑψιστὸν βαθμὸν ἐν τῇ μασωνίᾳ.

Οὗτος ἀνησύχου πνεύματος ὥν, ἅμα ὡς ἐπεκάθησεν εἰς τὸν θρόνον, ἐνῷ ἡ Ἐκκλησία ἐπὶ τόσους αἰῶνας διοικεῖται καὶ διεξάγει τὰ κατ' αὐτὴν κατὰ τοὺς Ἱερούς Κανόνας καὶ θεσμούς τῆς, αὐτὸς πρῶτος ἐνεπνεύσθη τὴν κατασκευὴν «Καταστατικοῦ χάρτου» (1914), διὰ τοῦ ὥριού, ἄν καὶ ἀτελοῦς ὄντος, ὡς θεβαϊοῦ ἐκ τῶν ἴδιων, διοικεῖται ἡ «Ἐκκλησία Κύπρου». Οὗτος ἐφεῦρε καὶ πλήθος λόγων διατύπων, πλὴν τοῦ ἐνὸς ὥριος ἐπέτρεψεν ὁ Κύριος, διὰ νὰ προθαίνουν οἱ ὅμοιοι του μασώνοι περαιτέρω πρὸς διάλυσιν τῆς οἰκογενείας. Τότε εἶχεν ἀποφασισθῆ κοινῶς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου καὶ ἡ ἰδρυσίς Ιερατικῆς σχολῆς, ἐνῷ δὲ ἐπρεπε καὶ ἐπρόκειτο νὰ γίνη εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπήν, ἐσπευσεν οὕτος νὰ συστήσῃ τὸ περιθόρτον «Ιεροδιδασκαλεῖον» εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, εἰς Λάρνακα, τὸ ὥριον ὑπῆρξεν ἐκκολαπτήριον τῶν δυσσεβεστέρων κομμουνιστῶν.

(11) Ἐνῷ οἱ Κύπριοι οὐδέποτε ἐκλέγοντι ἐπίσκοπον ξένον.

‘Ακολούθως ούτος μετεπήδησεν (Νοέμβριος 1919) εἰς τὴν Μητρόπολιν Ἀθηνῶν καὶ ἀμέσως κατέστρωσε καὶ ἐκεῖ «Καταστατικὸν χάρτην» καὶ ἡνοίξε τὴν ὄδον εἰς τοὺς μετ’ αὐτὸν, ὡστε ἔκαστος «ρηξικέλευθος ἀρχιεπίσκοπος» νὰ κατασκευάζῃ «Καταστατικὸν χάρτην» κατὰ τὰ μέτρα του, ὡσεὶ ἐπρόκειτο περὶ πολιτικῶν τῆς ἑσχάτης φαιλότητος καὶ αὐθαιρεσίας. Ούτος ἡνοίξε καὶ διημούλυνε τὴν ὄδον εἰς τὸν ἀντίθετον Οἰκουμενισμὸν μὲ τὴν κοσμικὴν σατανικὴν «φιλίαν» τῶν δυσωνύμων αἱρετικῶν λύκων, τοὺς ὅποιους εἰσήγαγε κακούργως εἰς τὴν μάνδραν τοῦ Χριστοῦ πρὸς ἀπώλειαν, χάριν τῶν προσωπικῶν του ματαιοδοξιῶν καὶ μασωνικῶν συμφερόντων, διὰ νὰ συμπληρώσουν τὸ ἔργον οι μετ’ αὐτὸν ὅμοιοι του Βασίλειος Γ’, Ἀθηναγόρας κλπ.

Μετὰ ταῦτα καταλείψας καὶ ταύτην καὶ γυρίζων τὴν Ἀμερικὴν μὲ παντελόνια καὶ καπέλο ὡσάν λιμοκοντόρος, «κοσμικοῖς ἀρχουσι χρησάμενος» καὶ διὰ τῶν ὄπλων τῶν Ἀμυντῶν, εύρισκόμενος εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐπεβλήθη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, ἵνα δι’ αὐτοῦ, κατὰ τὸν ἀνωτέρω ἀօδιμον Πατριάρχην Φιλόθεον, «ὁ ἐνεργῶν ἐν τοῖς υἱοῖς τῆς ἀπειθείας πονηρὸς καὶ ἀρχέκακος δράκων δυνηθῆ τῶν κατὰ γνώμην τυχεῖν». Πῶς καὶ μὲ ποίους τρόπους καὶ μέσα ἀνερριχήθη οὗτος εἰς τὸν ἔνα μετὰ τὸν ἄλλον τούς ἐκκλησιαστικοὺς θρόνους, ἔγραψε σχετικῶς ὁ Κασσανδρείας Ειρηναῖος εἰς τὸ περίφημόν του «Ὕπόμνημα» εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος, συγκληθείσαν τῇ 14 Ἰουνίου 1929, «λέγων, σὺν πολλοῖς ἄλλοις, περὶ τοῦ μοιραίου Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη, ὅτι:

«Ο ἔπηλυς οὗτος», ως τὸν χαρακτηρίζει, «ἴκανοποιῶν ἀμαρτιαλὰς θελήσεις καὶ ἰδιωτελεῖς ἐπιθυμίας ἀλλοδόξων ἐκκλησιῶν καὶ μυστικῶν ἐταιρειῶν, εἰς τὰς ὅποιας φιλοδοξίᾳ τυφλούμενος καὶ εἰς τὴν διαφήμισιν τοῦ ἐγώ του θυσιάζων τὰ πάντα, ὀφειλε τὴν διαδοχικήν εἰς τὰ ὑπατα τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων ἐκκλησιῶν ἀξιώματα ἀνοδον αὐτοῦ...».

Ἐκδιωχθεὶς μετὰ 18μηνον ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὡς λύκος καὶ περιπλανώμενος τῆδε κάκείσε, μετὰ ταῦτα ἐπέβη καὶ τοῦ θρόνου Ἀλεξανδρείας, ἵνα ἐπιβάλῃ καὶ ἐκεῖ τὴν ἀσέβειαν. Κατόπιν ὑπέβαλε καὶ «ύποψηφιότητα» διὰ τὸν θρόνον Ἱεροσολύμων, διὰ νὰ συμπληρώσῃ, ὁ κακούργος, τὸ κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας ἔγκλημα, ὁ Θεὸς ὅμως δὲν τὸ ἐπέτρεψεν. Ἀποτυχών, μετὰ μίαν ἑβδομάδα ἐξεψε.

Τὴν 22αν Ἰουλίου 1935 ἐξελέγη Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ὁ Τιμόθεος, τὴν δὲ 28 τοῦ ίδιου μηνὸς ὁ Μεταξάκης ἐξέψυξεν «αἰφνιδίως καὶ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς δραστηρίας του». Λέγεται, ὅτι κατὰ τὰς τελευταῖς του ἡμέρας ἐξῆλθε τῶν φρενῶν καὶ ύψων σχετλιαστικῶς τὰς χεῖρας καὶ οἰμώζων «ὦχ, ἔσχισα τὴν Ἐκκλησίαν, κατέστρεψα τὴν Ὁρθοδοξίαν» κλπ. ἀπέχρεμψε τὴν ψυχὴν εἰς χεῖρας τοῦ θεοῦ τῶν μασώνων... Ἰδού τὸ ὑποκείμενον, τὸ ὅποιον «ο ἀρχέκακος δράκων ὑπεδύθη», ἵνα ἐπιτύχη τὰ καταθύμια του.

Χαρακτηρίζον τὸν ἄνθρωπον τοῦτον τὸ περιοδικὸν «ΖΩΗ», ἔγραφεν ἐν τῇ νεκρολογίᾳ του, σὺν ἄλλοις, ταῦτα:

«... Διεμορφώθη εἰς ἴδιαν ουσαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ φυσιογνωμίαν. Ἐν αὐτῇ ἡ πολιτικὴ προσωπικότης ἀπερρόφα καὶ ὑποκαθίστα τὴν ἐκκλησιαστικὴν τοιαύτην. Ἔγοχούμενος ἀπὸ τὴν συντηρητικότητα, ἐξεδήλωνεν ἐλευθερίους τάσεις, αἵτινες πολλάκις ἐνεφανίζοντο ἀσυγκράτητοι, μολονότι — διὰ νὰ χρησιμοποιήσωμεν ἴδιαν του φράσιν — «τὰ πολλὰ σκοντάμματα τὸν ἡνάγκαιον νὰ μετοιάξῃ» ταῦτας. Ἐν τούτοις καὶ πάλιν δὲν ἐδυσκολεύετο νὰ προσαρμόσῃ, ἢ τοντλάχιστον ν' ἀποτελοῦται τὴν προσαρμογὴν Ἐκκλησίας καὶ ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων εἰς τὴν σκοπιμότητα, νὰ θεωρῇ δὲ ἀκόμη καὶ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς θεαμούς εὐπροσαρμόστους εἰς τὴν σκοπιμότητα καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς... Μεγαλοπράγμαν, ἀεικίνητος καὶ ἀκαταπόνητος ἀλλὰ καὶ πολυπράγμαν τῶν πρωτοβουλιῶν ἀρχηγὸς καὶ τῶν ἀποραγματοπούτων συχεδίων ἐφευρότες καὶ σχεδιαστὴς ἔστρεφε τὴν δομήν του, διάκις δὲν εἶχεν ἄλλο πεδίον ἐργάσους δράσεως πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς θεαμούς, ἐπιζητῶν νὰ δίῃ διέξοδον εἰς τὴν ἀνήσυχον πρωτοβουλίαν του διὰ μεταβολῶν ἐν τῇ ἐξωτερικῇ ζωῇ τῆς Ἐκκλησίας, προτοῦ γίνηται δέουσα ἐργασία διὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἀνακαίνισιν αὐτῆς...». («ΖΩΗ», «Ἐτος ΚΕ», ἀρ. 1199).

Ἐνῶ, δῆπος ἀνέγραφε τὸ ἐπίσημον ὅργανον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ»:

«Ἡ ἀναγγελία τῆς ἐκλογῆς ὡς Οἰκουμενικοῦ Πάτριαρχου τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Μελετίου προσήκαλεσε τὴν ἔντονον θυνέλλης ἐν Ἀθήναις... Οἱ Ἐπτά ὡς πλειοψηφία τῆς Συνόδου ἐπιλεγράφησαν πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Μελέτιον παρακαλοῦντες νὰ μὴ ἀποδεχθῇ τὴν ἐκλογὴν καὶ ἐλθῇ εἰς Κωνσταντινούπολιν χάριν τῆς εἰρήνης τῆς Ἐκκλησίας».

Ο δὲ Χρῆστος Ἀνδροῦτσος ἔγραψεν ὅτι «πάντες οἱ ἐν Κωνσταντινούπολει εἰσίν ὡνητοί» καὶ διὰ πραγματείας ἀπεδείκνυεν ἀντικανονικήν

καὶ παράνομον τὴν ἐπίθασιν τοῦ Μεταξάκη εἰς τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον.

Οἱ Προτεστάνται περὶ τοῦ Μελετίου Μεταξάκη.

Ἐνῶ οὕτως ἐδέχθησαν τὴν «ἐκλογήν» του οἱ Ὁρθόδοξοι, οἱ δυσσεθεῖς προτεστάνται καὶ ὅπου γῆς οἰκουμενισταὶ ἐπανηγύρισαν ἐνθουσιաδῶς καὶ ἐπλεξαν διθυράμbus οὐδὲ τὴν ἐκλογήν του, γνωρίζοντες ἀπὸ πολλοῦ τὸν ἄνδρα ἐκ τῶν μετ' αὐτῶν θεομισήτων ἀντορθοδόξων ἐπαφῶν καὶ προδοσιῶν του καὶ βλέποντες ἐν τῷ προσώπῳ του τὸν ἐκτελεστὴν τῶν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας σχεδίων των.

Σημειοῦμεν μερικά «δειγματικῶς», ἐξ ὥσων εἰπον καὶ ἔγραψαν οἱ ὅπου γῆς «μεγάλοι» τοῦ προτεσταντισμοῦ - οἰκουμενισμοῦ ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ του καὶ μετὰ ταῦτα, διὰ νὰ ἐννοηθῇ «ποίοις κυρίοις ἐδούλευεν» οὗτος καὶ χάριν τίνων ἐνήργησεν ὡς ἐνήργησεν.

Oἱ CHURCH TIMES τοῦ Λονδίνου ἔγραφον:

«Πρέπει νὰ εἴμεθα εὐχαριστητές της Αγίας Εκκλησίας της Ορθοδοξίας που έδιότι διότι ο Θεός έδωκε την ποιμενάρχην εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν ἐκλέγοντας τὸν Καθολικόν της Αγίας Εκκλησίας...».

«Ὕπὸ τῆς ἐνταῦθα (Ν. Τόρκη) Μεγάλης, Επισκοπιανῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας ἐγένετο ἡ ἀπονομὴ τοῦ Διπλώματος τῆς Θεολογίας πρὸς τὴν Α.Θ. Παναγιώτη τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Μελετίου Δ'... Ο Σεβ. Επίσκοπος Νέας Τόρκης WILLIAM T. MANNING... στρέφων τὸν λόγον περὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Μελετίου Δ', «τοῦ πατρὸς ἡμῶν καὶ ποιμένος» ὡς τὸν ἀνόμασεν, ἐπλεξε τὸ ἐγκώμιον αὐτοῦ ὡς ἰεράρχου ἐμφρονισμένου ὑπὸ φλογερᾶς πίστεως καὶ γνησίως χριστιανικῶν ἴδεωδῶν. Διὰ τοῦτο τιμᾶται ὑφ' ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου. Τοιοῦτον ὑπέροχον ἰεράρχην τιμῶμεν σήμερον. Ἡ ἀπονεμόμενή αὕτη τιμὴ πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην τὸν πετυνμένον τοῦτον ἵεράρχην, τὸν γνωστὸν διὰ τὰ φιλαράκια δεξιά τοῦ οὐρανοῦ ματαίως μᾶς κάμνει νὰ χαίρουμεν καὶ νὰ αἰσθανόμεθα ὑπεροχάνειαν διότι εἶναι τιμὴ ἀντανακλῶσα πρὸς δῆλην τὴν Ὁρθοδοξίαν ἐκκλησίαν...». Ο αὐτὸς «ἐπίσκοπος», καλέσας τὸν Μεταξάκην, «νὰ εὐλογήσῃ τὸ πλήρωμα τῆς ἐκκλησίας αὐτοῦ, προητοίμασε μεγαλειώδη δεξίωσιν ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Ιωάννου...».

Εἰς ἐπίσημον προτεσταντικὴν «ἔκθεσιν» περιελαμβάνοντο καὶ ταῦτα :

«Ἡ παρουσία ἔξεχόντων ἀντιπροσώπων τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἐν Λονδίνῳ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Συνδιασκέψεως τοῦ LAMBETH καὶ ἐν Γενεύῃ, οἱ ἐπισκέψεις εἰς τὴν χώραν ταύτην ('Αμερικὴν) καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν τῆς Α.Α. τοῦ τότε Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Μελετίου, η παρατελαμένη διαμονή του ἐνταῦθα καὶ η ἐκλογὴ αὐτοῦ ὡς Ἀρχιεπισκόπου Κονσταντινουπόλεως καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τῆς ἀγίας Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, συντέλεσαν πολὺ εἰς τὴν προσπαθασκευὴν τῆς ἐνθωσεως τῆς Ἀγγλικανικῆς καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Η Α. Παναγιώτης ἐπανειλημμένως καὶ μάλιστα εἰς τὸν ἐνθρονιστήριον αὐτῆς λόγον ὑπὲρ σχέσης της θαυματικῆς οὐρανού της μεταξὺ τῆς Ἀνατολικῆς, Παλαιοκαθολικῆς καὶ Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας...».

Ο ἐκ τῶν τότε καθηγητῶν τῆς σχολῆς Χάλκης Παντολέων Κομνηνός⁽¹²⁾, δύσις ἡτο ποτισμένος ὅλον τὸ δηλητήριον τοῦ προτεσταντισμοῦ καὶ Οἰκουμενισμοῦ, ἔγραψε διὰ τὸν Μεταξάκην :

«Τὸ δόλον κήρυγμα τῆς Α.Θ. Παναγιώτητος ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς εἰς τὸν θρόνον τῶν Χρυσοστόμων καὶ τῶν Γρηγορίων ἀναγηγήσεως αὐτοῦ καὶ ἰδιαιτέρως οἱ πρὸς τοὺς καθηγητάς τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας ἐμπνευσμένοι λόγοι του ἐμβάλλουν πολλὴν ἐλπίδα, διτὶ πρὸς τοῖς ἀλλοις ἀγαθοῖς θὰ ἡγηθῇ ἡμῶν ὡς ἂλλοι οἱ Μωϋσῆς καὶ εἰς τὴν διάνοιξιν τῶν ὁρίζοντων, οὓς ὑπηρνίχθη... διφεύλουμεν, νὰ ἔχωμεν πεπλατυσμένην καὶ οὐχὶ στενήν τὴν καρδίαν πρὸς πάντας... δύστε νὰ καταστῆτε βαθμηδὸν δυνατόν, δύως οἱ χθὲς καὶ πώην ἀπεξενωμένοι καὶ πολέμιοι. αἰσθανθῶμεν βαθύτερον τοὺς συνδέοντας αὐτοὺς δεσμούς καὶ τείνοντας πρὸς ἀλλήλους δεξιὰς φιλίας καὶ κοινωνίας. Αἱ ἀρχαὶ αὐταὶ, μετὰ ἰδιαιτέρου ἀπὸ τινος ζήλου προεθευόμεναι καὶ καλλιεργούμεναι ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ, τείνοντας εἰς τὴν ἐκ παντὸς τρόπου ἀνασύνδεσιν τῶν κεχωρισμένων μελών τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος, πρὸς δὲ καὶ ὑλικὰ οὐχὶ τυχαία καταβάλλονται μέσα πρὸς συγκρότησιν συνεδρίων, πρὸς μελέτας καὶ δημοσιεύματα...».

(12) Σημειωτέον, ὅτι αὐτὸς ὁ προτεσταντόπληκτος μετ' οὐ πολλαῖς αἰφνιδίωσις, εἰς δὲ «τὴν κηδείαν αὐτοῦ παρέστη ἐν στολῇ ἱερατικῇ ὁ πρωθιερεὺς τῆς ἐνταῦθα (Κωνσταντινουπόλεως) Ἀγγλικανικῆς παροικίας αἰδ. Μπάρδουν. Τῆς ἐπανηδείου ἀκολουθίας μετέσχον καὶ οἱ παριστάμενοι Ἀγγλικανοὶ κληρικοί, οἵτινες ἀνέγνωσαν καὶ ἔψαλαν ἐν ταύτῃ εὐχάς ἐπικηδείους!!

Έκ τούτων ἐννοεῖ πᾶς τις «ποίων ἔξελέγη» Πατριάρχης ὁ Μεταξάκης καὶ διὰ ποίους σκοπούς προωθήθη ὑπ' αὐτῶν ἡ ἀναρρίχησί του. Σημειώτεον δ' ὅτι ὑπὸ τῶν Ἐπισκόπων τοῦ Πατριαρχείου εἶχε παραπεμφθῆ εἰς δίκην «ώς ἔνοχος σχίσματος καὶ ἐπικαινωνίας μεθ' αἱρετικῶν» οἱ δὲ Συνοδικοὶ τῆς Ἑλλάδος τὸν ἔθεσαν ὑπόδικον «διὰ ἀντικανονικὰς πράξεις αὐτοῦ καὶ προέβησαν εἰς δίκην καὶ καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὴν ἐσχάτην τῷ ποινῷ», (καθαιρεσίν).

Ἐπεμείναμεν εἰς τὴν «σκιαγράφησιν» τοῦ πρωτοστάτου τῆς ἀποστασίας τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ — Οἰκουμενισμοῦ Μεταξάκη, διότι καὶ μόνη ἡ «προσωπικότης» καὶ ἡ πρᾶξις αὐτοῦ ἀρκεῖ διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὑπὸ ποίων καὶ διατί προωθήθη, ποίων τούς σκοπούς καὶ τὰ σχέδια ἔξυπηρέτει, ΔΙΑΤΙ καὶ ΩΣ ΤΙ εἰσήχθη ὁ Νεοημερολογιτισμὸς, τοῦ ὅποιου τὴν εἰσαγωγὴν αὐτὸς πρῶτος ἀπεφάσισεν. Οὕτω δὲ ἔξηγεται καὶ ἡ καύχησις τῶν μασώνων, ὅτι «ἐδὲ αὐτὴ ἡ λεγομένη κίνησις περὶ ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν εὐρίσκεται εἰς καλὸν δρόμον, τοῦτο ὄφελεται εἰς τὴν τάξιν μασῶν». Εἰς τὴν ὥποιαν «τάξιν» ἐπρώτευεν ὁ Μεταξάκης. Επομένως κάθε συνεπής Ὁρθόδοξος ἀντίοικου μενιστῆς δύναται νὰ συνειδητοποιήσῃ ἂν αὐτὰ συνδυάζωνται καὶ μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ Νεοημερολογίου.

Οι Μασῶνοι περὶ τοῦ Μελετίου Μεταξάκη.

Ἐκτὸς ἀπὸ ὅσα διθυραμβικά ἔπλεξαν καὶ ὅσους ἐνθουσιασμοὺς ἔξεφρασαν διὰ τὸν Μεταξάκην οἱ ἄλλοι ἔχθροι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς εὐσεβείας, χρήσιμον εἶναι νὰ σημειώσωμεν καὶ ὀλίγα ἐξ ὅσων αὐτοὶ οἱ μασῶνοι εἰς τὰ ἐπίσημα δργανά των ἀναγράφουν⁽¹³⁾, ἐγκωμιάζοντες αὐτὸν:

Ο μασώνος Ἀλέξ. Ι. Ζερβουδάκης, ἐκ προσωπικῆς του γνώσεως, εἴτε ἀντλῶν ἀπὸ ἄλλους, διὰ μακροῦ κειμένου εἰς τὸ «Τεκτονικὸν Δελτίον» καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Διάσημοι Τέκτονες», «παρουσιάζει σ' ὅλες τις ὄψεις τοῦ χαρακτῆρα καὶ τῆς δράσης του» τὸν Μεταξάκην. Έκ τοῦ κειμένου τούτου λαμβάνονται αὐτὰ τὰ ὀλίγα.

(13) Διὰ νὰ γνωρίζουν ἀφ' ἐνὸς οἱ εὐλαβέστατοι Νεοημερολογιταὶ ποῖος ὁ πάτριος των καὶ τίνος τὰ ἔργα καὶ τὴν θρησκείαν ἀκολουθοῦν, ἀφ' ἑτέρου νὰ γνωσθῇ πῶς θέλει ἡ μασωνία τοὺς μασώνους, πῶς καὶ ποῖα ὑποκείμενα ἐπιστρατεύει καὶ «ψαρεύει» ὡς μέλη της.

Περιγράφων οὗτος, μετὰ «καυχήσεως καὶ συγκινήσεως», τὴν συνάντησίν του μὲ τὸν ἀδελφόν⁽¹⁴⁾ Μεταξάκην, λέγει : «Φεύγοντας τὸν ἀποχαιρέτησα σὰν τέκτων ἐνα τέκτονα. Μοῦ χαμογέλασε καὶ μοῦ εἶπε «βλέπω ὅτι μὲ καταλαβαίνετε»!

Μεταξὺ πολλῶν ἄλλων, γράφει περὶ αὐτοῦ :

«Ἡταν πνεῦμα ἀνήσυχο, ἀλλὰ καὶ δημιουργικό, μεταρρυθμιστής πρὸς ὠφέλειαν⁽¹⁵⁾ τῆς Κοινωνίας καὶ τοῦ Ἐθνους. Ἡταν ἀτίθασσος, ωφικόνδυνος. Ο Μελέτιος ἦτο, δπον ὑπηρέτησε, ὁ ἐκκλησιαστικὸς συνετὸς μεταρρυθμιστής. Ο Μελέτιος προηγήθη τῆς ἐποχῆς του. Εἶχε προτερήματα καθαρῶς πολιτικοῦ ἀνδρός. ἦτο καὶ εἰς ἄκρον φιλόδοξος. Εἶχε τολμηρὴ φαντασία. Τὸ σπεῦδε βραδέως ποτὲ εἰς τὴν ζωήν του δὲν ἐφήρμοσε. Δὲν τὸν ἀνεχαίτιζεν. «Οταν μετέβαινεν εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ διαπραγματευθῇ τὸν διορισμὸν του ὡς Ἀθηνῶν, τοῦ προεβλήθησαν οἱ κίνδυνοι τῆς θέσεως διὰ τὴν ἀνώμαλον ἔκει πολιτικὴν κατάστασιν· ὁ Μελέτιος μετὰ τῆς γνωστῆς τολμηρᾶς ἀποφασιστικότητός του ἀπήντησεν: «ἢ τοῦ ὑψίους ἢ τοῦ βάθους», καὶ ἐδοκίμασεν δύντως ἀμφότερα».

Περιγράφων τὴν παιδικήν του ἡλικίαν, σύν τοῖς ἄλλοις λέγει :

«Οἱ δάσκαλοί του ἦταν ἐνθουσιασμένοι μὲ τὴν εὐφυΐα που ἔδειχνε καὶ τὴν δξύνοιά του. Ἡταν ὅμως καὶ ἀνήσυχοι, γιατὶ ὁ μικρὸς εἶχε χαρακτῆρα ἀτίθασσο, καὶ πολὺ ζωηρό. Ἡταν σωστὸς ἀντάρτης. Εἶχε κάνει ἀταξίες στὸ χωρίο καὶ φρονήθηκε πῶς ὁ ἀγρονόμος θὰ τὸν καταδώσῃ στὸν πατέρα του. Ἐφυγε ἀπὸ τὴν Ἱεράπετρα ξαφνικὰ καὶ πῆγε μὲ τὰ πόδια στὸ Ἡράκλειο. Ἡ δλ του διαγωγή, ἔως τώρα, δείχνει πόσο ἀνεξάρτητο, ἀνήσυχο καὶ ἀτίθασσο χαρακτῆρα εἶχε».

Κατὰ τὸν Παῦλο Καρολίδην: «καταγόμενος ἐξ οἴκου ἀσήμου καὶ ἀφανοῦς, γνωστοῦ μόνον ἐκ τῶν ληστρικῶν πράξεων τοῦ ζωοκλέπτου ἀδελφοῦ του».

Βραδύτερον, εἰς τὴν Σχολὴν τοῦ Σταυροῦ, κατὰ τὸν αὐτὸν Π. Καρολίδην: «Ἐν τῇ σχολῇ διεκρίθη ὁ Μελέτιος ἐπὶ ταραχοποιῷ πνεύματι. Ἐργον του ἡ τὸ 1900 στάσις, δι' ἣς ὁ Μελέτιος ἐπέτυχε τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Διευθυντοῦ ἀρχιμανδρίτου Γερμανοῦ Βασιλάκη, διορισθέντος τότε διευθυντοῦ τοῦ ἀρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου».

(14) Δὲν τὸν ὀνομάζει πατριάρχην, ἀλλὰ ἀδελφόν του.

(15) Εἴδομεν δποίαν «ὠφέλειαν» ἀφοῦ ἐγκωμιάζεται ἀπὸ τὸν μασῶνο!

Ἡ δρᾶσις του βοήθησε καὶ γιὰ τὴν ἄδεια γιὰ τὴν μύησή του στὸν Τεκτονισμὸ (1909).

Τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1910, ἐνῷ ἀκόμη ὁ Μελέτιος βρίσκονταν στὴν Κωνσταντινούπολη, ἡ συνέλευση τῆς Μητρόπολης Κιτίου τὸν ἔκλεγει Μητροπολίτη Κιτίου⁽¹⁵⁾.

Εἰς τὰς Ἀθήνας (ὅπου μετὰ ταῦτα μετεπήδησεν), ὑποβάλλει πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Νοέμβριος 1919), ὑπόμνημα μὲ σχέδιον νόμου γιὰ τὴν ἀναθεώρηση τῆς Ἐκκλησιαστικῆς νομοθεσίας, τὸ ὄποιον εἶναι γερμάτῳ ἀπὸ ὑποθῆκες ποὺ τοῦ ὑποβάλλει ἡ μεγάλη του καρδιὰ καὶ ἡ τεκτονικὴ του μύηση. Στὸ ὑπόμνημά του, τὸ θέμα περὶ τῶν σχέσεων τῆς Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας, μὲ καθ' ὅλοκληρίαν τεκτονικήν ἀντίληψη τοῦ Ζητήματος ἐν τῷ συνόλῳ του.

Ἐκεῖνο ποὺ ἐπρόβαλε καὶ ἀνάδειξε τὸν Μελέτιο ἡταν τὸ ταξεῖδι ποὺ ἔκαμε τότε στὶς Η.Π.Α. Τὸ μεγάλο κέρδος ἀπὸ τὸ ταξεῖδι αὐτὸ ἡταν ὅτι συναντήθηκε ἐκεῖ μὲ παράγοντες τῆς Ἐπισκοπελιανῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς. Ἐπιστρέφοντας στὴν Ἑλλάδα συναντήθηκε στὴν Ἀγγλία μὲ ἀγγλικανούς κληρικούς, μὲ τοὺς ὄποίους συζήτησε θεολογικὰ προβλήματα, ποὺ χωρίζουν τὶς δυὸ Ἐκκλησίες, ἔγινε δεκτὸς στοὺς ναοὺς τοῦ Ἅγιου Παύλου καὶ Ἀθβαείον Οὐεστμίνστερ καὶ στὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ὁξφόρδης καὶ τιμήθηκε⁽¹⁶⁾ παντοῦ ἐξαιρετικά.

Κυρίως δι' αὐτὴν τὴν ἄνομον καὶ θεήλατον ἐπιμιξίαν του μὲ τοὺς αἱρετικούς καθαιρεῖται τὸν Νοέμβριον τοῦ 1920 καὶ καταδικάζεται εἰς ἀπογύμνωσιν ἀπὸ παντὸς ιερατικοῦ βαθμοῦ καὶ εἰς περιορισμὸν εἰς τὴν Μονὴν Ἅγιου Διονυσίου Στροφάδων Ζακύνθου. Ἐν τούτοις, τὸν Φεβρουάριον 1921 εὑρίσκεται πάλιν εἰς Ἀμερικήν.

Ἐνῷ βρίσκεται στὴν Ἀμερικὴ καταγινόμενος στὸ ἔργο τῆς στενώσεως τῶν ψυχικῶν δεσμῶν μετὰ τοῦ ἀγγλοσαξωνικοῦ κόσμου, τοῦ ἔρχεται ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη ἡ ἀναγγελία, ἡ ἀπροσδόκητη. Εἶχεν ἔκλεγη Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ὡς Μελέτιος Δ'! Στὴν ἔκλογὴ ἀντιδρᾶ μὲ πάθος ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ μεγάλο μέρος τῶν ιεραρχῶν ἀπὸ τὸ κλῖμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρό-

(15a) Ἀφοῦ εἴχε γίνει Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου ὁ τέως Κιτίου Κύριλλος. Ἀφοῦ καὶ αὐτός, ὁ Κύριλλος, ἦτο μασῶνος. Ἐνῷ οἱ Κύπροι οὐδέποτε ψηφίζουν ξένον ἐπίσκοπον.

(16) Πῶς νὰ μὴ τιμηθῇ; τόσας τοὺς ὑπεσχέθη.

vou, γιατὶ ἡ ἔκλογὴ του θεωρήθηκε, ὥστα ἔγινε, ἀντικανονική. Δέν ἔλαβαν μέρος ὅλοι οἱ ιεράρχες τοῦ κλίματος "Οσοι διαφωνοῦσαν ἔφυγαν στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ἀπ' ἐκεὶ προσπάθησαν νὰ μεταπείσουν καὶ τοὺς ἄλλους.

Εἰς λόγον κατὰ τὴν ἐνθρόνισίν του, λέγει ὅτι πρέπει νὰ γίνη ἡ ἔνωσις Ἐκκλησιῶν μετ' ἐκείνων ἐξ αὐτῶν, ὃν καὶ τῶν διαφορῶν ἡ φύσις ἐπιτρέπει τὴν ἐλπίδα Ἀναγνωρίζει τὸ κύρος τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν, κι' ἔτσι ἀνοίχτηκαν περισσότερο ἀκόμη οἱ ὄριζοντες τοῦ οἰκουμενικοῦ διαλόγου. Συγκροτεῖ στὴν Κωνσταντινούπολη Πανορθόδοξο Συνέδριο, ὑπὸ τὴν προεδρία του, (10 Μαΐου - 8 Ιουνίου 1923), τὸ ὄποιο ἀπεφάσισε τὴν μεταρρύθμιση τοῦ ἡμερολογίου καὶ ἐτοιμάσθηκε καὶ προώδευσε ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθῃ Προσύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἄλλὰ βρήκε καὶ μεγάλη ἀντίδραση ὅταν θέλησε νὰ ἐφαρμόσῃ καὶ στὴν Κωνσταντινούπολη μερικὰ συστήματα τῆς Ἀμερικῆς, ὥστα καὶ γιὰ τὶς νεωτεριστικὲς γνῶμες του περὶ ἡμερολογίου καὶ Πασχαλίου, περὶ γάμου τῶν κληρικῶν καὶ ἄλλες ποὺ ἀνέπτυξε στὸ Πανορθόδοξο Συνέδριο, ποὺ δημιούργησαν Ζητήματα καὶ κατακραυγή.

Σύρεται ὑπὸ λαοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔξω στὴν κλίμακα τοῦ Πατριαρχείου, ἀπειλεῖται νὰ θανατωθῇ ἢν δὲν παραιτηθῇ, ἀναχωρεῖ εἰς τὸ "Άγιον" Όρος, ἀπὸ ὅπου στέλλει τὴν παραίτησή του.

Ἐνῷ εὑρίσκεται στὴν Κηφισιά, ἔκλεγεται πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ὡς Μελέτιος Β'. Ὁταν ἐτοιμάζονταν νὰ καταβῇ στὴν Ἀλεξανδρείαν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, εἰδοποίησαν τὸν Πατριάρχην Μελέτιον, ὅτι θὰ τοῦ ἔκαμαν πάνδημον τεκτονικὴν ὑποδοχὴν ὅλοι οἱ τέκτονες τῆς Αἰγύπτου. Τότε τοὺς τηλεγράφησεν ὁ Μελέτιος νὰ ἀπόσχουν ἀπὸ τὸ ἔχειρημα πρὸς ἀποφυγὴν δημιουργίας Ζητημάτων ἐκ μέρους ἀντιστρατευμένων τὸν Τεκτονισμόν. Ο ἀρχιμανδρίτης ἀδελφὸς Νικάνωρ Κανελλόπουλος, Σεβάσμιος Στοᾶς τῆς Μπεϊχας, εἶπεν ὅτι ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μελέτιος παρευρέθη μαζί του εἰς 2 ἢ 3 ἑργασίες τῆς Σ. Στοᾶς «Μεγ. Ἀλεξανδρος», ὑπ' ἀριθμὸν 35 Ἀν. Ἀλεξανδρείας τὸ 1930/31.

Τὸ 1931 μεταβαίνει ὁ ἴδιος στὸ Συνέδριο τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Λάμπεθ στὴν Ἀγγλία, ἐπικεφαλῆς τῆς ὥρθοδόξου ἀντιπροσωπείας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ συσταθῇ μικτὴ ἐπιτροπὴ γιὰ τὴ μελλοντικὴ ἐργασία καὶ νὰ γίνη ἡ ἀναγνώριση τοῦ κύρους τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν

καὶ ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας. Καὶ τέλος, ἡ καλλιέργεια φιλίας μὲ τούς ἀγγλικανούς.

Ἡ ἀγωνία, ποὺ εἶχε νὰ κατανικήσῃ τὶς ἀντιδράσεις, ποὺ εὑρισκε διαρκῶς στὴν προσπάθειά του νὰ ἐπιβάλῃ καινοτομίες ριζοσπαστικές, ἔφεραν Ξαφνικά ἐνα γκρέμισμα ἀπροσδόκητο. Τὴν νύκτα τῆς 28 Ἰουλίου ἀνέρχεται πρὸς τὴν Αἰωνίαν Ἀνατολήν.

Κατὰ τὸν Νουθίας Νικόλαον :

«Ἡ αἰσιοδοξία τὸν ὥθει πολλάκις εἰς σχέδια τολμηρὰ καὶ ἐπικινδυνά, ἀπὸ τὰ δυοῖς μετὰ θίας συνεκχρατεῖτο ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Μεγαλοπρόσωποι, ὡς ἡτο, ζωηρὸν ἔτρεφεν πόθον καὶ ἐκαλλιέργει τὸ πνεῦμα τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Συνελόντι εἰπεῖν, ἔθεωρεῖτο προσωπικότης, δχι μόνον Πανορθόδοξος, ἀλλὰ καὶ Παγχριστιανική»⁽¹⁷⁾.

Ἐν συνεχείᾳ, περιγράφει ὁ μασῶνος, ὅτι :

«Ο Μελέτιος, μὲ τὴν τετράγωνη λογική του, τὸ ἀνεξάρτητο καὶ ἀπαλλαγμένο ἀπὸ μικρότητες μιναλό του, δὲν εἶναι παράξενο ὅτι δρέθηκε ἔτιμος νὰ δεχθῇ καὶ τὸ τεκτ.». φῶς».

Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ πέρασε ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη (1906), γνωρίστηκε μὲ τέκτονες. Συνεζήτησε μαζί τους καὶ τοὺς ἐντυπωσίασε μὲ τὸ κοριτικὸ καὶ εὐθύ του πνεῦμα, μὲ τὶς γνώσεις καὶ τὶς γνῶμες του ἐπάνω στὰ διάφορα ἐγκυρωταὶδικά, γενικά, ἐκκλησιαστικὰ καὶ θρησκευτικὰ ζητήματα. Αὐτὸι ἐνδιαφέρθηκαν νὰ μάθουν ποιὸς ἦταν καὶ τὶ εἶχε κάμει ἔως ἐκείνη τῇ στιγμῇ. «Οσα ἔμαθαν τοὺς παρακίνησαν νὰ τοὺς ὑποθάλουν, ἔντεχνα, τὴ δεύτερη φορὰ ποὺ ἔστησαν δρόμος στὴν Πόλη (1908), τὴν ὑδέα νὰ γίνη τέκτων. Φαίνεται ὅτι, στὴν περίπτωση αὐτῆς, οἱ Τέκτονες ἐνέργησαν σωστά, ὡστε τὸ ἐρευνητικὸ καὶ φιλοπεριέργο πνεῦμα τοῦ Μελετίου, ποὺ εἶχε ἔως τότε, πολλὰ ἀκούσει γιὰ τοὺς μασῶνους στὴν Κύπρο καὶ ἄλλοι, νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς συνεργάτες του νὰ τοὺς δώσουν πληροφορίες γιὰ τὸν Τέκτονισμό, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἀκούσει, γ' ἀποφασίσῃ, μὲ τὴ γνωστὴ δρμητικότητα καὶ ἀποφασιστικότητά του νὰ μιμηθῇ τὸ παράδειγμα τόσων ἀγγλιῶν καὶ ἄλλων ἔνων ἐπισκόπων καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ γνωρίσῃ καὶ μιμηθῇ καὶ αὐτὸς τὰ μιστήρια ποὺ κρύβονταν στὸν Τέκτονισμό!

Τὸν ἔφεραν τότε στὴν Στοὰ «Ἀρμονία», ὑπὸ ἀριθ. 44 τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ζήτησαν ἀπὸ τὴν τότε Μεγάλην Ἀνατολή τῆς Ἑλλάδος τὴν ἀδειαν νὰ τὸν μυήσουν καὶ δταν τὴν ἔλαθαν,

(17) Νὰ τὸν χαίρωνται, οἱ Νεομερολογίται του.

ὁ Μελέτιος δέχθηκε καὶ τὸ τεκτονικὸν φῶς κατὰ τὶς ἀρχές τοῦ 1909⁽¹⁸⁾.

Παραμένει στὴν Πόλη ἔνα χρόνο ἀκόμη καὶ μελετᾷ μὲ πάθος τὴν τεκτονικὴ διδασκαλία, ποὺ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ χαράξῃ μὲ πραγματικὰ τεκτονικὸ τρόπο, ὅλες τοὺς τὶς πράξεις καὶ τὰ λόγια, δπως εἴδαμε κατὰ τὴ σύντομη ἐξιστόρηση τῆς δράσης του. Σὲ κάθη περιπτώση, ἡ δικαιοσύνη καὶ οἱ πραγματικὲς τεκτονικὲς ἀρετές, θάλλεγε κανείς, φυσικά καὶ αὐθόρυβτα τὸν ὀδηγούσαν τὶ νὰ πῆ καὶ πῶς νὰ ἐνεργήσῃ.

Ο ἀδελφὸς Μελέτιος, μετὰ τὴν μύησή του παρακολούθησε τὶς ἐργασίες καὶ τὴ δράση τοῦ Τέκτονα παντοῦ διατηρεῖ στὴν πολυτάραχῃ ζωὴ του, καὶ οἱ περιστάσεις καὶ τὸ περιβάλλον τοῦ τὸ ἐπέτρεπαν. Ολίγοι εἶναι ἐκείνοι, ποὺ σὰν τὸν ἀδελφὸ Μελέτιο, δέχθηκαν τὸν Τεκτονισμὸ καὶ τὸν ἔκαμαν βίωμά των. Καὶ ὑπῆρξε πραγματικὴ ἀπώλεια δτι τόσο γρήγορα ἀνασκλήθηκε ἀπὸ τὸν Μ.Α.Τ.Σ. στὴν Αἰωνία Ἀνατολή, πρὸν διλογικώσῃ τὰ ἐργα⁽¹⁹⁾ μὲ τὰ δυοῖς ἐστεφάνως τὸ πέρασμά του ἀπὸ τὸν κόσμο μας...». (Ἀπὸ τὸ «Τεκτονικὸν Δελτίον», ἀριθ. 71, Ιαν. - Φεβρ. 1967).

Περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλου, ἡ «περιγραφὴ Μεταξάκη» ύπὸ τοῦ μασῶνου, καταδεικνύει κατὰ πόσον πρόκειται περὶ εὐσεβοῦς χριστιανοῦ καὶ ὄντως ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρός, ἡ περὶ ματαιοδόξου τυχοδιώκτου καὶ πολιτικάντη καὶ ἀντάρτου θεομάχου. Ἀφ' ἐτέρου τί «εἶδους» ύποκείμενα εἶναι οἱ «ἔντιμοι» μασῶνοι.

Χρυσόστομος Παπαδόπούλος.

Ο δὲ ισάριος καὶ συνάδελφος αὐτοῦ, ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἀνταρσίας καὶ ἐν πᾶσι, Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὁ δικτατορικὸς πρωθητής καὶ ἐταθελικὸς ἐκτελεστής τῆς κακουργίας, εἶναι βαρύτερον ύπεύθυνος ἐγκληματίας, καθ' ὄσον αὐτὸς ἄλλα μὲν ὑπερήσπιζε πρότερον, τὰ ἀντίθετα δὲ ὅταν τὸν ἀνεβίθασαν εἰς τὴν ἔξουσίαν. Καὶ μὲ τὴν βάναυσον βίαν, μεθ' ἡς τὸν ὕπλισαν οἱ δικτάτορες, ἐξετέλεσε

(18) "Οπως εἶδομεν, ὁ «Πιθαγόρας - Γνώμων», δργανον τῶν μασῶνων, εἰς τὴν «Νεψολογίαν» του, ἔγραψεν δτι μασῶνος ἔγινεν οὗτος τὸν Μάρτιον τοῦ 1910. 'Αλλ' ὁ γράφων τ' ἀνωτέρῳ μασῶνος, λέγει δτι «εἶναι λάθος, σύμφωνα μὲ δσα ἔμαθε μεταγενεστέρως».

(19) Εἴδομεν ποῖα τὰ ἔργα του, ποὺ δὲν διλογικώσῃ, διότι σὺν τοῖς ἄλλοις, ἐπεξήτει, δ ἐλεεινὸς σατανολάτρης, νὰ γινῃ καὶ πατριάρχης Ιερολογίων.

σατραπικῶς καὶ αὐταρχικῶς τὸ ἔγκλημα καὶ ἔξετράπη εἰς εἰκονομαχικούς διωγμούς κατὰ τῶν εὔσεβῶν. Αὐτὸς πρώτος «κοσμικοῖς ἄρχουσι χρησάμενος», μὲ τὴν μοιχικὴν καὶ παράνομον ἐκλογὴν καὶ ἀναρρίχησιν του, ἥνοικεν ἔκτοτε τὴν ὁδὸν τῆς παρανομίας καὶ ἀντικανονικής εἰς τοὺς Ἑλλαδικούς ἐπισκόπους.

Οὗτος μετὰ τὰ Ἱεροσόλυμα, ἀπὸ ὅπου ἔξεδιώχθη, διατρίβων εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐνῶ ὅμοιῳ μὲ τὸν ὀμόψυχόν του Μεταεάκην ἐγύριζαν τὴν Ἀμερικὴν μὲ τὰ παντελόνια, γνωστοὶ ὅντες ἀμφότεροι κατὰ τὰς διαθέσεις, ἔξελέγησαν ὁ μὲν Κωνσταντινουπόλεως, ὁ δὲ Ἀθηνῶν. Περὶ τοῦ ἐνὸς εἰδομενὸς δὲ καὶ ὁ ἄλλος ἔξελέγη:

Εἰς καριὸν τρομοκρατίας, ἐκ τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς, καὶ ἐνῶ ὑπῆρχεν ὁ κανονικὸς Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, οἱ δικτάτορες ἐφεύρον, διὰ πρώτην φοράν, τὴν μέθοδον τῆς περιβοήτου «ἀριστίνδην συνόδου» ἐψήφισαν αὐτὸν τρεῖς! Καὶ αὐτὴν εἶναι ἡ «ἐκλογὴ» τοῦ Χρυσοστ. Παπαδοπούλου. Κανονικὸς Μητροπολίτης Ἀθηνῶν ἦτο ὁ Θεόκλητος· ἐπομένως αὐτὸς ἦτο καὶ μοιχός.

Φανερῶν καὶ αὐτὸς ποίων ἐγίνετο «ἀρχιεπίσκοπος» καὶ τίνων ἐνεργείαις ἔγινεν ἡ ἀναρρίχησί του, ὃν καὶ τὰ σχέδια προώθει, ἥδη εἰς τὸν «ἐνθρονιστήριον λόγον» του διεκόπησσε :

«Δέον νὰ συγχρονισθῇ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ δρᾶσις πρὸς τὴν ζωὴν τῆς κοινωνίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας φαίνεται σήμερον ἀπομεμακρυσμένη... Ζητοῦντες δὲ τὴν ἔνωσιν τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν καὶ χριστιανικῶν κοινοτήτων μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, δέον, πρὸ παντὸς νὰ ἐπιδιώξωμεν τὴν πραγματικὴν ἐνότητα καὶ ἀδιάλειπτον ἐπικοινωνίαν καὶ συναντίληψιν τῶν δογματικῶν συνηνωμένων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, τὸν συντονισμὸν τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν ὑπὸ τὴν πνευματικὴν πάντοτε ἡγεσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τὸν καθορισμὸν κοινῆς βάσεως τῶν σχέσεων πρὸς τὰς ἐτεροδόξους Ἐκκλησίας καὶ χριστιανικὰς κοινότητας... Πρὸς τοιαύτην συνεργασίαν καὶ ἀλληλεγγύην δὲν εἰναι ἀναγκαία πρὸς τὸν πόθεν εσις ἡ δυσεπίτευκτος, δυστυχῶς, δογματικὴ ἔνωσις, διότι ματικὴ ἔνωσις διότι ἀρκεῖ ἡ ἔνωσις τῆς ἀγάπης τῆς χριστιανικῆς, ἥτις ἀλλως τε, δύναται νὺν προολειάνη τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν τελείαν ἔνωσιν τὴν πρὸς αὐτὸν τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀνταποκρινομένην...».

Πρὶν ἀπὸ αὐτούς, ἡ κούσθησάν ποτε Ὁρθόδοξοι Ἐπισκοποί νὰ ἐκφωνοῦν τοιούτους λόγους; Καὶ δὴ ἐν «ἐνθρονιστηρίοις λόγοις» τὸ ἐνδιαφέρον των ἡτο διὰ τούς ἔχθρούς του Θεοῦ αἱρετικούς, οὓς δὲ διὰ τὴν στήριξιν καὶ ἐνίσχυσιν τῶν Χριστιανῶν εἰς τὴν ὥρθόδοξον πίστιν τῶν Πατέρων καὶ τὸν χριστιανικὸν βίον;

Οὗτος, ὃς ιστορικός, ἐπανειλημμένως ἔγραφεν εἰς τὰ βιβλία του περὶ τῆς κατακρίσεως καὶ καταδίκης τοῦ Νεομερολογίτησμοῦ τῶν φράγκων ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν. Καὶ ὡς ἀρχιμανδρίτης μὲ Ζῆλον καὶ κατ' ἐπανάληψιν ἐκάκιζε δριμέως καὶ κατεδίκαζε τὴν πάρανομον καὶ αὐθαίρετον μεταρρυθμισμὸν τοῦ Πάπα, χαρακτηρίζων αὐτὴν ὡς «μίαν τῶν καινοτομιῶν τοῦ Πάπα, παγκόσμιον σκάνδαλον» κλπ. Ἀπεφαίνετο δὲ ἐν ἐπισήμοις ἐκθέσεσιν, ὅτι «δὲν ἡδύνατο ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία νὰ μεταρρυθμίσῃ τὸ ἡμερολόγιον χωρὶς νὰ καταστῇ σχισματικὴ ἡ αὐτοῦ ἀπέναντι τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν». Ἐνῷ δὲ ταῦτα ἐκήρυξε καὶ ἐθεβαίωνεν, ὅταν τοῦ ἔταξαν ἐξουσίαν καί, ἀντὶ τοῦ μητροπολίτου ἀνεπέτασαν ἐνώπιόν του τὸ ὄφφικον τοῦ ἀρχιεπισκόπου, μητροπολίτων δὲ τῶν λοιπῶν Ἑλλαδιτῶν ἐπισκόπων, ὡσὰν τὸν Ἰωάννην Βέκκον⁽²⁰⁾, μετέστη εἰς τὰ ἀντίθετα φρονήματα, ὅπιο προηγουμένως ἔπιπε καὶ ἐκεραυνοθόλει, τώρα ἡσάπεζετο καὶ περιεποιεῖτο.

Οἱ δὲ ἐξηπατημένοι του, οἱ ἀκολουθοῦντες ὀπίσω αὐτοῦ, οἱ θέλοντες νὰ τὰ ἔχουν καλὰ μὲ τοὺς ἔξουσιάζοντας, διὰ τὰ καλῶς ἐννοούμενα ποικίλα συμφέροντα, οἱ μὴ διατεθειμένοι ὑπομεῖναι «τὸν ὄνειδισμὸν τοῦ Χριστοῦ» καὶ τὸ μαρτύριον, βουλόμενοι νὰ δικαιώσουν τὸν ἀλλοπροσαλλισμὸν καὶ τὴν ἀσυνέπειαν αὐτοῦ καὶ τῶν ὅμοίων, μᾶλλον δὲ νὰ δικαιώσουν ἑαυτούς διὰ τὴν εἰς τοιούτους ούραγίαν, ἀνεκάλυψαν καὶ τοῦτο τὸ νέον εὑρῆμα, ὅτι οὗτος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἀποστατήσαντες καὶ ἐκτραπέντες ἀπὸ τὴν αἰωνίαν παράδοσιν καὶ πορείαν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ λοξῶς πορευόμενοι ἰδίαν ὁδὸν, δὲν εἴναι σχισματικοὶ ἔναντι τῶν ἐμμενόντων εἰς τὰ πατροπαράδοτα! Πόις δικαιολογοῦν αὐτό;

(20) Οὗτος, ὃν πρότερον σφοδρὸς πολέμιος τοῦ λατινισμοῦ καὶ ὑπερασπιστής τῆς Ὁρθοδοξίας, ὑπέρ της καὶ ἐκαποστάθησεν ἐν φυλακαῖς, ὅτε τῷ ὑπεσχέθη ὁ αὐτοκράτωρ Μιχαὴλ ὁ ἀξιωματης τὴν πατριαρχείαν, ἐτράπη εἰς φανατικὸν λατινόφρονα καὶ μανιαδὴ διώκτην τῶν Ὁρθοδόξων μέχρι τοῦ θανάτου του.

τό; Διότι, λέγει, πατριαρχεία και ἐκκλησίαι, όπου ἀκολουθοῦν τὸ αἰώνιον Ἑορτολόγιον τῆς Ὁρθοδοξίας, «δὲν διέκοψαν πνευματικήν ἐπικοινωνίαν» ἀπὸ τοὺς καταργήσαντας τοῦτο και ἀντεισαγαγόντας τὸν Νεοημερολογιτισμόν.

Τί νὰ σκεφθῇ τις; Είναι δυνατὸν νὰ πάσχουν τόσην πτωχότητα μυαλοῦ οἱ οὕτω φθεγγόμενοι; Μᾶλλον ἐμπαθής προσπάθεια και ἡθελημένη μυωπία και ἀναιδής προσποίησις εἶναι αἰτία και «δικαιολογητικόν» τῶν τοιούτων συλλογισμῶν. Ὁ φόνος εἶναι φόνος διότι ἐπράχθη και εἶναι τοιοῦτος δὲν παύει νὰ εἶναι τοιοῦτος, ἐπειδὴ εἰς τὸν διαπράξαντα τοῦτον, διὰ κάποιον λόγον, δὲν ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ ἐπὶ τίνα καιρόν. Πολὺ «ἀνθρωπίνως» σκέπτονται αὐτοὶ οἱ ἀνθρωποί. Δὲν ἔρευνοῦν τὸ ἔγκλημα καθ' ἑαυτὸ μὲ κριτήριον τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, τὴν πίστιν, τὴν Ἐκκλησιαστικὴν πρᾶξιν, ἀλλὰ τὸ ἀντιμετωπίζουν ἀπὸ σκοπιαῖς τῆς οἰασδήποτε «συμπεριφορᾶς ἀνθρώπων»! Τοιαύτη «ἐκκλησιολογία» ἡκούσθη ἄλλοτέ ποτε;

Αὐτὰ τὰ περίφημα πατριαρχεία και ἐκκλησίαι, τάχα καλῶς και κανονικῶς και ὥρθιδόξως ἐπραξαν, μὴ διακόψαντα ἐπικοινωνίαν μὲ τοὺς ἀποστατήσαντας παρανόμους; Ἐνῷ και αὐτὸς ὁ ἀποστάτης εἰς τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον του ἔλεγεν, ὅτι «Παρίσταται ἀνάγκη ὅπως ἐπιδιωχθῇ ἡ στενὴ συνένωσις και συνεργασία πασῶν τῶν Αὔτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἐν γενικοῖς ζητήμασιν, ἀτίνα δὲν δύνανται νὰ λυθῶσι μονομερῶς ὑπὸ ταύτης ἡ ἐκείνης τῆς Ἐκκλησίας». Δὲν ἦτο λοιπὸν «γενικὸν ζήτημα» τὸ Ἑορτολόγιον τῆς ὀλης Ὁρθοδοξίας; Ὑπῆρχε τι τὸ ὅποιον ἐνδιέφερεν ιδιαιτέρως τὰς μὲν τῶν Ἐκκλησιῶν, οὐχὶ δὲ και τὰς ἄλλας; «Ομως ἐλησμόνησεν ὅτι «δὲν δύνανται νὰ λυθῶσι μονομερῶς» και διὰ τοῦ «ἔτσι θέλω» τὸ ἔλυσε μονομερῶς, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ τὸν ἀνακαλέσουν εἰς τὴν εὔθειαν αἱ «όρθιδοξοι» ἐκκλησίαι, τὰς ὅποιας περιεφρόνησεν, ἡ νὰ διαχωρίσουν τοὺς εὐθύνας των. Οὕτω δὲ γίνονται συνυπεύθυνοι εἰς τὴν ἀποστασίαν, ἐνῷ ὥφειλον και ἡδύναντο ν' ἀνακόψουν τὸν οἰστρον πρὸς τὸν Οἰκουμενισμόν, ἃν ἡ εὔσεβεια ἐνώκει εἰς τοὺς «άρχηγούς» των.

Οι γνωρίζοντες πράγματα και καταστάσεις δὲν ἐκπλήττονται ἀπὸ αὐτὴν τὴν «συνέπειαν ὥρθιδόξων». Αὐτὰ τὰ ταλαιπώρα πατριαρχεία και ἐκκλησίαι και δὴ τὰ ἄνευ ποιμνίου μὲ τοὺς «τιτουλαρίους» ἐπισκόπους των, εἶναι ἐξηρτημένα ἐν πολλοῖς ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν ὑπουργεῖον ἐξωτε-

ρικῶν, τελοῦντα δὲ ὑπὸ πολιτικὴν ἡ θρησκευτικὴν δικτατορίαν και κυριαρχούσης τῆς θελήσεως τοῦ ἐνός, οὐδόλως ἔχουν ἐλευθέραν γνώμην. Ἡ δὲ Ζωὴ των εἰς ἄλλα ἀσχολεῖται περὶ Ὁρθοδοξίας θὰ μεριμνήσουν αὐτοὶ; Ἐκτὸς ἄλλων πολλῶν ἀφορμῶν «έλεγμοῦ», καθ' ἃς ἐδείχθη κατὰ πόσον οἱ ἐν αὐτοῖς ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν, ὁ ἀντίχριστος και ἄθεος Οἰκουμενισμός, κατὰ τοῦ ὅποιου ὅχι μόνον οὐδὲν τῶν πατριαρχείων τούτων ἀντέδρασεν, ἄλλα και σπεύδουν ἐν αὐτῷ «ἀγαλλομένῳ ποδί», ἐφανέρωσεν ὅτι ὅχι μόνον δὲν πιστεύονται εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἄλλ' εἶναι και πολέμιοι της. Ὁ δὲ μέγας «Ζῆλος» τούτων διὰ τὴν «έτοιμαζομένην Μεγάλην Σύνοδον», ἡ ὅποια θὰ καταλύσῃ τὰ πάντα ὄσα ὠκοδόμησαν οἱ Πατέρες, δίδει νὰ ἐννοήσῃ τις ἐὰν ἀπὸ τοὺς τοιούτους ἀνεμένετο νὰ διεκδικήσουν τὰ δικαιώματα τοῦ Θεοῦ και ὑπερασπισθῇ ἡ Ὁρθοδοξία. Οι στηρίζοντες εἰς αὐτοὺς τὴν βεβαίωσιν τῆς πίστεως και κρεμῶντες ἀπ' αὐτῶν τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν, ἃς μάθουν ποία εἶναι ἡ Ἐκκλησία και ὅτι, κατὰ τὸν "Ἄγιον Θεόδωρον Στουδίτην, «Ἡ Ἐκκλησία ἐστὶ και ἐν τρισὶν Ὁρθοδόξοις ὥριζομένη». Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν "Ἄγιον, ἐκεῖνοι εἶναι σχισματικοί, «ῶν ἡ πίστις τὸ ἐνδιάστροφον ἔχει και ὁ βίος τὸ ἀκανόνιστον και ἄθεσμον».

Δ'

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ ΔΙΑ ΤΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ ΤΟΥ

**ΣΧΕΔΙΟΝ «ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΩΝ»
«ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ» ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΩΝ
ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΩΝ**

Α ΜΑ τή, καθ' ὃν εἰδομεν τρόπον, ἀναρριχήσει του εἰς τὸν θρόνον ὁ Μεταξάκης, ἐκτελῶν τὸ πρόγραμμα, ἀνέθεσεν εἰς τὸν Καθηγ. Β α σ. Α ν τ ω ν i α δ η ν τὸν καταρτισμὸν καταλόγου «μεταρρυθμίσεων». Οὗτος εἰς ἀπάντησίν του πρὸς τὸν Μεταξάκην ἔλεγε, σὺν ἄλλοις:

«Ἡ ἀνατεθεῖσά μοι ἐντολὴ περὶ νέας τινὸς εἰσηγήσεως ἐπὶ τῶν ὑπὸ μελέτην ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΩΝ, θὰ ἐπεθύμουν νὰ εἴχεν ἀνατεθῆ εἰς ἄλλον· διότι ἡ πεῖρα καὶ τῶν ἀπὸ τριετίας γενομένων διέθηκε μὲ τὴν συντηρητικώτερον... Ἐπειδὴ πολλαχῶς ἔξαιρεται ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ὁ συγχρονισμὸς καὶ τὸ συγχρονιστικὸν πνεῦμα καὶ ἐν δνόματι αὐτοῦ ἀταυτοῦται πολλὰ καὶ ποικίλα ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἀνάγκη νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐνταῦθα τὸ τοῦ Ἀποστόλου φημὶ παντὶ πνεύματι πιστεύετε, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα, εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστιν...». Ἀλλος ὁ λόγος περὶ τοῦ ἑτέρου συγχρονισμοῦ, περὶ τοῦ ὑπόπτου συγχρονιστικοῦ πνεύματος, τοῦ ἀξιοῦντος ἡθικὴν πάντη ἀδογμάτιστον, καὶ πλὴν τῶν ἡθικῶν στοιχείων τοῦ χριστιανισμοῦ, τὰ λοιπὰ αὐτοῦ πάντα, καὶ δόγματα καὶ διδάγματα καὶ μυστήρια, παραπέμποντος εἰς τὴν κρίσιν καὶ ἀνάκρισιν τῶν μεταφυσικῶν... Ἀποτελεῖ διάψευσιν τῆς κλήρους τοῦ κληρικοῦ καὶ ἀθέτησιν τῆς ἵδιας αὐτοῦ ὅμολογίας, ὅ χι
βεβαίως τὸ ἔρχεσθαι εἰς θαῖς εἰς σχέσιν πρὸς τὸν κόσμον, ἀλλὰ τὸ τιθέναι τὴν δόξαν τοῦ κόσμου, ἀλλὰ τὸ τιθέναι τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, τὸ φιλαρεσκεῖν τοῖς ἀνθρώποις ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ κληρικοῦ

ἀξιώματος καὶ τῆς εὐαρεστήσεως τῷ Θεῷ, ἐπὶ διηγωρίᾳ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ...».

'Αλλ' ὁ ἀντάρτης καὶ «μοναδικὸς κατὰ τὴν τόλμην πατριάρχης», ὡς τὸν ἔχαρακτήριζον καὶ ὄπαδοί του, ἀκάθεκτος καὶ ἀδίστακτος προυχώρει εἰς τὸ ἔργον του, βιαζόμενος νὰ προλάβῃ ὅσον περισσότερα! Διότι δὲν ἐπρόκειτο ἡ πρόκειται μόνον περὶ τῆς «μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου». Μέγαν κατάλογον ἐκτελεστέων μεταρρυθμίσεων κατήρτισεν ὁ Μασωνισμός - Οικουμενισμός, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπόν του καὶ αἱ ὄποιαι ἐξετελέσθησαν ἡ βαθμηδὸν ἐκτελοῦνται ύπὸ τῶν προδοτῶν τῆς πίστεως. Πλὴν τῆς τοῦ ἡμερολογίου, ἥτις ἦτο πρώτη εἰς τὴν σειράν, ἐκαταλογογραφήθησαν: α) ὁ Β' γάμος τῶν κληρικῶν, β) ὁ γάμος τῶν κληρικῶν μετά τὴν χειροτονίαν, γ) ἡ ἀπόρριψις τοῦ ράσου, τοῦ γενείου, τῆς κόμης τῶν κληρικῶν, δ) ἡ κατάργησις ἡ συντόμευσις τῶν Ἱερῶν Ακολουθιῶν καὶ τῆς Λειτουργίας, ε) ἡ κατάργησις τῶν Νηστειῶν, στ) ἡ μετάθεσις τῶν ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος συμπιπουσῶν ἑօρτῶν εἰς τὴν Κυριακήν, Ζ) ἡ μείωσις τῶν βαθμῶν συεγγενείας διὰ τὸν γάμον, η) ὁ ὄρισμὸς μεγάλου ἔτους διὰ τὴν μοναχικὴν κατάταξιν, θ) ἡ κατάργησις τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς καὶ εἰσαγωγὴ τῆς Εὐρωπαϊκῆς, ι) ἡ πρόθεσις μεταρρυθμίσεως καὶ τοῦ Πασχαλίου καὶ ἄλλαι ἀκόμη. Ποίος δὲν γνωρίζει, ὅτι καὶ δι' ὅσας δὲν ἔγιναν ἀκόμη, μέγας ζῆλος ύπάρχει διὰ νὰ γίνουν καὶ αὐταὶ καὶ μάλιστα νὰ νομοθετηθοῦν διὰ «ἐ τοι μαζούνης Μεγάλης Συνόδου»;

Μόλις ἐπεκάθησεν ὁ Μεταξάκης, ἀμέσως διὰ διαιφόρων ἀλχημειῶν ἔκαμε τὴν ἀντορθόδοξον καὶ θεοῦβριστον «ἄγνωστην τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν»!! Ἀφοῦ τὰ τοιαῦτα εἴχεν ἐν σχεδίῳ ἐκ τῶν προτέρων, δι' αὐτὰ ἀνέλαβεν ὑποχρεώσεις καὶ ἔδειξε «τὴν ἀγάπην του» καὶ δι' αὐτὰ πρωθήθη! Πῶς καὶ διὰ ποίον λόγον προέβη εἰς τοῦτο, τὸ ἐξηγοῦν αὐτοὶ οἱ προτεστάνται εἰς τοὺς ἐνθουσιώδεις λόγους καὶ ἐνεργείας των, ἐπομένως περιπτεύει νὰ ἔξηγήσωμεν ἡμεῖς. Παραθέτομεν τινὰς ἔξ αὐτῶν:

«Ο ἀρχιεπίσκοπος Κανταουρίας κ. Ράνταλλ ἀπαντῶν πρὸς τὴν Α.Θ. Παναγιότητα ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς Ἀγγλικῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ὑπὸ τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἐξενεγκεῖσαν διαγνώμην περὶ τοῦ κύρους τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν καὶ εὔχεται ὑπὲρ πλήρους ἐνώσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν...».

Εἰς γράμμα του πρὸς τὸν Μεταξάκην οὕτος ἔγραφε :

«Πράγματι εὐγνωμονῶ μαθὼν τὴν σπουδαίαν ταύτην ὑφ' Τῷ μῶν ἀναγνώρισιν τῶν χειροτονιῶν τῶν γενομέτων τόσον εἰς τὴν Ἀγγλικὴν ἡμῶν Ἐκκλησίαν, δσον καὶ εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῶν δοξασιῶν ἡμῶν ἐν γένει. Μετὰ τῆς Τμετέρας δὲ Παναγιότητος εὐχομαι εἰς τὸν Ὅψιστον, δπως ἡ ἐνδιεῖξις αὐτῇ ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ ἀναγνωρίσεως ἀποβῆ εὐφρόδος καὶ εἰρηνοπούδος καὶ συντελέση εἰς τὴν δλονέν αὐξάνονταν προσέγγισιν τῶν Μεγάλων Ἐκκλησιῶν τῶν δποίων ἀμφότεροι προστάμεθα...».

Ἡ ἐφημερίς «Ἐκκλησιαστικοὶ Καιροὶ» τοῦ Λονδίνου ἔγραφε :

«Πλήρης ἐπικοινωνία προϋποθέτει πλήρη δογματικὴν συμφωνίαν. Ἡ ἀπόφρασις δμως τῆς Κωνσταντινουπόλεως θὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν εἰς μίαν λίαν στενὴν συνεννόησιν μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν καὶ δύναται νὰ ἐπιφέρῃ μίαν πραγματικὴν ἀλληλεγγύην μεταξὺ αὐτῶν, τῆς δποίας τὸ ἀποτέλεσμα θὰ προπαρασκευάσῃ τὴν δδὸν διὰ τὴν μελλονταν συμφωνίαν. . . Ἀρχίζει νὰ φιέται ἡ πεποίθησις, δτι χάρις εἰς τὰς προσπαθείας τοῦ «Παγκοσμίου συνεδρίου» δὲν θὰ εἶναι μακρὰν ἡ ἡμέρα καὶ τῆς δογματικῆς συνεννοήσεως μεταξὺ τῶν Ἀγγλικανικῶν καὶ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν...».

Ἡ ἐφημερίς «Ἡμερήσιος Τηλέγραφος» τοῦ Λονδίνου ἔγραφε :

«Δὲν σημαίνει δτι θὰ συντελεσθῇ ἀμέσως καὶ πλήρης ἐπικοινωνία, ἀλλ' δτι μετὰ μακρὰς φιλικὰς σχέσεις μεταξὺ τῆς Ἀγγλικανικῆς καὶ τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν ἐπετελέσθη τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς πλήρη ἐξωτερικὴν ἐνωσιν. Ὁρθοδόξοι ἐδῶ ἡ ἐκεῖ εὐρισκόμενοι, θὰ δύνανται τοῦ λοιποῦ νὰ λαμβάνωσι τὰ μυστήρια καὶ ἄλλας θρησκευτικὰς ὑπηρεσίας ἐκ τῶν χειρῶν τῶν Ἀγγλικανῶν ἵερέων τόσον νομίμως, δσον καὶ παρὰ τοῦ ἰδίου αὐτῶν ἵερος. Οὐδὲμίᾳ ὑπάρχει συζήτησις περὶ τῆς βαθείας σημασίας τῶν νέων σχέσεων μεταξὺ Κανταυρίας καὶ Κωνσταντινουπόλεως. Πράγματι δὲν εἶναι ὑπερθολὴ νὰ εἴπῃ τις δτι ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Μελετίου εἶναι τὸ σπουδαιότατον ἐκκλησιαστικὸν ἔγγραφον ληφθὲν εἰς τὸ Λάμπτεθ κατὰ τοὺς τελευταῖους χρόνους. Θὰ ἔχῃ πάντως μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ δλου ζητήματος τῆς χριστιανικῆς ἐνώσεως...».

«Ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας καὶ ἡ Ἐπισκοπιανὴ τῆς Ἀμερικῆς μετὰ πολλῆς χαρᾶς ἐπληροφορήθησαν τὴν ἀπόφρασιν ἀναγνωρίσεως τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν, ἐκφράσασαι ἀμα τὴν ἐπίτελα δτι αὐτῇ θέλει τύχει τῆς ἐπιδοκιμασίας καὶ

τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας δπως τὸ γενόμενον ἥδη πρὸς τὰ πρόσωπα βῆμα προαγάγῃ τὸ ἔοργον τῆς ἐπιθυμητῆς ἐκατέρῳθεν τελικῆς ἐνώσεως...»

«Ἡ ὑπὸ Πρόεδρον τὸν CHARLES GORE Ἐπιτροπὴ τῆς Κινήσεως διὰ τὴν ἐνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, πληροφορηθεῖσα περὶ τῆς ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀποδοχῆς ὡς ἐγκύρων τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν, δράττεται τῆς πρῶτης εὐκαιρίας δπως ἐκφράσῃ τὴν βαθεῖαν τῆς εὐγνωμοσύνην. Παραδεχόμενον τὸ Κέντρον τῆς Ὁρθοδοξίας αὐτὰς ὡς ἐγκύρους, ἐποίησεν ἐν βῆμα, δπερ ἐν τῇ προνοίᾳ τοῦ Θεοῦ, θέλει προσαγάγει μεγάλως τὴν λίαν ἐπιθυμητὴν συντέλεσιν τῆς ἐνώσεως τῶν Ἀγγλικανικῶν Ἐκκλησιῶν μετὰ τῶν ἀγίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς...».

Προτεστάντης τις I. A. DOUGLAS ἔγραφεν :

«Ἡ κατ' οἰκονομίαν ἀναγνώρισις τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας θὰ ἐπανεῖησῃ τὴν ὑφισταμένην προσέγγισιν μεταξὺ αὐτῶν καὶ θὰ παρασκευάσῃ τὸ ἔδαφος τῆς ἐνώσεως. Καίτοι δὲ ὑπάρχουσι μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων Θεολόγων οἱ φέγοντες τὴν συγκατάβασιν ταύτην καὶ τὴν συμπροσευχήν, ἔτεροι δμως πλεῖστοι Ὁρθόδοξοι ιεράρχαι καὶ ἐπέτρεψαν τὴν μετάδοσιν τῆς θ. κοινωνίας, δι'. Ἀγγλικῶν ιερέων καὶ συμπροσευχήθησαν κατ' ἐπανάληψιν μετ' αὐτῶν.»

«Οὖδεις βεβαίως θ' ὅργηθῇ τὴν σπουδαίοτητα, ἣν κέκτηται πρὸς σύσφιγξιν τῶν οχέσεων τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἡ ἐπίσημος ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀναγνώρισις τοῦ κύρους τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν καὶ ἡ ἐστιν δτε ἀπαραίτητος καθισταμένη μυστηριακὴ ἐπικοινωνία. Τὰ ἐν λόγῳ ζητήματα δύνανται ἀσφαλῶς γὰ προλειάνωσι τὴν δδὸν πρὸς τελειωτικὴν δογματικὴν ἐνώσιν...».

Ο «ἐπίσκοπος» Γιβραλτάρ κ. Γκρέκ ἐπισκεφθεὶς τὸν Μεταξάκην, προσφέρων εἰς αὐτὸν ράβδον ἀρχιερατικὴν καὶ προσφωνῶν αὐτόν, εἴπε σύν ἄλλοις :

«Προσφέρω 'Ὑμῖν τὴν ράβδον ταύτην ὡς τὸ καταλληλότερον δῶρόν μου πρὸς 'Τμῆς, ἔχων ὑπ' ὅψει δτι ἐργάζομαι ὡς Ἐπίσκοπος ἀνήρων εἰς τὸ Πατριαρχεῖον 'Τμῶν. Παρακαλῶ ὑμᾶς ἐπίσης δπως δεχθῆτε ταύτην ὡς τὸ σύμβολον τοῦ κοινοῦ ἡμῶν Ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος... Μετ' ἀπεριγράπτου χαρᾶς ἐλάθομεν τὴν ἀγγελίαν 'Τμῶν περὶ τῆς στενωτέρας ἐνώσεως καὶ τῆς πλη-

ρεστέρας ἀναγνωρίσεως τῆς οὐσιώδους ἡμῶν ἐνότητος περὶ τὴν
ἐγκυρὸν ιερωσύνην τῆς Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.
Ἐγνωρίζομεν καλῶς τὸ εἰλικρινὲς τοῦ Υμετέρου φρονήματος, τὸν
Ἵηλον καὶ τὴν ἐμβολίθειαν μεθ' ὧν ἐμειλεῖτε τὸ Ἑγκύριον τοῦτο,
ὅς καὶ τοὺς κόπους καὶ τὴν μέριμναν διὰ τῶν δποίων συνελέγετε
τὰς ἀναγκαιαιούσας γνώσεις ὑπὲρ τῆς τελικῆς ἀποφάσεως. Ἀγαλ-
λόμεθα ὅχι μόνον δι' αὐτὸ τοῦτο τὸ Ἑγκύριον ἀλλὰ καὶ διότι συνά-
μα δηλοὶ τὴν ὕπαρξιν ἀνοικτῆς θύρας μεταξὺ ἡμῶν, δι' ἣς, θείᾳ
ἀρῷγῃ θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀποθῶμεν μέλη μᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰ-
κογενεῖας, γινώσκοντα καὶ ἀγαπῶντα ἄλληλα καὶ μεταδίδοντα καὶ
καθιστῶντα κοινὰ πάντα δσα δ Θεὸς ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς ἐνὶ ἐκάστῳ
ἴδιαιτέρως διὰ τὴν ἔδραιάσιν τῆς Ἐκκλησίας ἐν γένει. Νῦν διότε
διατελοῦμεν ἥσυχοι ἐπὶ τοῦ σοβαροῦ τούτου θέματος καθίσταται
δυνατὴ ἀσφαλεστέρα ἀδελφικὴ ἐπικοινωνία, καὶ δυνάμεθα νὰ προ-
σφέρωμεν τὴν Ἱερὰν θυσίαν εἰς τὸ Μέγα Μυστήριον τῆς Ἀγίας
Τριαπτέρης μετὰ νέας βασίμου ἐλάτιδος, διτὶ θὰ συμπληρῶμεν μίαν
ἐνότητα ἀρξαμένην ἥδη θείᾳ ἐπινεύσει... Εἴθε δ Θεὸς νὰ ἴδῃ
ἡμᾶς βαίνοντας ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς μίαν ιερὰν κοινωνίαν
πίστεως καὶ ζωῆς...».

Πλήθος ἄλλων ἐκδηλώσεων ἐνθουσιασμοῦ καὶ ίκανο-
ποίησεως ἔκαμαν οἱ προτεστάνται τότε καὶ μετὰ ταῦτα.
Φαίνεται λοιπὸν εἰς τὰ τοιαῦτα, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἐ-
νηργεῖ ὡς ὄρθοδοξος; διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, τὴν τιμὴν
τῆς Ὀρθοδοξίας, τὴν ὥφελειαν τῆς Ἑκκλησίας καὶ τῶν
ψυχῶν ἐνδιεφέρετο καὶ ἐπραττεν; "Ἡ ὡς ἀγόρασμένος δοῦ-
λος, διὰ τὴν «τιμὴν» καὶ τὸ συμφέρον τῶν ἀθλίων προτε-
σταντῶν καὶ τὴν πρόσδον τοῦ ὑπ' αὐτῶν ἐφευρεθέντος
Οἰκουμενισμοῦ ἐνδιεφέρετο καὶ εἰργάζετο, τὰ πάν-
τα θυσιάζων διὰ τὴν τιμὴν τοῦ κόσμου, διὰ τὴν διαφήμη-
σιν τοῦ ἐγώ του καὶ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς προώθουσῆς
αὐτὸν μασωνίας; Φαίνεται εἰς αὐτὰ ἵγνος διαθέσεως τῶν
αἱρετικῶν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν εὐσέβειαν, ἢ ὡς κακοῦρ-
γος ψυχοκτόνος τούς ἔκαμνε νὰ ἐπαναπαύωνται ἐκεῖ ὅποι-
είναι, διὰ νὰ κολάζωνται αἰωνίως;

ΤΟ «ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ»

Ο «ΑΝΗΣΥΧΟΥ πνεύματος», ό «μοναδικός κατά τὴν τόλμην» και «μοιραίος Πατριάρχης» Μεταέκαης, προκειμένου νὰ ἐκτελέσῃ τὰς ἐντολὰς και τὰ καταθύμια τῶν ἔχθρῶν του Θεοῦ και ιδικῶν του φίλων προτεσταντῶν.

μασώνων καὶ λοιπῶν σκοτεινῶν δυνάμεων⁽²¹⁾ δέν καθυστερεῖ, ἀλλὰ ἐπείγεται νὰ ικανοποιήσῃ ὅλους αὐτοὺς διδ ἐπιδίδεται εἰς τὸ ἔργον του.

Έξαίφνης και ἄνευ ἄλλης προσιδοποιήσεως, τὴν 3 Φεβρουαρίου 1923 ὁ Μεταξάκης ἀποστέλλει γράμματα πρὸς τοὺς Πατριάρχας καὶ Προέδρους τῶν Ἐκκλησιῶν, δι’ ὧν ἔζητει νὰ στείλωσιν ἀντιπροσώπους των διὰ τὴν συγκρότησιν «συνεδρίου», ἐπὶ τῷ σκοπῷ πραγματοποιήσεως ἐκκλησιαστικῶν μεταρρυθμίσεων. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἥρχιζεν ὡς ἔτης:

«Πολλὰ είσι τὰ ἐκκλησιαστικά ζητήματα τὰ μίαν μὲν ἡ πολλὰς ἡ καὶ πάσας τὰς ἐπὶ μέρους Ἀγίας Ἐκκλησίας ἀπασχολοῦντα, μὴ ἄλλως δὲ διευθετηθῆναι δυνάμεναι εἰ μὴ ἔξ αποφάσεως κοινῆς τῆς δόλης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ποιλλὰ δὲ δύντα καὶ πρότερον, ηὐξήθησαν, ὡς γε εἰκός, ἐν τοῖς ἐσχάτοις τούτοις καιροῖς, ἐν οἷς τὸ φευστὸν τῶν ἐγκοσμίων ὑπερέθη τὴν ἔαυτοῦ φύσιν. Διὰ τοῦτο πολλὰ καὶ όθεν ὑπόπτησαν τὸ ἐπιληφθῆναι τῆς τούτων πελέτης καὶ ἐπιζητηθῆναι τὴν κοινῆν ἐπ' αὐτῶν τῆς δόλης Ἐκκλησίας διάσκεψιν ἐπὶ τῷ τέλει κανονικῆς αὐτῶν ἐπιλύσεως...».

Ποια είναι αύτά τα «πολλὰ Ζητήματα», περὶ ὧν ἐμερί-
μνα; Μήπως ἡ κινητοποίησις διὰ τὴν στερέωσιν τοῦ λαοῦ
εἰς τὴν πίστιν τῶν Πατέρων; Μήπως ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ
Θργίου τῶν αἱρέσεων καὶ τῶν ἀθεϊστικῶν ἰδεῶν καὶ κινή-
σεων καὶ τῆς ἐπιπολαζούσης διαφθορᾶς. Μήπως ἡ ἀνάλη-
ψις προσπαθείας διὰ τὴν σταθεράν ἐμμονὴν τῶν Χριστια-
νῶν εἰς τὰ πατροπαράδοτα καὶ τὰ ὅσα ἀφοροῦν εἰς τὸ συμ-
φέρον τῶν ψυχῶν; «Οχι! Πᾶν τούναντίον! Τὰ πολλὰ Ζη-
τήματα τοῦ Μεταξάκη ἥσαν: «ἡ ἄθεος μεταστοιχείωσις τῶν
πάντων», ἡ ἀνατροπὴ τῶν αἰωνίων θεσμῶν καὶ ὅλων ἑκεί-
νων δι' ὧν χαρακτηρίζεται ἡ Ὁρθοδοξία, οἱ κοσμικοὶ καὶ
ἀσεβεῖς νεωτερισμοί, δι' οὓς εἰδομεν καὶ θὰ ἴδωμεν κατω-
τέρω, αὐτὰ ἥσαν τὰ «προβλήματα», τὰ ὁποῖα πρῶτος αὐ-
τὸς ἀνεκίνει, διὰ νὰ τὰ συνεχίσουν οἱ μετ' αὐτόν. Ποίους
δὲ ἔννοει, λέγων ὅτι «π ο λ λ α χ ο θ ε ν ύ π α δ ἐ δ ε ι-
κ τ α i», είμι τοὺς ὄμοιούς του μασώνους καὶ κοσμικόφρο-

(21) Εἰς τὰς ὁποίας δὲ φιλοδοξίας τυφλούμενος καὶ εἰς τὴν διαφήμισην τοῦ ἐγώ του θυσιάζων τὰ πάντα, ὅφειλε τὴν διαδοχὴν εἰς τὰ ὑπατα τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀξιώματα ἀνοδον ἀντοῦ.

νας και ἀσεβεῖς; ⁽²²⁾ Αύτὰ ἡταν τὸ φρόνημα και τὸ συμφέρον τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ;

Ἐνῷ κάμνει λόγον εἰς τὴν ἐπιστολὴν περὶ «ποιλῶν Ζητημάτων», εἰς τὴν συνέχειαν φθέγγεται μόνον διὰ «τὸ τοῦ Ήμερολογίου λέγων:

«Ἐπειδὴ γὰρ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς ἀμαρτωλοῖς τῶν γενικῶν πολέμων καιροῖς προδηλωτέρα κατέστη ἡ ἀνάγκη τῆς χρήσεως ἐνὸς κοινοῦ μετὰ τῆς λοιπῆς Εὐρώπης και τῆς Ἀμερικῆς ἡμερολογίου, πάντα τὰ δρθόδοξα Κράτη, τέως ἐν ἀναμονῇ τῆς ἐπιτεύξεως τρίτου τινὸς κρείττονος ἡμερολογίου διατελοῦντα, προεθυμήθησαν προσχωρῆσαι ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὸ Εὐρωπαϊκὸν Ἡμερολόγιον. Καὶ ἀφῆκε μὲν ἡ κρατικὴ αὕτη πρὸς τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον προσχωρησις ἀθικτὸν τὸ ἔօρτολόγιον τῆς Ἐκκλησίας, τῆς χρήσεως τοῦ νέου ἡμερολογίου κηρυχθείσης ἐν Ἰσχύι διὰ μόνας τὰς κοσμικὰς σχέσεις, πρόδηλον μέντοι ἐστὶν διτὶ οὐ συμφορὰ προσγίγνεται ἐν τῷ βίῳ ἡ δυσκολία αἱ τοῦ λαοῦ, ἄτινα σίναι ἐπιχειρήματα, τὰ ὅποια ἐφευρίσκουσι πάντοτε οἱ αἱρετικοὶ και καινοτόμοι. Ποία δὲ «δυσκολία» συμβαίνει ἐκ τῆς χρήσεως δύο ἡμερολογίων; «Ολα τὰ ἔθνη τῆς γῆς και τὸ πλεῖστον τῶν Ὀρθοδόξων χρησιμοποιοῦντες τὸ νέον ἡμερολόγιον διὰ τὰ κοσμικά, ἔχοντες δὲ ἄλλο διὰ τὰς ἑορτάς, ἔχουν δυσκολίας, ἡ μᾶλλον καυχῶνται διὰ τὰ ἰδιαίτερά των; Ἄλλ' εἰς αὐτά τὰ «Πρακτικά» τοῦ ἴδιου «συνεδρίου» ἐγράφετο ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον· «Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἐκκλησιαστικῷ και ἔθνικῷ τῶν Ὀρθοδόξων βίῳ ὄχι μόνον δυσκολία τις ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου δέν υπῆρχεν, ἀλλὰ τούναντίον τὸ διαφέρον ἡμερολόγιον ἔχρησίμευσε δι' αὐτούς και ὡς τις ἰδιαίτερος δεσμός, τονώνων ἐπὶ πλέον τὴν ἐνότητα αὐτῶν ὡς ἰδιαίτερας χριστιανικῆς ὀλότητος».

Ἐν συνέχειᾳ μεριμνᾷ διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ἐν τοῖς κοσμικοῖς και τοῖς θρησκευτικοῖς διὰ

(22) Ὡς δὲ Κασσανδρείας Εἰρηναῖος ἔγραψεν, δὲ Μεταξάκης ἐνηργειοῦσας «νιοθετῶν τὰ σπιριδικῶς κατὰ τὸ ἀρέσκον ἐκάστω διακηρυσσόμενα ἐν περιοδικοῖς και τῷ ἡμερησίῳ Τύπῳ και πλατυστόμως εὐκάιρως και ἀκαίρως διαδιδόμενα».

σκοπούς ύλιστικούς, «ἄλλα και πρὸς ἔξυπηρέτησιν ἐν γε τούτῳ τῷ μέρει τῆς παγχριστιανικῆς ἐνότητος, πάντων τῶν ἐπικαλουμένων τῷ ὄνόματι Κυρίου ἔφορταζόντων τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὴν Γέννησιν αὐτοῦ και τὴν Ἀνάστασιν...».

Ίδιού πῶς ὁ πρωτεργάτης τῆς ἀποστασίας ἔκαμνε διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ «τὸ πρῶτον βῆμα» εἰς τὸν Οἰκουμενισμόν. «Ηδη ἀπὸ τῆς πρώτης συνεδρίας τοῦ «συνεδρίου» τούτου ὥριζε τὸν σκοπόν του: «Διὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ θρησκευτικοῦ ἡμερολογίου ἐπαυξάνομεν και τὰ σημεῖα τῆς ἐπαφῆς πρὸς τὰς λοιπὰς χριστιανικάς Ἐκκλησίας. Καὶ τὸ νέον τοῦτο σημεῖον τῆς ἐπαφῆς ὁσονδήποτε ἐσωτερικὸν και ἄν είναι, θὰ προενήσῃ χαρὰν μεγάλην εἰς ὅλον τὸν χριστιανικὸν κόσμον».

Ὡς ἔγραφε και τὸ τότε ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» ⁽²³⁾, «Δὲν ἡθέλησαν νὰ συμμετάσχωσι τοῦ Πανορθοδόξου τούτου συνεδρίου αἱ Ἐκκλησίαι Ἱεροσολύμων, Ἀλεξανδρείας και Ἀντιοχείας. Αἱ μὲν δύο πρῶται και διότι δὲν ἀνεγνώρισαν τὸν καλοῦντα τὸ συνέδριον ὡς κανονικῶς κατέχοντα τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον, ἡ δὲ τρίτη διότι πάντως δὲν ἔθεωρησεν, ὅπως και αἱ δύο ὄλλαι, συμφέρουσαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν μελετωμένην διαρρύθμισιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων.

Ούδεν τῶν Πατριαρχείων συμμετέσχεν, οὔτε αὐτὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως κανονικῶς. Εἰς τοιαύτης σημασίας θέματα, ἀφορῶντα εἰς τὴν ὄλην Ὀρθοδοξίαν, ἀντὶ νὰ συνεδρεύσῃ και ἡ ὄλη Ἱεραρχία τοῦ Πατριαρχείου, δὲν συμμετέσχεν οὕτε ἡ Σύνοδος, διωρίσθη δὲ μόνον ἐν εὐτελές ἀνδρείκελον τοῦ Μεταξάκη, ὁ Κυζίκου Καλλίνικος και εἰς καθηγητής. Ἐκ δὲ τῶν τεσσάρων Ἐκκλησιῶν, αἵτινες ἔλαθον ύπ' ὅψιν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Μεταξάκη, σχεδόν οὐδεμίᾳ ἔστειλεν ἰδιούς της κανονικούς ἀντιπροσώπους, ἀλλὰ διώρισαν και ξένους και δὴ ἐκ τῶν υποκειμένων εἰς τὸν ἴδιον ἡ ἀκαταλλήλους· ἡ τῆς Κύπρου τὸν φανατικὸν μασῶν κατ' ἔξοχὴν Νεωτεριστήν, Ὁριγενιστὴν και φιλοθεατριστὴν μητροπολίτην Νικαίας Βασίλειον, ὅστις ἔγινε κατόπιν διάδοχος τοῦ Μεταξάκη θαναυσάτερος ἐκείνου· ἡ τῆς Ἑλλάδος τὸν Δυρραχίου Ἰάκωβον, ἐπίσης δεινὸν οἰκουμενιστήν, ἡ τῆς Σερβίας τὸν Μαυροβουνίου

(23) Ἐκ τοῦ διποίου λαμβάνονται τὰ πλεῖστα τῶν ἐνταῦθα κειμένων.

Γα βριήλ και ἔνα λαϊκὸν και ἡ τῆς Ρουμανίας ἔνα ἀρχιμανδρίτην και ἔνα λαϊκόν. Ἐν τούτοις τὸ τοιοῦτον ἄθροισμα ὠνομάσθη «Πανορθοδόξου συνεδρίου» τούτου και τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Μεταξάκη ὁ Κασσανδρείας Ειρηναῖος ἔγραφεν εἰς τὸ περίφημόν του «Ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος» (14 Ιουνίου 1929), ώς ἔξης:

«Τὸ πνεῦμα τῶν νεωτερισμῶν και τῆς ἀνταρσίας κατὰ τοῦ εὗτε και καλῶς ἐν παντὶ ἔχοντι κανονικοῦ καθεστῶτος τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐνεσαρκώθη ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ μοιραίου Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη. δστις νίοθετῶν τὰ σποραδικῶς κατὰ τὸ ἀρέσκον ἑκάστῳ διακηρυσσόμενα ἐν περιοδικοῖς και τῷ ἡμερησίῳ Τύπῳ και πλατυστόμως εὐκαίρως και ἀκαίρως διαδιδόμενα, και ἵκανοι ποιῶν ἀμαρτιλλαζόντες και ἀλλοδοτοῦντες τὰς ἀνατολικές πατριαρχίες, εἰς τὰς δυοῖς διακηρυκώντες τὴν διαφήμισιν τοῦ ἐγών του θυσιάζων τὰ πάντα ὅφειλε τὴν διαδοχήν εἰς τὰ ὑπατα τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀξιώματα ἀνοδον αὐτοῦ, συνεκάλεσε τὸ ἀσυνήθει τίτλῳ και ἐκκλησιαστικῇ φρασεολογίᾳ τιτλοφορούμενον Πανορθόδοξον Συνέδριον, κατ’ ἀλήθειαν δὲ ἀντορθόδοξον τοιούτον, κατὰ Μάιον τοῦ 1923 ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἔνθα, ἐπὶ προφανεῖ και ἀσεβεῖ καταπατήσει τοῦ 34 Ἀποστολικοῦ Κανόνος ἐντελλομένουν». «Τοὺς ἐπισκόπους ἑκάστου ἔθνους εἰδέναι χρή τὸν ἐν αὐτοῖς πρῶτον, και ἡγεῖσθαι αὐτὸν ὡς κεφαλήν, και μηδέν τι πράττειν περιττὸν ἀνευ τῆς ἐκείνου γνώμης... Ἀλλὰ μηδὲ ἐκείνος ἀνευ τῆς πάντων γνώμης ποιείτω τι, οὕτω γάρ δύνοντα ἔσται, και δοξασθήσεται δι Θεός, διὰ Κυρίου, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι δι Πατήρο, και δι Υἱος, και τὸ Ἀγιον Πνεῦμα, — και τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ιουλιανὸν ἡμερολόγιον παρὰ πᾶσαν σχετικὴν ἀπαγόρευσιν διὰ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἀντικατέστησε, και τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ἀποφάσει τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου συνταχθέντος αἰώνιου διὰ τὴν Ὁρθοδόξον Ἐκκλησίαν Πασχεαλίου ἀπεφάσισε και εἰς τὰ ἀστεροσκοπεῖα Βουκουρεστίου, Βελγιαδίου και Ἀθηνῶν, ἀνέθηκε τὸν καταφισμὸν ἀστρονομικῶς τελειοτέρουν τοιούτουν και τὴν κουράν τῆς κόμης και τὴν ἀντικατάστασιν τῆς σεμνῆς κληρικῆς ἐνδυμασίας διὰ τῆς τῶν Ἀγγλῶν Παστόρων ἐπέτρεψε και τὸν γάμων τῶν ιερωμένων και τὴν δευτερογαμίαν αὐτῶν ἀντικανονικῶς εἰσήγαγε και τὸν γά-

θιοισμὸν τῶν ἡμερῶν τῆς νηστείας και τὸν τρόπον τῆς τηρήσεως αὐτῶν εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν ἐνεπιστεύθη, καταστρέφων οὕτω τὴν διμοιμορφίαν και εὐταξίαν τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐν ταῖς ἐπὶ μέρους Αὐτοκεφάλοις Ὁρθοδόξοις Ἐκκλησίαις τῆς Ἀνατολῆς.

Οὕτω δὲ ἐνεργῶν διάπλατα ἥνοιξε τὰς πύλας πρὸς πάντα νεωτερισμὸν καταργῶν οὕτω τὸ διακριτικὸν γνώρισμα τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καθ’ δ αὗτη διετήρει ἀπαραχαράκτως και ἀκαίνωτομήτως πᾶν δι παρέλαθε παρὰ τοῦ Κυρίου, τῶν Ἀποστόλων, τῶν Πατέρων, τῶν Οἰκουμενικῶν και Τοπικῶν Συνόδων.

Τὸ διακριτικὸν δὲ τοῦτο γνώρισμα ἀποτελεῖ τὴν καύχησιν παντὸς ἀληθινοῦ Ὁρθοδόξου τέκνου τῆς Ἐκκλησίας και τὴν Ἐλπίδα παντὸς ἀληθοῦ ἐπιστήμονος Θεολόγου οἰασθήτω τε Χριστιανῆς διμοιλογίας, δι πρεσβυτηρίας Ἀνατολικής Ὁρθοδόξος Ἐκκλησία ἡμέραν τινὰ θέλει χρησιμεύσει ώς βάσις ἐνώσεως τῶν διαφόρων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν και διμοιλογῶν...».

Περοπιτέρω δὲ κακίων τὴν ἀνταρσίαν και παρανομίαν αὐτοῦ, λέγει: «Ποίον δικαίωμα είχεν δ ἔπηλυς οὗτος ἀνευ τῆς γνώμης τῶν ἐπὶ μέρους Μητροπολιτῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου νὰ συγκαλέσῃ Πανορθόδοξον Συνέδριον; Και κατὰ ποῖον νόμον ἦ κανόνα δ ἀρχηγὸς μιᾶς ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίας ἀπεφάσισε τὴν ἀκύρωσιν ἀποφάσεως διλων τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς, γενομένης ἐν τῇ ὑπὸ τῶν ἐξεχόντων μετὰ τὴν ἀλλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἐκκλησιαστική Ἰστορία Πατριαρχῶν, Ιερεμίου τοῦ Β' Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Ἀλεξανδρείας Μελετίου τοῦ Πηγᾶ, τοῦ Ἀντιοχείας Ιωακείμ και Ιεροσολύμων Σωφρονίου, ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ ἡμερολογίου και Πασχαλίου;

Ἐπιτρέπεται ἡ ἀκύρωσις ἀποφάσεως μετέζονος Δικαστηρίου ἐν τοῖς πολιτικοῖς ὑπὸ ἐλάσσονος; Δικαιοῦται τὸ Πρωτοδικεῖον λόγου χάριν νὰ ἀνατρέψῃ ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου; Τοὺς ἀσεβοῦντας ἀπέναντι τοῦ καθεστῶτος τῆς Ἰδίας Ἐκκλησίας ἐπισκόπους δὲν σέβονται οὔτε οἱ ἀρχοντες οὔτε δ λαός. Τοὺς ἐκλαϊκεύοντας τοὺς Ὑψίστου και διὰ διαφόρων καινοτομιῶν ἐκτροχιάζοντας τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τῆς ιερᾶς και ἀγίας Βασιλικῆς ὁδοῦ, ἦν διεχάραξαν αὐτῇ Πατέρες Θεόφρονες και Σύνοδοι θεοσύλλεκτοι, ἐξεντελεῖσε και περιφρονεῖ δ λαός. Ιδού ποι κεῖται τὸ βαθύτερον αὐτον τῆς κακοδαιμονίας τοῦ κλήρου...».

Εἰς τὰ πρακτικὰ τοῦ περιθοήτου αὐτοῦ «Συνεδρίου» φαίνεται, ἀπ’ ἀρχῆς μέχρι τέλους, δι πρεσβυτηρίας Ἀνατολικής Παστόρων ἐπέτρεψε και τὸν γάμων τῶν ιερωμένων και τὴν δευτερογαμίαν αὐτῶν ἀντικανονικῶς εἰσήγαγε και τὸν γά-

είμή ἡ εἰσαγωγὴ εἰς τὸν ἀντίθεον Οἰκουμενισμόν, ἡ κατάργησις τῶν θεσμῶν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὁ πλησιασμὸς πρὸς τοὺς προτεστάντας καὶ λοιποὺς αἱρετικούς, διὰ νὰ γίνουν ἔνα μὲ αὐτούς, νὰ χωρίσουν δηλαδὴ τοὺς Ὁρθοδόξους ἀπὸ τὸν Θεόν. Παραθέτομεν ἐξ αὐτῶν μερικὰ μόνον στοιχεῖα τῆς οἰκουμενιστικῆς προδοσίας καὶ ἀσεβείας.

Εἶδομεν, ὅτι ἀπ’ αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς, δι’ ἣς ὁ Μεταέκκης ἐκάλει διὰ τὸ συνέδριον τοῦτο, τὸν Νεομερολογιτισμὸν ὑπέβαλλε «πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἔν γε τούτῳ τῷ μέρει τῆς παγχριστιανικῆς ἐνότητος!» Ὁποίας ἐνότητος; Ἐν Ὁρθοδοξίᾳ; Πᾶν τούναντίον διὰ τῆς καταργήσεως τῶν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ παραδοχῆς ἐκείνων τῶν αἱρετικῶν.

“Οπως ἔλεγεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν ἐναρκτήριον προσφώνησίν του:

«Τὴν ἐνότητα διατηρηθεῖσαν ἐπὶ δεκατρεῖς συναπτοὺς αἰῶνας διέσπασεν ἀπὸ τριῶν καὶ ἥμισεως αἰώνων ἡ μονομερής ἀπόφασις τοῦ Ἀρχιηγοῦ μιᾶς μεγάλης χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Πιστεύομεν διτὶ ἵλθεν ἡ ὥρα τῆς ἐκ νέου ἀποκαταστάσεως τῆς ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν τοὐλάχιστον ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ».

Περὶ τούτου ἔγραφε σχετικῶς καὶ ὁ προαναφερθεὶς Εἰρηναῖος:

«Κόπτεται ὁ κύριος Μεταξάκης ἐν τινὶ τῶν εἰσηγήσεων αὐτοῦ ἐν τῷ Πανορθοδόξῳ Συνεδρίῳ, διότι ὁ Πάπας Γερμόριος ὁ ΙΙ' διὰ τῆς παρατόλμου καινοτομίας τῆς ἵπ' αὐτοῦ εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου διέσπασε τὴν ἐνότητα ἐν τῷ ἔօρτολογίῳ καὶ ἤνοιξε τὸ χάσμα τὸ διαχωρίζον ἀμφοτέρας τὰς Ἐκκλησίας· ζητεῖ δὲ παραδόξως διὰ τῆς ἀποδοχῆς τῆς Παπικῆς καινοτομίας, ὅπως γεφυρώσῃ τὸ διανοιχθὲν ὑπὸ τοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου χάσμα!»

Δηλαδὴ, ἀντίστροφα τὰ πράγματα! Ἄντι νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ παρανομήσας διὰ νὰ γίνη ἐνότης, νὰ παρανομοῦν οἱ Ὁρθόδοξοι, διά... ἐνότητα ἐν παρανομίᾳ! Καὶ ἐνόμισεν ὅτι αὐτὸν ἐπερίμενεν ἡ οἰκουμένη νὰ ἀποκαταστήσῃ τὰ πράγματα!

Εἶδομεν ἐπίσης, ὅτι ἀπὸ τῆς πρώτης συνεδρίας τούτου ἐφθέγγετο οὕτος, ὅτι «Διὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ θρησκευτικοῦ ἡμερολογίου ἐπαυξάνομεν καὶ τὰ σημεῖα τῆς ἐπαφῆς πρὸς τὰς λοιπὰς χριστιανικὰς Ἐκκλησίας».

Οἰκουμενιστικῶς ὄμιλῶν ὁ Μεταξάκης ἐν αὐτῷ, ἔλεγεν· Τώρα πρόκειται νὰ σκεφθῶμεν ἐπὶ τοῦ σημείου τοῦ

ἀφορῶντος εἰς τὴν ἐξεύρεσιν νέου ἡμερολογίου καὶ τὸ σημεῖον τοῦτο θὰ ἀπασχολήσῃ ἡμᾶς ὡς μέλη τῆς παγχριστιανικῆς ἀδελφότητος»⁽²⁴⁾.

‘Ο Ἀγγλικανὸς «ἐπίσκοπος» Ὁεφόρδης GORE, «Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς κινήσεως διὰ τὴν ἐνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν», ταξιδεύων εἰς τὰς Ἀνατολικὰς χώρας, «τυχαίως» δὲ εὑρεθεὶς εἰς Κωνσταντινούπολιν γινομένου τοῦ «συνεδρίου», ἐζήτησε νὰ παρευρεθῇ εἰς αὐτό, γενομένης εὐμενῶς δεκτῆς τῆς ἐπιθυμίας του ὑπὸ τοῦ Μεταξάκη. Προσελθὼν εἰς τὴν Ε΄ συνεδρίαν (23 Μαΐου 1923), «καταλαμβάνει θέσιν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατριάρχου». Εἰς διαλογικὴν συζήτησιν Πατριάρχου καὶ Ἀγγλικανοῦ ἐνώπιον τοῦ «Πανορθοδόξου συνεδρίου», ἐλέχθησαν σὺν ἄλλοις καὶ ταῦτα:

— Πατριάρχης Μεταξύ τῶν Ζητημάτων, τὰ ὅποια θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν, ἔχομεν καταγράψει καὶ τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ἐνωσιν ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ιδιαιτέρως εἰς τὴν ἐνωσιν τῆς Ὁρθοδόξου καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Γνωρίζομεν τὴν ὑμετέραν Σεβασμιότητα, ὅτι ἐπιθυμεῖ διακαῶς τὴν ἐνωσιν καὶ ὅτι ἐργάζεται ἀνενδότως δι’ αὐτό, θὰ χαρῆ δὲ ἀναμφιβόλως πληροφορουμένη ἐπὶ συνεδρίας τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου, ὅτι ὁ πόθος τῆς ἐνώσεως καὶ ἡ πίστις εἰς τὸ δυνατὸν αὐτῆς ἐν μέλλοντι προσεχεῖ ηὔξηση σημαντικῶς εἰς ὅλας ἐν γένει τὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας.

— ‘Ο Ἀγγλικανός. Δι’ ἡμᾶς τοὺς ἐν τῇ Δύσει θὰ ἥτο μεγάλη πνευματικὴ εὐχαρίστησις νὰ εύρεθῶμεν εἰς θέσιν, ὥστε νὰ συνεορτάζωμεν τὰς μεγάλας χριστιανικὰς ἐορτάς, τῆς Γεννήσεως, τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς Πεντηκοστῆς. Ἔγένετό τι τὸ ὄποιον ἀφορᾶ τὴν προσέγγισιν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, τῆς Ὁρθοδόξου καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς, καὶ τὸ ὄποιον ἐπλήρωσε χαρᾶς τὴν καρδίαν μου. Τὸ γεγονός τοῦτο⁽²⁵⁾ ἀποτελεῖ ἐν βῆμα πρὸς τὴν ἐνωσιν τὸ δεύτερον βῆμα θὰ μᾶς κάμη τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα, τὸ ὄποιον θὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὸν συνεορτασμὸν τῶν ἐορτῶν. Θὰ ἥτο καλὸν νὰ ἐπιτευχθῇ μία διαρρύθμισις ἡμερολογιακὴ

(24) Βεβαίως, ὅχι ὡς μέλη τῆς Ὁρθοδοξίας· ὡς μέλη «ἀδελφότητος» μασωνοειδῶν.

(25) ‘Ἐννοεῖ τὴν «ἀναγνώρισιν τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν».

τοιαύτη, ή όποια νὰ συντελέσῃ ὥστε öλοι οι Χριστιανοί νὰ συνεορτάζωμεν ταυτοχρόνως τὸ ἄγιον Πάσχο.

— Π ατριάρχης: Θὰ παρακαλέσω τὴν Ὑμετέραν Σεβασμιότητα νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Κανταουρίας ὅτι εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ δεχθῶμεν τὸ νέον ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον θὰ ἔξευρισκετο ὑπὸ τῆς Δύσεως...»⁽²⁶⁾.

Ὑπάρχει öμοιον προηγούμενον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἔκκλησίας, συνεδριαζόντων Ὁρθοδόξων, νὰ προσέρχεται καὶ γίνεται δεκτὸς μετ' εὐμενείας καὶ τιμῶν ὁ φοιερός καὶ ὑπουλος αἱρετικὸς καὶ νὰ κάμνῃ καὶ εἰσηγήσεις καὶ ὑποδείξεις καὶ νὰ τοῦ δίδεται ἡ βεβαίωσις ὅτι προθύμως θὰ γίνη κατὰ τὰ θελήματα ἐκείνων;

Συνεχῶς ἐπαναλαμβάνεται εἰς τὰ πρακτικὰ τοῦ «συνεδρίου», ὅτι τὸ ἐπίζητούμενον ἦτο: «δὲ ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐορτασμὸς τῆς Γεννήσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ πάντων τῶν εἰς αὐτὸν πιστευόντων» (καὶ ἐννοεῖ μὲ τοῦτο καὶ δλα τὰ ἀθροίσματα τῶν δυσσεβῶν αἱρετικῶν, χάριν τῶν δποίων ἐγίνετο).

«Ο ταυτόχρονος παρὰ πάντων, εὶς δυνατόν, τῶν χριστιανῶν συνεορτασμὸς τῶν μεγάλων καὶ κοσμουσωτηρίων τῆς ἡμετέρας πίστεως γεγονότων».

«Η ἀνάγκη τοῦ ταυτοχρόνου ἐορτασμοῦ τῶν μεγάλων χριστιανῶν ἐορτῶν, τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα, ὑπὸ πάντων τῶν χριστιανῶν τονίζεται ἵδαιτέρως καὶ ἐν τῇ πρὸς τὰς Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας προσκλήσει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τὴν παρούσαν Διορθόδοξην Ἐπιτροπήν. Ο ταυτόχρονος ἐορτασμὸς θὰ ἀρῃ τὰς ὑλικὰς ἕτημάς τοῦ λαοῦ, αἵτινες προκύπτουσι νῦν ἐκ τοῦ διπλοῦ ἐορτασμοῦ καὶ τῆς διπλῆς ἀρχῆς ἐν πολλαῖς χώραις ὅπου εἶναι μικτὸς ὁ χριστιανικὸς πληθυσμός».

«Ἄλλος ἐπὶ πλέον λόγος πρὸς ἀμεσον ἐφαρμογὴν καὶ τοῦ Πασχαλίου εἶναι ἡ μεγάλη ἡθικὴ σημασία καὶ ἐντύπωσις ἢν θὰ παραγάγῃ εἰς ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον ἡ διὰ τῆς ἀβιάστου πρωτοθουλίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας προσέγγιστις τῶν δύο χριστιανικῶν κόσμων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως ἐν τῷ ἐορτασμῷ τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἐορτῶν...».

«Τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον διεκήρυξε τὴν ἀλληλεγγύην τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῷ γενικωτέρῳ ζητήματι τῆς ἀπο-

κτήσεως ὑπὸ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ἐνδεικνυοῦ ἡμερολογίου».

«Διὰ τῆς ὑφ' ἡμῶν ἀποκοπῆς τῶν 13 ἡμερῶν ἀποκαθίσταται ἡ χρονικὴ ἐνότητης⁽²⁷⁾ ἐν τῷ ἐορτασμῷ τῶν Χριστουγέννων!»

«Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ νέου Πανορθόδοξου Ἡμερολογίου εἶναι διάποδος λίθος διὰ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐνώσεως πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ».

«Τὸ κορύφωμα πάντων τῶν ἀγαθῶν θὰ εἶναι ἡ κοινὴ πάντων τῶν εἰς τὸν Κύριον πιστευόντων ὁμοφροσύνη καὶ ἀδελφικὴ ἔνωσις...».

Κατὰ πόσον ἡτο χριστιανικὸν ὄρθοδοξον αὐτὸ τὸ «συνέδριον» τῆς ἀνομίας, καταφαίνεται καὶ ἀπὸ τὰς «ἀποφάσεις» τὰς ὁποίας ἐξήγεγκε, δι' ὧν οἱ αἰώνιοι θεσμοὶ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καταπατοῦνται καὶ καταργοῦνται μὲ ἀσέβειαν καὶ ἀναισχυντίαν πρωτοφανῆ. Πλὴν τῆς περὶ ἡμερολογίου, καθ' ἥν «Ἀπηλείφθησαν αἱ 13 ἡμέραι τοῦ Ιουλιανοῦ Ἡμερολογίου», ἀπεφάσισε καὶ ταῦτα :

Τὴν ἀποδοχὴν τυχὸν ἄλλου μεταγενεστέρου ἡμερολογίου, τὸ διποῖον «ἡθελον ἀποδεχθῆ ἀπασαι αἱ Χριστιανικαι Ἐκκλησιαι».

Νὰ συμφωνήσουν «ἐν ἡ περιπτώσει αἱ ἄλλαι Ἐκκλησίαι συμφωνήσωσιν εἰς τὴν ἀποδοχὴν νέου ἡμερολογίου ἀπαιτοῦντος τὴν διακοπὴν τῆς συνεχείας τῆς ἑδομάδος».

«Οτι «Ἐφ» δσον θὰ ἐπήρχετο κοινὴ συγκατάθεσις τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, εἶναι πρόθυμοι νὰ κηρυχθῶσιν ὑπὲρ τῆς μονιμοποιήσεως τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα».

«Θεωρεῖ κατ' ἀρχὴν ἐπιτρεπόμενον τὸν δεύτερον γάμον τῶν ἰερέων καὶ διακόνων μετὰ τὴν χειροτονίαν».

«Θεωρεῖ ἐπιτρεπόμενον τὸν δεύτερον γάμον εἰς τὸν συνεπείᾳ θανάτου χηρεύσαντας ἰερεῖς καὶ διακόνους».

«Ορίζει κατώτατον ἔτος ἡλικίας διὰ τὴν χειροτονίαν διακόνου τὸ 21ον, πρεσβυτέρου τὸ 24ον, ἐπισκόπου τὸ 30όν.

«Οπως κείρηται ἡ κόμη τῶν κληρικῶν, καὶ δπως ἡ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐξατερεικὴ περιβολὴ αὐτῶν, μὴ ἀπομακρυνομένη τοῦ ουθιμοῦ τῆς ἐνδυμασίας τῶν λαϊκῶν, τηρη ἀπαρεγκάλιτως τὰς περὶ χρωμάτων καὶ πολυτελείας ἀρχαίας κανονικὰς διατάξεις».

«Ἡ μοναχικὴ εὐχὴ συνισταμένη εἰς τὸ μικρὸν καὶ μέγα σχῆ-

(27) Ἐνδιαφέρονται διὰ «συνεορτασμὸν» μὲ τοὺς κακοδόξους, καταστρέφοντες τὸν συνεορτασμὸν τῶν Ὁρθοδόξων!

μα θεωρεῖται υποχρεωτικῶς τηρητέα ίσοβίως, ἐφ' ὅσον ἔδόθη οὐχὶ ἐνωρίτερον τοῦ 25ου ἔτους τῆς ἡμίκλιας».

«Ἐπαφίεται εἰς τὰς ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίας ὅπως ωρθιμέζωσιν ἑκάστοτε τὸν χρόνον τοῦ μετ' ἀργίας ἐօρτασμοῦ τῶν ἐν μέσῳ τῆς ἔβδομάδος συμπιπτουσῶν ἐօρτῶν τῶν ἄγίων».

Τὴν κατάρρησιν τῶν νηστειῶν καὶ τὴν «οἰκονόμησιν» τούτων ὡς βούλεται ἔκαστος ἐπίσκοπος.

Ἐτέθησαν ἀκόμη καὶ θέματα περὶ περιορισμοῦ τῶν κωλυμάτων τοῦ γάμου, περὶ συντομεύσεως τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, περὶ μεταθέσεως εἰς τὴν Κυριακὴν τῶν ἐντὸς τῆς ἔβδομάδος συμπιπτουσῶν ἐօρτῶν καὶ ἄλλα.

Ἐνῷ δὲ ἔφασκεν ὁ Μεταξάκης, ὅτι :

«Πρότερον νὰ λεχθῇ σαφῶς· ὅτι ἡμεῖς δὲν εἴμεθα συγκεκροτημένοι εἰς Σύνοδον, ἢς αἱ ἀποφάσεις θὰ ἡξίουν νὰ ἔφαρμοσθῶσιν ὡς κανονικαὶ διατάξεις» καὶ ὅτι «Ἄι ληφθεῖσαι ἀποφάσεις δὲν εἶναι ἀφ' ἑαυτῶν ἐκτελεσταὶ, ἀλλ' ἔχουσιν ἀνάγκην τῆς ἐγκρίσεως τῶν Ἱερῶν Συνόδων τῶν ἐπὶ μέρους Ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησῶν», ἐν τούτοις κατὰ τὴν λῆψιν ἔκαστης «ἀποφάσεως» ἐλέγετο ὅτι «Τὸ μέτρον τοῦτο λογίζεται κανονικῶς ἔγκυρον μέχρι τῆς συγκλήσεως Πανορθοδόξου Συνόδου, ἥτινι μόνῃ ἀπόκειται ὅπως περιβάλῃ τὴν διάταξιν ταύτην διὰ κύρους καθολικοῦ».

Τὰς τοιαύτας «ἀποφάσεις» καὶ τὸν τρόπον ἐκτελέσεώς των ἔχων ὑπ' ὄψιν ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας, ὁ Ἀχρίδος Νικόλαος, εἰς τὴν λεγομένην «Προσύνοδον» ἐν Βατοπεδίῳ Ἀγίου Ὄρους (8 - 23 Ιουνίου 1930), ἔλεγεν :

«Ἐχοντες πικρὰν τὴν πεῖραν ἔξ ἀλλης συσκέψεως, ἀναγκαζόμεθα νὰ εἴμεθα ὡμῶς εἰλικρινεῖς. Είναι γνωστὸν ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῆς Συνελεύσεως ἐκείνης, καίπερ μὴ γενόμεναι ἀποδεκταί, ἐθεωρήθησαν ὡς ἀποφάσεις Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καὶ τοῦτο ἐδημιουργήθησεν εἰδός τι σχίσματος. Μήπως ἡ παροῦσα συνέλευσις ἔχει σχέσιν τινὰ πρὸς τὸ Πανορθόδοξον συνέδριον Κωνσταντινουπόλεως, ἐκ τοῦ διποίου προτῆλθον αἱ τοῖς πᾶσι γνωσταὶ ἀνωμαλίαι; Ἡ Ἐκκλησία τῆς Σερβίας ἐξεπλάγη ἰδοῦσα τὰς ἀποφάσεις τοῦ συνεδρίου ἐκείνου τιθεμένας εἰς πρᾶξιν καὶ ἔφαρμογήν».

Τὸ γελοῖον δέ, καὶ διὰ νὰ φανῇ ἡ ἀναίδεια τοῦ Μεταξάκη, εἰς τὸ ἐπίσημον ὄργανόν του ἐγράφετο ὅτι :

«Ἐκ τῶν Ἐκκλησῶν ἐνέκρινε τὰς ἀποφάσεις τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως!... Αἱ λοιπαὶ, πρὸς τὰς δύοις καὶ ἀνεκοινώθησαν αἱ ἀποφάσεις, ἡ δὲν ἀπήντησαν εἰσέτι, ἡ ἀπαντήσασαι εἰς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ἔδήλω-

σαν, ὅτι δὲν θεωροῦσι τὸν χρόνον τοῦτον ἐκεῖνον κατὰ τὸν δποῖον πρέπει νὰ τεθῶσιν εἰς ἔφαρμογήν αἱ ἀποφάσεις αὗται».

Σημειωτέον, ὅτι κατὰ τὰς ἐπὶ τῇ λήξει προσφωνήσεις, ὁ Νικαίας Βασίλειος, μέγας καὶ φανατικός μασῶνος καὶ νεωτεριστής, ἀπευθύνεται ὡς ἔρη : «Παναγιώτατε Οἰκουμενικὲ Πατριάρχα, τιμιώτατοι Ἐταῖροι...». Προσφώνησις ἡκιστα Ὁρθόδοξος, μᾶλλον δὲ μασωνική καὶ τὸ ὄλον περιεχόμενον τῆς προσφωνήσεώς του ἡτο μασωνικῆς ύφης. Νὰ ἦταν ἀράγε ὄλοι μασῶνοι οἱ συγκροτήσαντες αὐτὸ τὸ συνέδριον; καὶ ἐπομένως κατάλληλος ἡ προσφώνησις; Οἱ κορυφαῖοι είναι βέβαιοι ὅτι ἡσαν τοιοῦτοι. Ἰδού ποίων τὰς ἀποφάσεις ἐκτελοῦν καὶ συνεχίζουν καὶ εἰς ποίους ούραγον οἱ Νεομερολογίται.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΔΥΣΣΕΒΩΝ

ΔΙΑ ΤΟ «Πανορθόδοξον Συνέδριον» τοῦτο καὶ τὰς «ἀποφάσεις» του, ἐξέφρασαν καὶ πάλιν τὴν μεγάλην χαρὰν καὶ σφοδρὰν ίκανοποίησίν των οἱ κοσμικοὶ κύκλοι τῆς Εύρωπης καὶ οἱ αἱρετικοί, χάριν τῶν ὁποίων, ἄλλωστε, ἐγίνοντο πάντα ταῦτα καὶ πρὸς τοὺς ὁποίους ὁ Μεταξάκης ἐσπευσε νὰ τὰ ἀνακοινώσῃ. Ὡς ἔγραφε τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου :

«Οἱ ἀρχιεπίσκοπος» Ούψαλης Νάθαν Σόνδερμπλομ⁽²⁸⁾, ἔγραφε πρὸς Μεταξάκην ::

«Ἐγχαρίστως ἐνωτίσθην τὴν ἀνακοίνωσιν ἣν τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως ἀπέστειλε μοι καὶ χαίρω, διότι τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον κατέληξεν εἰς τόσον μεγάλα ἀποτελέσματα. Φρονῶ διότι τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως ἔχει μεγαλυτέραν ἀποστολὴν δῆτη δὲν εἶχε ποτὲ κατὰ τὴν μακρὰν αὐτοῦ ίστορίαν...».

Κατὰ τοὺς «Ἐκκλησιαστικοὺς Καιροὺς» τοῦ Λονδίνου : «Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου τυγχάνει μόνον μέρος τῆς παγκοσμίου πρὸς τὸ διμοιρόδροφον καὶ τὴν ἀπλότητα τοῦ ἡμερολογίου κινήσεως...».

«Εἰς τὸν Τάιμς» τοῦ Λονδίνου καταχωροῦνται αἱ ἀποφάσεις τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου αἱ σχετικαὶ πρὸς τὴν ἡμερολογιακὴν μεταρρυθμίσιν. Ἐν τοῖς αὐτοῖς γράφεται περὶ τῆς μελλού-

(28) Ο μέγας δημιουργὸς καὶ πρωθητὴς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

σης νὰ συνέλθῃ ἐν Γενεύῃ διεθνοῦς — κασμικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς — Ἐπιτροπῆς πρὸς λόγιν τοῦ αὐτοῦ ζητήματος ἀπὸ ἀπόψεως τοῦ κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμερομηνίαν καὶ ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος ἔορτασμοῦ τοῦ Πάσχα».

«Ἐφημερίδες τῆς Πράγας καὶ τοῦ Βερολίνου ἀναφέρουν δτι αἱ ὑπὸ τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου ἡγθεῖσαι σχετικὰ ἀποφάσεις ἐπὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος ἔχουσι κοινούστοιοικὴν σημασίαν».

«Ολος δὲ Εὐρωπαῖκὸς Τύπος ἔξαίρει τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου, καθ' ἣν τοῦτο οὐ μόνον ἀπεδέχθη τροποτοίησιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ἀλλὰ καὶ ἐδήλωσεν δτι δὲν θὰ ἔφερεν ἀντίστασίν τινα ἐὰν νέον ἡμερολόγιον ἐπροτείνετο παγκόσμιον, ἐν ἥ περιπτώσει τὸ τοιοῦτον παρεδέχοντο δλαι αἱ χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι...»

Ίδιον διατί καὶ χάριν ποίων εἰσήγετο ὁ Νεοημερολογιτισμός. Διὰ τὴν ίκανοποίησιν τῆς ιδικῆς του κοσμικῆς ματαιοδοξίας, διὰ «τὴν διαφήμησιν τοῦ ἑγώ του» καὶ τὴν ἐευπηρέτησιν τῶν σχεδίων τῆς μασωνίας ὁ ἀσεβής ἀντάρτης ἀρχιμασῶνος Μεταξάκης κατέστρεψε τὴν Ὁρθοδοξίαν διὰ τὴν ίκανοποίησιν καὶ τὰ συμφέροντα τῶν κακοδόξων!

Περὶ τοῦ πῶς ἀντελαμβάνετο καὶ ἐσέβετο τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, τοὺς θεσμούς τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν αἰώνιαν πορείαν τῶν Πατέρων καὶ περὶ τοῦ εἰς ποίους ἐνδιεφέρετο νὰ «ἀρέσῃ», φανερώνουν τὰ δσα ἐγράφοντο εἰς τὸ ἐπίσημον ὄργανόν του, ὅποια τὰ τοιαῦτα :

«Ο τρόπος τῆς τηρούσσεως ταύτης ἡ ἐκείνης τῆς νηστείας, τὸ πατριαρχικὸν ἡ συνοδικὸν σύστημα ἐν τῇ διοικήσει τῆς Ἐκκλησίας, δὲ γάμιος ἡ ἡ ἀγαμία τούτων ἡ ἐκείνων τῶν βαθμούχων τῆς ἱερωσύνης, ἡ τοιαύτη ἡ τοιαύτη ἐνδυμασία τοῦ κλήρου, δὲ ἀστασμὸς τῶν χριστιανικῶν ἔορτῶν κατὰ τοῦτο ἡ ἐκεῖνο τὸ ἡμερολόγιον καὶ ἀλλα παρόμιοια ἀνήκουν εἰς τὴν τάξιν τῶν στοιχείων ἐκείνων, τὰ δποῖα ἀποτελοῦσι τὸν ἔξωτεροικὸν δίον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ δποῖα ὡς τοιαῦτα, εἶναι δεκτικὰ μεταβολῆς... Τὸ Πανορθοδοξιον Συνέδριον εἶναι μία πανηγυρικὴ διάψευσις τῆς κατὰ τῆς Ανατολῆς προσαπτομένης κατηγορίας ὡς ἀμεταβλητοῦ!»

“Ωστε οἱ δυσσεθεῖς αἱρετικοὶ εἶναι τὸ κριτήριον περὶ τοῦ πῶς θὰ πορεύηται καὶ κρατῇ ἡ Ὁρθοδοξία! Ἀντιλαμβάνεται κανεὶς τί θὰ γίνη καὶ τί θὰ μείνῃ, ἂν «μεταβληθοῦν» ὄσα χαρακτηρίζονται ὡς ἀποτελοῦντα «τὸν ἔξωτερικὸν βίον τῆς Ἐκκλησίας».

Ἐνῷ συνεχίζοντο αἱ ἐργασίαι τοῦ συνεδρίου τούτου, τὴν 1ην Ἰουνίου 1923, πλήθος πολὺ λαοῦ καθοδηγούμενον ὑπὸ ἀνθρώπων τοῦ Πατριαρχείου, εἰσβαλὸν εἰς αὐτό, ἔσυρε βιάιως τὸν Μεταξάκην διὰ νὰ τὸν ἐξώσῃ τοῦ Πατριαρχείου καὶ τὸν ὑποχρεώσῃ, εἰς παραίτησιν, διὰ τὰ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας κακοῦργα σχέδια τῶν μεταρρυθμίσεών του, μωλωπίσαντες αὐτόν ὁ ὄφθαλμός του, ὅπου ἐκτυπήθη, ἐπρίσθη σοβαρῶς, κατὰ μαρτυρίαν τῶν τότε ἐκεῖ εύρισκομένων. Ἐν τούτοις είχε τὸ οθένος ὁ παντολμητίας νὰ συνεχίσῃ, διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον του.

Σημειωτέον καὶ τοῦτο, ὅτι καθ' ὃν χρόνος αὐτὸς μέσα «συνεδρίαζε» διὰ τὴν βεθήλωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ συνευρχεῖτο «εύφραινόμενος λαμπρῶς», διότι, ὡς ἔγραφεν αὐτὸ τὸ ὄργανόν του, «Τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου ἐκάστη συνεδρία λήγει διὰ Πατριαρχικῆς Τραπέζης, ἐν ἥ ἄπαντες παρακάθηνται καὶ ἐν μιᾷ τῶν ὁποίων παρεκάθισε καὶ ὁ Ἀγγλος ἐπίσκοπος Γκορέ», εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον εἰς τοὺς στρατῶνας καὶ τὰ πλοια καὶ τοὺς δρόμους τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπέθηκεν⁽²⁹⁾ κατὰ χιλιάδας οἱ ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας Ἑλληνες πρόσφυγες.

Τὴν δὲ 10ην Ἰουλίου 1923 ὁ Μεταξάκης, ἀφοῦ ἔσπειρεν ἀνέμους καὶ θυέλλας, ἐγκαταλείπει τὰ πάντα καὶ φεύγει ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, διὰ νὰ συνεχίσῃ... ἀλλού τὸ «ἔργον» τοῦ λύκου. Εισελθών «ώς κλέπτης καὶ ληστής» καὶ ἐπὶ 18 περίου μῆνας κατασχών τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον, εἰς τὸν ὁποῖον εἰδομεν ποῖοι καὶ πῶς τὸν ἀνερρίχησαν, ἀφοῦ ἐξετέλεσε «τὸ ἔργον του», φεύγει πάλιν ὡς κλέπτης καὶ ληστής, οὕτε Θεὸν φοβούμενος. οὕτε ἀνθρώπους ἐντρεπόμενος.

(29) «Κατὰ τὴν ἔκθεσιν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, ἀπὸ τῆς 14 Φεβρουαρίου μέχρι τῆς 5 Ἀπριλίου ἀπέθανον ἐν δλφ 2675 πρόσφυγες ἐν Κωνσταντινούπολει, ἐμειναν δὲ ἔτι εἰς τοὺς 12 καταλιποῦντες ἐν δλφ 20.325. Η κατάστασις περιγράφεται οίκτρᾳ ὑποδεικνύονται δὲ διάφορα μέτρα πρὸς βελτίωσιν αὐτῆς. Οἱ θάνατοι τῆς τελευταίας ἑβδομάδος είλονται κατέλλει εἰς 440 ἀπέναντι 580 οἵτινες είλονται σημειωθῆ διότι ἔθδομάδας πρότερον.

‘Ακριβῶς δὲ αὐτὸν τὸν ἴδιον καιρὸν ἐπέλεξεν ὁ Μεταξάκης διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐγκλήματός του. Διότι, ὡς γνωστόν, «ὁ λύκος στὴν βαρυχειμωνία καίρεται». Καὶ αἱ τοιαῦται κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπανοικαστικοῦ γοῦνται εἰς καιρὸν τρομοκρατίας καὶ δυστυχίας, διότε εἴναι φοβισμένος δ λαός, διὰ νὰ μὴ ἀντιδράσῃ διοικητικά.

“Οταν, κατ’ έντολήν του, είσήγετο τὸ Νέον ἡμερολόγιον εἰς τὰς κοσμικὰς σχέσεις τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν υἱοῦ αὐτοῦ ἔξαρτωμένων ιδρυμάτων, σχολῶν κλπ., πρὸ μιᾶς ἀκριβῶς ἐθδομάδος ἀπέθανεν ἡ μήτηρ του. Λέγεται δὲ ὅτι ὁ πατὴρ του τὸν κατηράσθη, εἰπὼν ὅτε τὸν συνήντησεν «ὅτι ἔγινες πατριάρχης καὶ μᾶς ἐτίμησες, σ’ εὐχαριστοῦμεν» ὅτι ἄλλαξες τὸ ἡμερολόγιον καὶ ἔσχισες τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἔχῃς τὴν κατάρα μου».

Ο αὐτὸς κατόπιν, κατὰ τὸν προαναφερθέντα τρόπον, εἰσεπήδησεν εἰδὴ τὸν θρόνον Ἀλεξανδρείας καὶ κατήργησε καὶ ἔκει τὸ Ἑορτολόγιον, τὸ ὄποιον ἦως τότε (1929) ἦτο ἀμετάβλητον. Κενωθέντος τοῦ θρόνου Ἱεροσολύμων διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Πατριάρχου Δαμιανοῦ, τῷ 1935, ὑπέθαλεν ὁ κακοῦργος ὑποψηφίοτητα καὶ διὰ ἔκει, διὰ νὰ συμπληρώσῃ «ὅλον τὸ ἔργον». Ἀποτυχών ὅμως, μετὰ ἔξ ακριβῶς ἡμέρας ἐξέψυξεν ἐκ λύπης, πορευθεὶς εἰς τὰ ἔκεισε δικαιωτήρια. Λέγεται δὲ ὅτι ἔξηλθεν ἀπὸ τὰς φρένας του καὶ τρίζων τοὺς ὄδόντας ἐν ἀπελπισίᾳ καὶ ὑψῶν σχετλαστικῶς τὰς χειρας, σίμωζε γοερῶς: «ἄλλοιμονον, ἔσχισα τὴν Ἐκκλησίαν, κατέστρεψα τὴν Ὁρθοδοξίαν»· καὶ οὕτως ἐξέχρεμψε τὴν ψυχήν, ἀξια ὃν ἐπραξεν ἀποληψόμενος, τοῦ ὄποιου τὴν τύχην ἐζήλωσαν καὶ θὰ συμμερισθοῦν οἱ ὅμοιοι αὐτῷ οἰκουμενισταί.

«ΜΕ ΤΟ ΤΣΕΚΟΥΡΙ»

Η ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ «ίστορία» χαρακτηρίζει τὸν τρόπον, καθ’ ὃν ἐσκέπτετο καὶ ἐνήργει ὁ Μεταξάκης φανερώνει πῶς ἀντιμετώπιζε τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τοὺς θεσμούς τῆς καὶ δεικνύει ἄνθιστας, διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ὡφέλειαν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν «εἰργάζετο». Οὗτος, ως γνωστόν, ἔκαμεν ἔναρξεν ἀναρριχήσεώς του εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικούς θρόνους ἀπὸ τὴν Μητρόπολιν Κιτίου τῆς Κύπρου. Οι Κύπριοι, οἱ ὄπαῖοι μετέχουν ὅλοι εἰς τὴν ψηφοφορίαν ἐκλογῆς τῶν μητροπολιτῶν, οὐδέποτε ψηφίζουν μὴ Κυπρίους. Ἐν τούτοις τὸν Μεταξάκην, γνωρίσαντες οἱ μασῶνοι τῆς Λάρνακας (Κιτίου) ὅτι είναι καὶ αὐτὸς μασῶνος⁽³⁰⁾, ὅταν οὕτως

(30) Τοιοῦτος, ώς ἐλέχθη ἐν ταῖς πρόσθεν, ἔγινε τὴν 15 Μαρτίου 1910 εἰς τὴν Στοάν «Ἀρμονία» τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

ἐπεσκέφθη τὴν Κύπρον ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων διὰ τὸ «Ἄρχιεπισκοπικὸν Ζήτημα» (1901 - 1910), μετ’ ὀλίγον τὸν ἐπέβαλον καὶ τὸν μετέφεραν μητροπολίτην Κιτίου.

Εἰς τὴν μητρόπολιν αὐτὴν ὑπάγεται ἡ Μονὴ Σταυροβουνίου. Ἱερομόναχος τῆς Μονῆς ταύτης εἰχεν ὑπηρετήσει ὑπὸ τὰς διαταγάς τοῦ Μεταξάκη εἰς ἄλλην Μονὴν ἐπὶ τινα καιρὸν καὶ εἰχον ἐγκαρδίους σχέσεις. «Οταν, μετὰ τὴν ἐκδίωξιν του ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὁ Μεταξάκης διέτριβεν εἰς Κηφισσίαν τῶν Ἀθηνῶν, ὁ ἀνωτέρω ιερομόναχος, ἐπιστρέφων ἐξ Ἀμερικῆς, ὅπου διενήργησεν ἔρανον ὑπὲρ τῆς Μονῆς — ἡ ὄποια διὰ τῶν «σοφῶν» εἰσηγήσεων αὐτοῦ τοῦ Μεταξάκη εἶχε χρεωκοπήσει — τὸν ἐπεσκέφθη ἔκει, ἀκριβῶς ὀλίγον τινὰ χρόνον μετὰ τὴν μασωνοδικτατορικήν ἐπιβολὴν τῆς ἀντορθοδόξου οἰκουμενιστικῆς ἡμερολογιακῆς «μεταρρυθμίσεως».

Μετὰ τὰς συνήθεις προσφήσεις ἐπὶ τῇ συναντήσει, ὁ ιερομόναχος εἶπε πρὸς Μεταξάκην: «Παναγιώτατε, δὲν νομίζετε ὅτι αὐτὴ ἡ μεταθολή τοῦ ἡμερολογίου, ἔπρεπε νὰ μελετηθῇ καλῶς μὲ τὸν καιρὸν καὶ μὲ ἡσυχίαν, ὅπως κάμνει πάντοτε ἡ Ἐκκλησία; Μήπως αὐτὴ ἡ ἀπότομος ἀπόφασις σκανδαλίσῃ τοὺς Χριστιανοὺς καὶ βλάψῃ τὴν Ἐκκλησίαν;». Ο δὲ Μεταξάκης ίδού τί ἀπήντησε, δείξας διὰ τούτου πόσον ἐξετίμα τὸ Ἑλληνικὸν Γένος καὶ ποῖον ἡννόει τρόπον μεταχειρίσεως τῶν θεσμῶν τῆς Ἐκκλησίας: «Βρὲ ἀδερφέ, αὐτοὶ οἱ Ρωμιοί δὲν είναι ἄνθρωποι νὰ τελειώσουν ἔνα ζήτημα καὶ νὰ ἐκδώσουν μίαν ἀπόφασιν μίαν ύπόθεσιν θὰ τὴν κοσκινίζουν καὶ θὰ τὴν ἀναβάλλουν καὶ δὲν θὰ τελειώνῃ ποτέ. «Ἐτσι τοὺς χρειάζεται καὶ μόνον μὲ τὸ τσεκούρι τελειώνει ἐνα ζήτημα μ’ α’!!

Αὐτῶν τῶν «τσεκουρηδὸν» ἔξαχθεισῶν «ἀποφάσεων» τὰ ἀποτελέσματα ισχύουν σήμερον εἰς τὴν «έκκλησίαν» τῶν Νεοϊμερολογιτῶν. Ἐν τούτοις αὐθαιρέτως καὶ ψευδῶς ἐπιμένουν νὰ τὴν ἀποκαλοῦν «όρθοδοξον», ἐνῷ, λοιδορομήσαντες οὕτως καὶ «διανοίξαντες νέας ὄδούς», κατὰ ιδίας των ἐκφράσεις, δὲν συνεχίζουν τὴν Ὁρθοδοξίαν, δὲν ἔχουν τὸ αἰώνιον γνώρισμά της, βαθμηδὸν ἀλλοιώσαντες καὶ καταργήσαντες τὰ αὐτῆς καὶ μὴ τηροῦντες τίποτε ἀπολύτως ὅ,τι καὶ ὅπως τὰ παρελάθομεν ἀπὸ τοὺς Πατέρας ήμων. Οὔτε εἰς τὰς Ἱεράς Ἀκολουθίας, οὔτε εἰς τὴν Θ. Λειτουργίαν, οὔτε εἰς τὰ Μυστήρια, οὔτε εἰς τὰς Νηστείας

καὶ ἄλλους θεομούς, οὐτε εἰς τὴν ἑξωτερικὴν στολὴν καὶ μορφὴν τῶν κληρικῶν, οὐτε εἰς τὴν τίρησιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν "Ορῶν τῆς πίστεως, οὐτε εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν αἱρετικῶν, χάριν τῶν ὅποιων παρεδέχθησαν τὸν Νεοημερολογιτισμὸν - Οἰκουμενισμὸν τῶν καὶ ἀπαλείφουν τὰς πρὸς αὐτούς «διαφοράς» τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐν γένει δὲν ἀφῆκαν τίποτε τῆς Ὁρθοδοξίας ὅπως «ὁρθόδοξοι» !

Αὐτὰς δὲ τὰς ἀντορθιδόξους παρατροπάς των ἔτοιμάζονται ὀλοταχῶς οἱ Νεοημερολογίται νὰ τάς... νομοθετήσουν καὶ μὲ «Μεγάλην Ἅγιαν Σύνοδον». "Οπως ἀκριβῶς τὸ προεῖπε πρὸ 100ετίας καὶ πλέον «ὁ ὁσιομάρτυς καὶ ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ» Κοσμᾶς Φλαμιᾶτος" ὅτι αὐτὰ τὰ νεωστὶ καθιδρυθέντα «οσμινάρια» Κερκύρας, Χάλκης, Ἀθηνῶν, θὰ νοθεύσουν «κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς πλάνης καὶ τὸν προσηλυτισμὸν τῆς Ἀγγλίας, ὅλους τοὺς ἐσαμένους Πατριάρχας καὶ ὅλην ἐν γένει τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἀνατολῆς, ὅπως μίαν ἡμέραν ν ο μ ο θ ε τ η θ ἥ δι' Οἰκουμενική Συνάδου ή κατάργησις τῆς Ὁρθοδοξίας...».

«Καλὴ» ἐφεύρεσις αὐτή. "Οταν αἱ σκοτειναὶ δυνάμεις ἐπιβουλεύονται τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν τῶν Χριστιανῶν, νὰ προωθοῦν σατανικῶς καὶ σατραπικῶς ἐν πάσῃ παρανομίᾳ καὶ δολιότητι εἰς τὸν οἰκουμενισμὸν καὶ λοιποὺς ἐκκλησιαστικοὺς θρόνους τὰ ἄθλια ὑποζύγια τῶν τοὺς μασώνους καὶ λοιποὺς προδότας ὄργανά των, οἱ ὄποιοι καὶ προθαίνουν χωρὶς ἀναβολὴν καὶ ἄνευ ἵχνους φόβου Θεοῦ καὶ ἐντροπῆς ἀνθρώπων καὶ συνειδήσεως χριστιανικῆς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐντολῶν ἐκείνων, οἱ δὲ Χριστιανοὶ νὰ θεῶνται ἀπαθῶς ἢ σιωπηρῶς τὴν βεβήλωσιν καὶ ἐκποίησιν τῆς πίστεώς των, ἥτις εἶναι προσωπικόν των κτῆμα θεοπαράδοτον καὶ πατροπαράδοτον, διὰ τοῦ ὄποιου μόνου ἔχουν ἐλπίδα ν' ἀξιωθοῦν τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν! Ἀρκούμενοι μόνον εἰς μίαν ἰδέαν, ὅτι αὐτὸς εἶναι «ὁ πατριάρχης» (καὶ γνωστὸν ὅτι τὸν σεβασμὸν πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον ἐκμεταλλεύονται θεοκαπήλως οὗτοι οἱ ψυχοκτόνοι), μὴ συνειδητοποιοῦντες ὅτι ὁφῆς στιγμῆς οὕτος ἐπεβουλεύθη καν εἰς τὸ ἐλάχιστον τὴν

(31) Κλεμένο ἔχουν τὸ ὄνομα, ὅπως καὶ οἱ φραγκοπατσιταὶ ὥκειῶθησαν ὄνομασίαν «καθολικοί» καὶ οἱ θεοκτόνοι «Ἐβραῖοι» ὄνομάσθησαν «ιεροσάλη», ἐνῷ κάθε ἄλλο παφὰ τουσῦτοι εἶναι.

πίστιν καὶ τὰ τῆς πίστεως, μαντιάρχης εἶναι, κατὰ τὸν ἄγιον Θεόδωρον Στουδίτην, ὅχι πατριάρχης, ὅχι παιμὴν ἀλλὰ λύκος, ὅχι διδάσκαλος ἀλλὰ ψευδοδιδάσκαλος· καὶ ἀπὸ τῶν τοιούτων «δεῖ φεύγειν μακρὰν ἐν τάχει».

ΠΕΡΙ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΗΣ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ

ΟΛΟΙ οἱ αἱρετικοὶ καὶ σχισματικοὶ καὶ ὄλοι οἱ εὔρεται καὶ εἰσαγωγεῖς «νέων» πραγμάτων, τὰ ὅποια εἶναι γεννήματα τῆς ύπερηφανείας καὶ ἀποβλέπουν εἰς ὡφελήματα κοσμικῆς ἐμπαθείας, ἐφευρίσκουν πάντοτε καὶ ποικίλα ἐπιχειρήματα, διὰ τῶν ὅποιων νὰ φαίνωνται ὅτι δικαιώνονται τάχα τὰ ἀσεβῆ καὶ κοσμικῶς συμφεροντολογικά εύρηματα τῆς κοιλίας των. Εἰς τοῦτο δὲν ἡδύναντο νὰ ύστερησουν οἱ νεοφανεῖς εὔρεται καὶ εἰσαγωγεῖς τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ· ἔπρεπε κάπως καὶ κάπου νὰ στηρίξουν τὸ διὰ τὴν ἀθέτησιν καὶ κατάργησιν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀσεβὲς εύρημα καὶ παρουσιάσουν τινὰ «εύλογοφάνειαν», διὰ τὴν ἐξαπάτησιν πολλῶν ἀφελῶν καὶ ἀνιδέων καὶ μὴ γνωριζόντων ἡ ύποπτευόντων περὶ τίνος ἀληθῶς πρόκειται.

Οὕτως ἀνεκάλυψαν καὶ οὕτοι τὸ φευδὲς καὶ παραπλανητικὸν δικαιολογητικὸν περὶ «ἀστρονομικῆς ἀκρίβειας», ἐν γνώσει των ὅτι φεύδονται καὶ ύποκρίνονται καὶ ἐξαπατοῦν τὸν λαόν. Διότι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς οὐτε ἀστρονομικὴν ἀκρίβειαν ἔχει, οὐτε ἔξ άρχῆς δι' ἀστρονομικὴν ἀκρίβειαν προεβλήθη καὶ ἀνεκινήθη θέμα, ἀλλ' ὡς παραδοχὴ ἐκείνων ὅπου ἔχουν οἱ αἱρετικοὶ φράγκοι, διὰ τὸν παραμερισμὸν τῶν διαφορῶν, οὕτως ὥστε νὰ ὁμοιάσουν μὲ αὐτούς καὶ «ἀπροσδοκήτως νὰ εὔρεθοῦν ἐνωμένοι», ὡς «πρῶτον βῆμα» πρὸς ἀντίθεον «ἐνωσιν» μὲ αὐτούς δηλ. τὸν ἄθεον Οἰκουμενισμόν.

"Οτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς δὲν εἰσίχθη διὰ ἀστρονομικὴν ἀκρίβειαν καὶ ὅτι δὲν ἔχει τοιαύτην τὸ παραδέχονται καὶ ἐκείνοι εἰς τοὺς ὄποιους τὸ Πατριαρχεῖον ἀνέθεσε νὰ ἀσχοληθοῦν καὶ ύποβάλουν ἔκθεσιν ἐπὶ τοῦ θέματος, ὅτε ἀρχικῶς ἀνεκινήθη, λέγοντες χαρακτηριστικῶς, ὅτι «ἡ κατασκευὴ ἡλιακοῦ ἡμερολογίου τὴν ἀπόλυτον ἀκρίβειαν κεκτημένου, εἶναι ἀδύνατος».

Ἡ Ἐπιτροπή, τὴν ὄποιαν διώρισεν ἡ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου μετὰ τὴν ύπὸ τοῦ Βιζύης Ἀνθίμου γενομένην

(10 Ιανουαρίου 1919) «πρότασιν περὶ ἀναθεωρήσεως καὶ μελέτης τοῦ Ζητήματος τοῦ ἡμερολογίου», καὶ τὴν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀνακίνησιν, διὰ πρώτην φοράν, «τοῦ Ζητήματος τῆς ἐνώσεως τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν» ὑπὸ τοῦ Δωροθέου Προύσσης ὡς Τοποθητοῦ, καὶ ἡ ὥσπερ ἀπετελεῖτο ἀπὸ κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς καθηγητάς, μαθηματικούς, ἀστρονόμους, μετὰ πολύμηνον ἔργασίαν ὑπέβαλεν ἐκτενῆ «Ἐκθεσῖν», ἐν ἣ καὶ τὰ ἔξης:

«... Ἡ κατασκευὴ ἡμερολογίου κατέχοντος τὴν ἀπόλυτην ἀκρίβειαν τυγχάνει ἀδύνατος, διὰ τὸν λόγον διότι τὸ μέσον μῆκος τοῦ τροπικοῦ ἔτους δὲν εἶναι ἀκριβῶς καθωρισμένον, ἀφ' ἕτερου δὲ δὲν εἶναι καὶ ἀπαραίτητος ἡ ἀπόλυτος ἀκρίβεια, διότι τοῦ μέσου μῆκους τοῦ πολιτικοῦ ἔτους ἀποτελούντος μονάδα χρόνου ἡ ἐπὶ τὸ μεῖζον ἦτορ ἐπὶ τὸ ἔλαττον διαφορὰ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ μέσου μῆκους τοῦ τροπικοῦ ἔτους σύδεμάν ἐπίδρασιν δύναται νὰ ἀσκήσῃ ἐπὶ τῆς ἀκριβοῦς μετρήσεως τοῦ χρόνου».

Ο αὐτὸς δὲ Ἀνθίμος Βιζύης, κύριον μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς, ὅστις ἔξ ὧν ἔγραφε φαίνεται ὅτι πολὺ διηγόλυνε τὸν Μεταξάκην, δ ὁποῖος πολλάκις χρησιμοποιεῖ σχεδόν αὐτολεξεὶ τὰ λόγια του, ἔγραφεν:

«Ἡ Ἀστρονομία ἐν τῷ ζητήματι τοῦ μήκους τοῦ ἀκριβοῦς ἡλιακοῦ ἔτους, δὲν εἴπεν ἀκόμη τὴν τελευταίαν λέξιν, ὃς βεβαιοῦται ἐκ τῆς διαφορᾶς ἐν τοῖς σχετικοῖς ὑπολογισμοῖς τῶν διαστημοτέρων μέχοι τοῦδε μαθηματικῶν καὶ ἀστρονόμων (Μέτωνος, Ἰππάρχου, Κοπερνίκου, Νέύτωνος, HALLET, MATER, DELAMBRE, LALANDE, A. Σπαθάρη, Ηλ. Βαλσαμάτη, Δ. Αιγινίτου, Γ. Λιανοπούλου κ.ά.), διὸ καὶ ἡ κατασκευὴ ἡλιακοῦ ἡμερολογίου τὴν ἀπόλυτον ἀκρίβειαν κεκτημένου εἶναι ἀδύνατο». «Οπως δ' ἔγραφε πάλιν ὁ ἴδιος» «Μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου... οἱ λαοὶ δὲν ἔπιδικωντιν ἐν τῷ ἡμερολογιακῷ ζητήματι τόσον τὴν ἐπίτευξιν ἡμερολογίου ἀκριβεστέρου ἐπιστημονικῶς καὶ πρακτικάτερου, δσον τὴν ὑπαρξιν κοινοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν πεπολιτισμένων λαῶν ἡμερολογίου, πιεζόμενοι ἐν τούτῳ ἵσχυρῶς καὶ παρὰ τῶν οἰκείων κυβερνήσεων».

Κατὰ τὰς συζητήσεις τῆς «Ἐπιτροπῆς», προβαλλομένων διαφόρων ἡμερολογίων, μεταξύ τῶν ὥσπερ νὰ ἐκλέξουν, ὁ ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς Γεώργιος Λιανόπουλος μαθηματικὸς - ἀστρονόμος, ἐκφράζων τὴν θέσιν του, ἡ ὥσπερ δὲν εἶναι ὑπέρ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου. τοῦ ὥσπερ ἀριθμεῖ τὰς ἀτελείας, λέγει τελικῶς:

«... Ἄλλ' ἐπειδὴ ἂν ποτε ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μεταβάλῃ ἡμερολόγιον, θὰ πράξῃ τοῦτο ἵνα συμφωνήσῃ δ Ἐλληνικὸς λαὸς

μετὰ τῶν λοιπῶν πεπολιτισμένων λαῶν τοῦ κόσμου, ἡ συμφωνία δὲ αὕτη οὐδαμῶς ὅλως δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἢ διὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, φρονεῖ ὅτι δύναται νῦν ἡ Ἐκκλησία ν' αὐξήσῃ τὰς μηρολογίας τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου κατὰ 13 ἡμέρας καὶ νὰ καταλάστῃ τοῖς ἀπογόνοις ἡμῖν τὸ καθῆκον νὰ ἐκλέξωσιν ἡμερολόγιον, δταν τῇ 1 Μαρτίου 2100 θὰ προστεθῇ δεκάτη τετάρτη ἡμέρα...».

Ίδοù πῶς καὶ διατί εἰσήχθη ὁ Νεοημερολογιτισμὸς καὶ ὅχι διὰ τὰ ἐπιχειρήματα τῆς ὀπάτης. Πόση ἡ «ἀκρίβεια» τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ καταδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὴν συνεχῆ... ἀναζήτησιν διὰ τὴν εύρεσιν ἄλλου «νέου ἡμερολογίου»! Καὶ θὰ εύρεθη κάποιος Ἐβραῖος νὰ τοὺς τὸ ἐφεύρη. Ισως υιοθετήσουν τὸ ύπο τίνος Ἐβραίας τεχνουργηθέν, μὲ 13 μῆνας, 28 ἡμέρας ἔκαστον μῆνα, λευκάς ἡμέρας καὶ λοιπά!...

«Οτι ψευδῆς καὶ ἔξαπατητικὴ είναι ἡ περὶ «ἀστρονομικῆς ἀκρίβειας» ἐφεύρεσις, βεβαιοῖ καὶ ἡ ἀπὸ 12 Μαΐου 1904 Ἐγκύκλιος τοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ, σὺν τοῖς ἄλλοις λέγουσα :

«Τὸ μεταρρυθμίσαι τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ὃς δῆθεν ἐπιστημονικῶς ἀνακριβές... πρόωρον τὸ γε νῦν καὶ ὅλως περιττὸν ἡγούμεθα» ἡμεῖς τε γάρ οὐδαμῶς ἀπὸ ἐκληρουαστικῆς ἀπόψεως ὑποχρεούμεθα μεταλλάττειν ἡμερολόγιον, καὶ ἡ ἐπιστήμη, ὃς γε παρ' εἰδικῶν ἀνδρῶν βεβαιοῦται, οὗπωρ δριστικῶς ἀπεφρήνατο περὶ τῆς ἀκριβείας, μεθ' ἣς τὸ τροπικὸν ἔτος λογίζεται...».

Η δὲ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας, ἀπαντῶσα εἰς τὸν αὐτὸν Πατριάρχην, ἀφοῦ ἔθεσε τὸ Ζητήμα εἰς τὴν Ρωσικὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν, σὺν τοῖς ἄλλοις ἔλεγεν :

«Ἄλλ' ἐὰν θέξωμεν τὸ ζητήμα τῆς καθαρῶς ἐπιστημονικῆς ἔχεγγυότητος ταῦτης τε καὶ ἐκείνης τῆς χρονολογίας, οἱ αὐθεντικώτεροι τῶν ἡμετέρων λογίων κλίνονται μᾶλλον ὑπὲρ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου... Οὐδαμῶς συγχωροῦντες τὴν ὀντικατάστασιν τοῦ Ἰουλιανοῦ διὰ τοῦ ἡπτον λογικοῦ, κατὰ τὰ συμπεράσματα αὐτῆς (τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν) Γρηγοριακοῦ ἡμερολογίου...».

Αὐτὴ λοιπόν, ὡς δεικνύεται ἐκ τῶν ιδίων, ἡ «εἰλικρινεία» ὡς πρὸς τὰ περὶ ἀστρονομικῆς ἀκριβείας, ἐπιχειρήματα καὶ ὡς πρὸς τὸ ἀν χάριν αὐτῆς εἰσήχθη ὁ Νεοημερολογιτισμός! Τὸ νέον ἡμερολόγιον δὲν ἔχει τὴν ἀστρονομικὴν ἀκρίβειαν· καὶ δὲν εἰσήχθη ὡς ἀστρονομικὴ ἀκρίβεια. Καὶ ἐκ τῶν ιδίων λέγουν χαρακτηριστικῶς, ὅτι «τὸ Γρηγοριανὸν ἔχει περισσότερα ἐλαττώματα ἀπὸ τὸ Ἰουλια-

νόν», ότι «Και τὸ Γρηγοριανὸν ἔτος δὲν είναι κατὰ πάντα σύμφωνον πρὸς τὸ ἀκριθὲς ἡλιακὸν» κλπ. Είναι δὲ περί-εργον, πῶς οἱ φάσκοντες περὶ «ἀστρονομικὴ ἀκριθεῖα» καὶ παρουσιαζόμενοι ὡς... ἀνακαλύψαντες αὐτὴν κατὰ τοὺς καιροὺς τούτους, δὲν ἐντρέπονται κāν τοὺς ξένους, οἱ ὅ-ποιοι θά διερωτῶνται, ἄν τώρα τὴν ἀνεκάλυψαν οἱ «Ἐλλη-νες! Ἐνῷ οἱ παπισταὶ τὴν εἰσήγαγον ἀπὸ τεοσάρων αἰώ-νων, οἱ προτεστάνται ἀπὸ τριῶν καὶ πλέον αἰώνων, ἡτο δὲ γνωστὴ καὶ πρὸ τοῦ Νικηφόρου Γρηγορᾶ, ὅστις ἀνεκίνησε θέμα, ἀπορριφθὲν ὑπὸ τοῦ εύσεβοῦς αὐτοκράτορος Ἀνδρο-νίκου Β' Παλαιαλόγου (1324) καὶ πρὸ τοῦ Ζ' αἰώνος.

Διατί καὶ ὡς τί εἰσήχθη ὁ Νεοημερολογιτισμὸς εἰς τὸν ὄρθροδόξον χῶρον ἀρκαντῶς εἰδόμεν, συνεχῶς δὲ ἐπανα-λαμβάνει ὁ προρρηθεὶς «Ἀνθίμιος Βιζύης ἐν τῷ βιβλίῳ του «Τὸ Ἡμερολογιακὸν Ζήτημα» (1922), ὅστις, Ἐνῷ ἀναγρά-φει ὅλα τὰ ἀπ' αἰώνων σχετικὰ στοιχεῖα, μὲν ἄκρατον νεω-τεριστικόν, ἀντροθόδοξον καὶ μωροφαντασιῶδες φρόνημα φθέγγεται τοιάδε :

«Ἐπιβάλλεται ἡ ἡμερολογιακὴ ἥμαντι μεταρρύθμισις καὶ ἀπο-βαίνει ἀναγκαίᾳ ἡ ταυτότης τῆς μηνολογίας ἥμαντι μετὰ τῆς τοῦ λοιποῦ πεπολιτισμένου κάσμου... Ὁ, τι δῆμας μέχρι τοῦδε δὲν ἐγένετο, οὐδεὶς πλέον λόγος ἀποχρῶν ὑπάρχει ν' ἀναβάλλεται, ἀφ' οὗ ἡ μὲν ἀναγκαιότης τῆς διαρρυθμίσεως ἀκολουθεῖ ὑφισταμένη, διὰ ταῦτης δὲ μάνον δύναται νὰ πραγματωθῇ τὸ ποθιούμενον ἀπο-τέλεσμα καὶ δὲ ἐπιδιωκόμενος σκοπός, ὅστις είναι δύτις δλοι ἀνε-ξαιρέτως οἱ χριστιανοὶ λαοὶ ἔχωμεν τὴν αὐτῆν μηνολογίαν καὶ ἔօρταζωμεν ταυτοχρόνως τὸ ἄγιον Πάσχα καὶ τὰς λοιπὰς ἔօρτας. Ἀποδοχῆς τοῦ μέτρου τούτου ὑπὸ τῆς ἡμετέρας καὶ τῶν λοι-πῶν Ἐκκλησιῶν ἔσται ἀμφιβολῶς ἡ ποθιούμενη ταυτόχρονος ἔօρτὴ τοῦ Πάσχα καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ ἔξαρτωμένων κινητῶν ἔօρ-τῶν ὑπὸ πάντων τῶν χριστιανικῶν λαῶν. Κατ' ἀνάγκην ἐπιβάλ-λεται πρωτίστως ἡ ἐνέργεια περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ ἡμερολογίου καὶ είτα ιὰ ἐτακαλούμησθη ἡ σκέψις περὶ τῆς μονιμοποίησεως τοῦ Πάσχα. Ἡ διαρρυθμιστικὴ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου θέλει ἐπι-φέρει καὶ τὴν ἐνότητα ἀφ' ἐνὸς τοῦ ἡμετέρου ἡμερολογίου πρὸς τὸ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς λοιποῖς πεπολιτισμένοις λαοῖς καὶ ἀφ' ἐ-τέρου τὸν ταυτόχρονον ἔօρτασμὸν τοῦ τε θείου Πάσχα καὶ τῶν ἄλλων ἔօρτῶν παρὰ πάντων τῶν χριστιανικῶν ἔθνῶν...».

Συνεχῶς δὲ ἐπαναλαμβάνει καὶ καταλήγει εἰς τὸ ὅτι :

«Διὰ τοῦ ζητήματος τοῦ ἡμερολογίου, ἐπιτυγχανομένης τῆς ἐνοποιήσεως αὐτοῦ, θέλει ἀναμφισθητήτως ἐπιτελεσθῆ τὸ πρῶ-

τον σπουδαῖον βῆμα πρὸς ἐπίτευξιν τῆς μελετωμένης καὶ ὑπὸ τῶν πραγμάτων ἐπιτακτικῶς ἐπιβαλλομένης Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν...».

Εἰς τοσαύτην δὲ ἀθεοφοβίαν καὶ σιναισχυντίαν ἔφθα-σεν οὕτος «ὁ ἀναιδῆς προσώπω», ὡστε νὰ ἐξερευχθῇ, ὅτι θά... μειωθῇ ἡ εὐλάβεια τῶν εύσεβῶν ἄν ἐμμένουν εἰς ὅτι παρέλαθον, ὅπερ οὐδεὶς ἄλλος πάντοτος ἔφθεγγετο:

«Πρακτικῶς, λέγει, τοῦτο είναι συνδεδεμένον μετὰ τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος· ἡ ἐπέκτασις μὲν ἐπὶ τῆς χριστιανι-κῆς συνειδήσεως τῆς νέας μηνολογίας ὡς ἀληθεστέρας, περιορι-σμὸς δὲ ἐπὶ τῆς αὐτῆς συνειδήσεως τῆς Ἰουλιανῆς ὡς θεομοῦ ἀπηρχαιωμένου καὶ ἦτον ἀκριβοῦς, είναι δυνατὸν νὰ συνεπιφέρῃ καὶ ἀνάλογον μείωσιν καὶ αὐτοῦ τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος καθισταμένου οὕτω γνωστοῦ δτὶ τοῦτο τροφοδοτεῖται διὰ θεομῶν ἀπηρχαιωμένων καὶ ἀμαρτιῶν!!! Τὸ ἀντίθετον δηλ. ἀκρι-θῶς ἔκείνου ὅπερ συνέδη διὰ τῆς ἀσεβοῦς λοξοδρομήσεως «Ἐως ποῦ φθάνει ἡ ἄδικος προσπάθεια καὶ ἡ ἀπόρριψις τοῦ φόρου τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἐντροπῆς!»

Ο ἴδιος, πεποιθὼς ἐπὶ τὴν «ἐλληνικὴν ιδιοφυίαν» του, «ἡσοχολήθη περὶ τὴν σύνταξιν Νέου Ἡμερολογίου» ἐκ 13 μηνῶν μὲ 28 ἡμέρας ἔκαστον⁽³¹⁾, μὲ λευκάς ἡμέρας κλπ.!! Ἀδιαφορῶν δὲ διὰ τὰς «Γενεθλίους ἡμέρας» τῶν Ἅγιων, ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ ἰδικά του «γενέθλια», λέγων ὅτι «ἡ ἐπέτειος τῶν γενεθλίων ἡμῶν... μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέ-ραν τῆς ἐβδομάδος θὰ συμπίπτῃ μέχρι συντελείας τοῦ αἰ-ώνος!.. Ὁνειρευθεὶς καὶ παγκόσμιον δόξαν, ἡλπίζε νὰ τῷ διθῆ «ἄφορμὴ ἐθνικῆς ύπερηφανείας καὶ χαρᾶς ἐκ τῆς προτιμήσεως ἐλληνικῆς καὶ αὐθικὲς ἐπινοήσεως ἡμερολο-γίου...». Μόνον ὅπου δὲν ἐσώθη ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ.

ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΥ ΠΑΡΑΤΡΟΠΑΙ

Ο ΣΑΙ καὶ ὁποῖαι παραβάσεις καὶ ἀθετήσεις, καινοτομί-αι, παρανομίαι, καταργήσεις καὶ ἀντεισαγωγαὶ «νέων» ἐγένεντο διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ἐλέχθη καὶ ἐγράφη πολλάκις ἀπὸ τότε μέχρι σήμερον ἐν λεπτομερεί-αις. Εἰς τὸ παρόν, τοῦ ὁποίου κύριος σκοπὸς είναι νὰ δεί-ξῃ ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς είναι ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ Οίκου-

(32) Ἐνῷ ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ ἔκαμαν αὐτὰς τὰς «ἀνακαλύψεις».

μενισμοῦ εἰς τὸν ὄρθόδοξον χῶρον, αὐτὸς ὁ Οἰκουμενι-
σμὸς ἐν τῇ πράξει, παρατίθενται τούτων ἐν συντομίᾳ αἱ
κυριώτεραι :

Α') Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ κατεστράφη ἡ λατρευτικὴ ὁμοφωνία, ὁ συνεορτασμὸς τῶν ὅπου γῆς Ὁρθοδόξων, τοῦθ' ὅπερ εἶναι τὸ κυριώτερον ἔχωτερικὸν γνώρισμα αὐτῶν καὶ ἐντολὴ Θεοῦ. Ἡ αὐτὴ ἡμέρα διὰ τοὺς μὲν εἶναι μεγάλῃ παγκόσμιος Δεσποτικὴ ἑορτή, ἀργία κλπ., ἐνῷ διὰ τοὺς δὲ δὲν ἔχει τινὰ σημασίαν, εἶναι ἐργάσιμος, δὲν τοὺς ἐνθυμίζει τίποτε. Οὕτω κατεστρατηγήθη ὁ ἐπὶ 16 αἰῶνας ισχύων "Ορος τῆς Ἀγίας Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου περὶ τοῦ «ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐπιτελεῖν» τὰς ἑορτάς. "Οταν οἱ Ὁρθόδοξοι ἑορτάζουν τὰ κοσμοσωτήρια γεγονότα καὶ τὰς ἑορτὰς τοῦ Κυρίου, τῆς Παναγίας καὶ τῶν Ἀγίων ὡς ἑωρτάζοντο ἀπὶ ἀρχῆς, ἄλλοι λεγόμενοι «όρθοδοξοί» δὲν συνεορτάζουν. "Οταν δὲ κραυγάζουν οἱ Νεοημερολογίται, λόγου χάριν, «Σήμερον ἡ Βηθλεέμ», ἢ «Σήμερον ἐν Ἰορδάνῃ» κλπ., ψεύδονται. 'Αλλ' ἡ ὄρθοδοξος πίστις καὶ τὸ δόγμα τῆς ἐνότητος δὲν συνίστανται μόνον εἰς τὴν θεωρίαν καὶ τὴν γνῶσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν διὰ τῆς ὁμοχρόνου καὶ ὁμοιομόρφου λατρείας ἐκδήλωσιν καὶ ἐχωτερίκευσιν αὐτῆς τῆς πίστεως, εἰς τὴν ἔμπρακτον ἀπόδειξιν τῆς δογματικῆς ἐνότητος. 'Επομένως οἱ Οἰκουμενισταὶ - Νεοημερολογίται καταστρέψαντες τὴν φανεράν, λατρευτικὴν ἐνότητα, κατέστρεψαν καὶ τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως, τῆς ὁποίας ἡ λατρευτικὴ ἀπετέλει τὴν ἔκφανσιν. Σημειώτεον, ὅτι ὁ Μεταξάκης μὲ τὰ «κοπέλια» του, κατὰ τὸν ἄγιον Μᾶρκον Εύγενικόν, εἰς τὸ «συνέδριόν» του μετ' ἀθεοφόβου ἀναιδείας ἐπεκαλέσθη τὸ «ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ» διὰ «τὸν ταυτόχρονον ἑορτασμὸν» μὲ τοὺς αἰρετικούς, ἐνῷ προεκάλει τὴν καταστροφὴν τοῦ ταυτοχρόνου ἑορτασμοῦ τῶν ὄρθοδόξων!!

Β') Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ συμβαίνει μετακινούμενοι «όρθόδοξοι» νά μή ἐσφράσουν καθόλου τὰς ἑορτάς, ἢ νά τὰς ἑορτάσουν... δύο φοράς "Οπερ εἶναι παράνομον, διότι κατά τὸν νόμον καὶ τὰς Διατάξεις τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἀλλὰ καὶ τὴν λογικὴν συνέπειαν καὶ τὴν εὐσέβειαν, τὰ ἄπαξ τελεσθέντα γεγονότα ἄπαξ καὶ ἑορτάζονται ἐν ἐνὶ ἔτει.

Γ') Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ γίνεται ὁ παράνομος συνεορτασμὸς μὲ τοὺς αἱρετικούς· ἐνῷ, κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας Ζ' τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Α' τῆς ἐν Ἀντιο-

χεία Συνόδου, καταδικάζονται οι ἔօρτάζοντες «μετά τὸν δαιμόνιον»· καὶ δὲν ἐννοεῖται βεβαίως τὸ νὰ ἔօρτάζουν μαζὶ μὲ αὐτούς, τὸ ὅποιον εἶναι τελεία ἀσέβεια, ἀλλὰ τὸ νὰ ἔօρτάζουν ὁμοχρόνως. Ἀλλά, ὥπως εἰδομεν πολλάκις, ἐκεῖνο ἀκριβῶς εἰς τὸ ὅποιον ἀπέβλεπεν ὁ Νεομηρολογιτιομὸς ἡτο «ὁ ταυτόχρονος ἔօρτασμὸς τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἔօρτων ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν», τῶν αἱρετικῶν συναγωγῶν δηλαδή, καὶ δι' αὐτὸν ἐπεισήχθη.

Δ') Διὰ τοῦ Νεοημερολαγιτισμοῦ κατεστράφη τὸ ἐμ-
φανέστερον ἐξωτερικὸν ιδιαίτερον γνώρισμα τῶν Ὁρθο-
δόξων, διὰ τοῦ ὁποίου αὐτοὶ ἔξεχώριζον ἀπὸ τοὺς αἱρετι-
κοὺς ὅπου καὶ ἄν εύρισκοντο εἰς ὅλην τὴν γῆν καὶ κατερ-
ρίφθη ὁ σωτήριος φραιγμός, ὅστις προεφύλασσε τὴν Ὁρ-
θόδοξον ποίμνην ἀπὸ τὴν εἰσόρμησιν τῶν ἀγρίων μονιῶν
αἱρετικῶν. Περὶ τοῦ ὁποίου, ὡς εἴπομεν, ὁ Κασσανδρείας
Ειρηναῖος ἔλεγεν ὅτι :

«Τὸ Ἐορτολόγιον τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ τὸ ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν αὐτῆς γνώρισμα, περιφρουρεῖ δὲ ἄλλος. Ἀγγελος φύλαξ τὴν πίστιν, τὰς παραδόσεις, τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα τῶν ἀνά τὸ πρόσωπον τῆς γῆς διεσπαρμένων αὐτῆς τέχνων καὶ ὑπομνήσκει εἰς αὐτά, διτὶ ἐօρτάζονται κατ' αὐτὸν ἀνήρωσιν εἰς τὴν Μίλαν καὶ Μόνην Προεσθνγενῆ καὶ ὅ καὶ νοτὸ μητὸν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τὰ γνωρίσματα τῆς Ἀποστολικότητος, Καθολικότητος καὶ κατὰ Χριστὸν Ἀγιότητος· καὶ ὡς ἐκ τούτου πολὺ διαφέρουσαν τῶν εἰς καὶ αἰνετοφερεῖσιν. Καὶ αὐτοὶ οἱ «συνεδριασταὶ» τοῦ Μεταέακη, συμφώνως πρὸς τὰ πρακτικὰ τοῦ «συνεδρίου» του ἐθεβαίωναν ὅτι «Τὸ διαφέρον ἡμερολόγιον ἔχρησίμευσε διὰ τούς Ὁρθοδόξους καὶ ὡς τις ἰδιαίτερος δεσμός, τονώνων ἐπὶ πλέον τὴν ἐνότητα αὐτῶν ὡς ἰδιαιτέρας χριστιανικῆς ὀλότητος! Αὐτὸς ὁ ἕδιος ὁ Βίζυης Ἀνθίμος ὁ προαγωγὸς τοῦ Νεο-ἡμερολογιτισμοῦ ἔγραφεν· «Ἡ Ἐκκλησία τὴν διαφορὰν τοῦ Ἡμερολογίου ἐθεώρει τόσον ἐκκλησία στικὸν προπύργιον ὥριον ὥσσον καὶ ἐθνικὸν χαράκωμα κατὰ τοῦ προσηκόλητον λαυρίσια τῆς Δύσεως ἐπεχείρησαν πολλάκις κατ' αὐτῆς». Ἰδοὺ δὲ βλέπομεν ἡδη εἰς τὰς ἡμέρας ἡμῶν. ὅτι ὅτι δὲν ἐπέτυχον «αἱ ἐκκλησίαι τῆς Δύσεως», ἐπιπτυχάνουν νῦν διὰ τῆς καταρρίψεως τοῦ φραγμοῦ καὶ τοῦ προπυργίου καὶ τῆς φυγαδεύσεως τοῦ Ἀγγέλου φύλακος καὶ ἀντεισαγωγῆς τοῦ Νεο-ἡμερολογιτισμοῦ.

Ε') Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ κατεστράφη ἡ τάξις καὶ ὁμοιομορφία τῆς τηρήσεως τῶν Νηστειῶν ὑπὸ πάντων τῶν Ὀρθόδοξων διὰ τούτου καταπατεῖται καὶ ὁ ΝΣΤ' Ἰ. Κανὼν τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὁ ὄριζων «Τὴν κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, μιᾷ κατακολουθοῦσαν τάξει, τὴν νηστείαν ἐπιτελεῖν». Καὶ οὕτω, ἐνῷ οἱ Ὀρθόδοξοι νηστεύουν καὶ πενθοῦν, οἱ Νεοημερολογίται κατὰ τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς χρόνον «ἐօρτάζουν» καὶ πανηγυρίζουν καὶ εύωχοῦνται δεικνύοντες μὲ τοῦτο, ὅτι δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὴν Μίσαν, τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

ΣΤ') Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ περικόπτεται ἡ ἀπὸ τῆς ἐπαύριον τῆς Κυριακῆς τῶν Ἅγιων Πάντων ἀρχομένη Νηστεία τῶν Ἅγιων Ἀποστόλων, ὅταν δὲ τὸ Πάσχα συμπέσῃ ἀπὸ τῆς 20 Ἀπριλίου καὶ πέραν, καταργεῖται ἐντελῶς. Διότι οὕτω ἡ τοιαύτη ἐօρτή¹ τῶν Ἅγ. Ἀποστόλων γίνεται... προτοῦ ἀρχίσῃ ἡ Νηστεία των! Ἄλλ' ἡ Νηστεία αὐτῇ ὥρισθη ὑπ' αὐτῶν τῶν Ἅγιων Ἀποστόλων, λεγόντων εἰς τὰς Διαταγάς των : «Μετὰ οὖν τὸ ἐօρτάσαι ὑμᾶς τὴν Πεντηκοστὴν ἐօρτάσατε μίαν ἐθδομάδα, καὶ μετ' ἐκεινὴν νηστεύσατε μίαν» (Ε' 20). Οἱ δὲ «Ἄγιοι Πατέρες, πρὸς τιμὴν αὐτῶν τῶν Ἀποστόλων, εἰς τῶν ὁποίων τοὺς κόπους, τὸ κήρυγμα, τὰ αἷματα, τοὺς θανάτους ὄφειλομεν τὸ ὅτι ἔχομεν τὴν ὄρθὴν πίστιν, παρέτειναν τὴν Νηστείαν μέχρι τῆς ἐօρτῆς των. Οἱ Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας Γ' (1725) καὶ Καλλίνικος (1783) ἐπιχειρήσαντες νὰ περιορίσουν τὴν Νηστείαν ταύτην εἰς ὡρισμένας ἡμέρας, ἔξεβλήθησαν τοῦ θρόνου καὶ ἔξωρίσθησαν. Κατὰ δὲ τὸν ΙΘ' Κανόνα τῆς ἐν Γάγγρᾳ Συνόδου ἀναθεματίζεται ὁ «τὰς παραδεδομένας νηστείας εἰς τὸ κοινὸν καὶ φιλασσομένας ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας παραλύων». Ἀπὸ δὲ τοὺς νεωτέρους «θεολόγους» ὑπάρχουν οἱ φρονοῦντες, ὅτι... νὰ μετακινηθῇ ἡ ἐօρτή τῶν Ἅγιων Ἀποστόλων διὰ τὴν καταργούμενην νεοημερολογιτικῶν νηστείαν των! «Ἐτοι εὔκολα θεωροῦν τὰ πάντα δυνάμενα νὰ γίνουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν!!

Ζ') Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ἡ ἐօρτή τοῦ Ἅγιου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου (23 Ἀπριλίου) δυναμένη νὰ συμπέσῃ νεοημερολογιτικῶς καὶ... πρὸ τῆς Ε' Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν, ὅπερ δὲν συμβαίνει ποτὲ ὄρθοδοξως, οὐσιαστικῶς καταργεῖται, μὴ τελουμένη ὥπως ἐξ ὄρχης ἐγίνετο. Ἐπειδὴ ἡ Ι. Ἀκολουθία τῆς, συνυφασμένη οὕσα τῇ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, δὲν δύναται νὰ τελεσθῇ καὶ

ψαλῆι πρὸ τοῦ Πάσχα²... μετατίθεται ἔστιν ὅτε καὶ 16 ἡμέρας καὶ ὄπόταν θέλει ὁ κάθε Νεοημερολογίτης ἐπίσκοπος ἢ ἄλλος. Γίνεται δηλαδὴ ὁ «Ἄγιος Γεώργιος «μεταχειρίσμα» κάθε καινοτόμου νεωτεριστοῦ, πρᾶγμα ἀσεβὲς καὶ θεομπαικτικόν. ὅπερ δὲν συνέβη ἄλλοτε εἰς τὴν ιστορίαν τῆς Ἐκκλησίας.

Η') Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ἐξ ἄλλου, ἡ ἐօρτὴ τῶν Ἅγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων (9 Μαρτίου) δύναται νὰ συμπέσῃ νεοημερολογιτικῶς ἔξω τῆς Ἅγιας Τεσσαρακοστῆς (ὅπερ ὄρθοδόξως δὲν συμβαίνει ποτέ). Μὴ ύπαρχούσης δὲ τοιαύτης περιπτώσεως εἰς τὰς τυπικὰς διατάξεις, κάμνει καθένας ὥπως νομίζει! Φανερώνει καὶ τοῦτο κατὰ πόσον τιμοῦν καὶ σέβονται τοὺς Ἅγιους καὶ τὴν θεάρεστον ὄμοφροσύνην.

Θ') Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ἡ Τυπικὴ διάταξις τῶν Ἀκολουθιῶν ὅλου τοῦ ἔτους ἀνατρέπεται. Ἐπειδὴ ἡ Ἀκολουθία ἐκάστης Κυριακῆς είναι εἰς κρίκος εἰς τὴν χρυσῆν ἄλυσον τῆς ὁποίας ἀρχὴ είναι τὸ «Ἄγιον Πάσχα», τὸ ὁποῖον ὄριζεται κατὰ τὸ βάσει τοῦ Ιουλιανοῦ αἰώνιον Ἐορτολόγιον τῆς Ὀρθοδοξίας, ὅταν αἱ ἀκίνητοι ἐօρται ὅλου τοῦ χρόνου δὲν γίνωνται κατ' αὐτὸν τὸ Εορτολόγιον ἀλλὰ κατὰ τὸ φραγκικὸν ἡμερολόγιον τῶν Νεοημερολογιτῶν, κατὰ συνέπειαν προκαλεῖται σύγχυσις καὶ ἀνατροπή. Λόγου χάριν³ ἐκτὸς ἀπὸ τὰς ἐπὶ μέρους «συμπτώσεις» εἰς μίαν ἐκάστην ἡμέραν τοῦ χρόνου, εἰς τὸ διάστημα ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τῶν Ἅγιων Πάντων μέχρι τῆς Κυριακῆς πρὸ τῆς Υψώσεως τοῦ Σταυροῦ, ἡ ὁποία νεοημερολογιτικῶς γίνεται δύο ἐθδομάδας ἐνωρίτερον τῆς Ὀρθοδοξίου, ἔξαφνίζονται δύο Κυριακαὶ καὶ αἱ Εὐαγγελικαὶ περικοπαὶ τῶν συναφνίζονται. Εἰς τὸ διάστημα ἀπὸ τῆς Κυριακῆς μετὰ τὰ Φῶτα μέχρι τῆς Κυριακῆς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου (ἐναρξίς Τριωδίου), αἱ Κυριακαὶ ὅποιού δυνατὸν νὰ μεσολαβήσουν καὶ εἰς τὸ ὄψιμωτερον Πάσχα είναι τέσσαρες, εἰς ἐκάστην τῶν ὁποίων ὥριζει ἡ Τυπικὴ Διάταξις ποιὸν Ἀποστολικὸν καὶ ποιὸν Εὐαγγελικὸν ἀναγνώσματα θὰ λεχθοῦν. Ἐνῷ διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ εἰς τὸ διάστημα τοῦτο δυνατὸν νὰ συμπέσουν ἐξ Κυριακαί. Μὴ ύπαρχούσης δὲ τοιαύτης περιπτώσεως εἰς τὸ Αἰώνιον Πασχάλιον, κάθε Νεοημερολογίτης ἐπίσκοπος καὶ ἵερεὺς καὶ ψάλτης κλπ. λέγει ὅτι θέλει καὶ ὥπως νομίζει, καὶ δοσοὶ ἀνθρώποι δυνατὸν καὶ τόσαι αἱ γνῶμαι καὶ διατάξεις! Τοιαύτη ἡ ἀγάπη καὶ εὐλάβεια καὶ σεβασμὸς πρὸς τοὺς Πατέρας καὶ τὴν

αιώνιαν τάξιν και παγκόσμιον όμοφωνίαν και τήν έντολήν του Θεοῦ «ἴνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες». Και τοιαύτη ἡ τρητή στις τῶν ὅσων παρέδωσεν ἡ Ἔκκλησία!

Ι') Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ δὲν γίνεται ποτὲ «Κύριον Πάσχα», δηλαδὴ εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, 25 Μαρτίου, καθ' ἣν ἔγινεν ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ. Οὕτε γίνεται καθόλου Πάσχα εἰς τὸν Μάρτιον, ἐνῷ γίνεται τὸ γελοιώδες τῆς παροιμίας, ἡ μᾶλλον ἀντορθόδοξην «Πάσχα τὸν Μάη!»

ΙΑ') Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ οἱ «Ἄγιοι : Κοδράτος μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ, Σωφρόνιος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, Θεοφάνης Ὄμοιογητής, Νικηφόρος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, Βενέδικτος, Ἀγάπιος μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ, Σαβῖνος, Ἀλέξιος, Κύριλλος Ἱεροσολύμων, Χρύσανθος καὶ Δαρεία, Οσιομάρτυρες τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σάββα, Ἰάκωβος Ὄμοιογητής, Βασίλειος Ἱερομάρτυρς, τῶν ἡμερῶν 10 ἔως 23 Μαρτίου, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ «Ἄγιοι οἱ εἰς ἑκάστην τῶν ἡμερῶν τούτων ἐօρτάζοντες... κατεβροχθίσθησαν καὶ δὲν ὑπῆρχε δι' αὐτοὺς ἡμέρα τῷ 1924, ἔκτοτε δὲ δλαι αἱ ἐօρται τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν Ἀγίων μικραὶ καὶ μεγάλαι δὲν τελοῦνται εἰς τὴν ἡμέραν τῶν καθὼς ἐξ ἀρχῆς ἀνὰ τοὺς αἰώνας ἑκάστη καὶ ἑκάστοτε ὥρισθησαν. Καὶ οὕτως οἱ ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ ἐπλήρωσαν τὸ θεομαχικὸν «Δεῦτε καὶ καταπαύσωμεν πάσας τὰς ἐօρτὰς τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆς γῆς».

ΙΒ') Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ἡ αὐτὴ ἡμέρα εἶναι διὰ τοὺς μὲν Ὄρθιδόξους ἐօρτὴ μεγάλη καὶ παγκόσμιος, ἀναμιμνήσκουσα καὶ δοξολογοῦσα μέγιστα κοσμοσωτήρια γεγονότα ἡ φέρουσα εἰς μνήμην καὶ τιμῶσα μεγάλους Ἅγιους, τελουμένη δι' ἀργίας κλπ. δι' ἄλλους δὲ λεγιομένους «όρθιδόξους» δὲν εἶναι «τίποτε», εἶναι ἡμέρα ἐργάσιμος, δὲν τοὺς ἐνθυμίζει τι καὶ δὲν «ξεχωρίζει» δι' αὐτοὺς ὡς Ὄρθιδόξους. «Ἡ πάλιν ἡ αὐτὴ ἡμέρα διὰ τοὺς μὲν εἶναι ἡμέρα νηστείας, πένθους, ἔργων ἀσκήσεως καὶ μετανοίας καὶ ψυχικοῦ καθαρμοῦ, ἐνῷ διὰ τοὺς δὲ δὲν εἶναι «τίποτε», ἡ εἶναι ἡμέρα πανηγύρεων καὶ εύωχιῶν. Καὶ οὕτως, ὅτι μὲ θεϊκὸν ζῆλον ἡ ἀγία Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος καὶ ὁ Μ. Κωνσταντίνος ὡκαδόμησαν, εἰς τοὺς καιρούς τούτους οι ἐπίθουλοι τῆς Ὄρθιδοξίας κατέλυσαν. «Οταν ἡ ίδια ἡμέρα εἶναι διὰ τοὺς μὲν ἐօρτὴ μεγίστη, ἀργία κλπ., καὶ διὰ τοὺς δὲ «δὲν εἶναι τίποτε», δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ ἂν τοῦτο προξενῇ τὸν σεβασμὸν τῶν Χριστιανῶν πρὸς τὰς ἐօρτὰς καὶ ἂν τονώνῃ τὴν εὐλάβειάν των

ΙΓ') Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, καταργηθείσης διὰ αὐτοῦ τῆς αιώνιου παραδόσεως τοῦ Ἑορτολογίου τῆς Ὄρθιδοξίας καὶ καταπατηθέντων τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν θεομάρτυρων αὐτῆς, διεβρώθη τὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, μειωθείσης διὰ τούτου καὶ καταστραφείσης τῆς πίστεως καὶ τῆς πεποιθήσεως τῶν Χριστιανῶν ἐπὶ τὸ αἰώνιας ἀναλλοίωτον τούτων τῶν παραδόσεων καὶ Κανόνων καὶ θεομάρτυρων. Μὲ τὰ πρωτάκουστα εἰς τὴν Ὄρθιδοξίαν ἐφευρήματα, ὅτι «αὐτὸ δὲν εἶναι δόγμα», «τοῦτο εἶναι μικρόν», αὐτὸ δὲν πειράζει», «αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε» κτλ., ἀφήρεσαν ἀπὸ τὰς καρδίας τῶν Χριστιανῶν τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὰ πατροπαράστα, διὰ νὰ τοὺς ὀδηγήσουν εἰς τὴν πλήρη ἀσέβειαν καὶ θνητοψυχίαν καὶ τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τὸν Θεόν, δι' ἣν πικρῶς πάντες θὰ θρηνήσουν.

ΙΔ') Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ κατεστράφη ὁ σωτήριος ἐκείνος «φραγμός», διὰ τοῦ ὁποίου ἀφ' ἐνὸς οἱ πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης Ὄρθιδοξοι ἔξεχώριζον ἀπὸ τοὺς αἱρετικοὺς καὶ ἐτονώνετο ὁ δεσμός των ὡς ἰδιαιτέρας ὀλότητος, ἀφ' ἐτέρου ἐφρουροῦντο καὶ ἐπροφυλάσσοντο ἀπὸ τὸν προσηλυτισμὸν τῶν δυσσεβῶν καὶ τὴν εἰσοδον τῶν ἀγρίων μονῶν τῶν ἐπιθουλευμάνων τὴν πίστιν καὶ τὰ τῆς πίστεως. Διὰ τῆς καταρρίψεως τούτου βλέπομεν ἡδη ὅτι εἰσήλασαν ἀκάθεκτοι εἰς τὴν μάνδραν τῆς Ὄρθιδοξίας οἱ δυσώνυμοι αἱρετικοί, οἱ «όρθιδοξοι» ἔχουσιν αὐτοὺς «ἀδελφούς» καὶ τοὺς ἐναγκαλίζονται, «ἀναμέσον ἀγίου καὶ βεθῆλου οὐ διαστέλλουσι καὶ ἀναμέσον ἀκαθάρτου καὶ τοῦ καθαροῦ οὐ διαστέλλουσιν» (Ἰεζεκ. ΚΓ' 26), συναγελάζονται, συμπροσεύχονται, συμπορεύονται μὲ αὐτοὺς εἰς τὸν ἄδην! Ἀκόμη καὶ διαφήμησιν καὶ ἐκθειασμὸν αὐτῶν κάμνουσιν «όρθιδοξοι» εἰς βάρος τῆς Ὄρθιδοξίας.

Λόγου χάριν, ὅταν οἱ παπισταὶ κάμνουσιν εἰς Βηθλεέμ «χριστούγεννα», οἱ Νεοημερολογίται εἰς Ἑλλάδα καὶ Κύπρον διαλαλοῦν περὶ «χριστούγεννα εἰς Βηθλεέμ», προπαγανδίζουν δηλ. τοὺς φράγκους, χωρὶς νὰ ἐξηγοῦν τί «χριστούγεννα» εἶναι καὶ ὅτι δὲν τελοῦν τότε οἱ Ὄρθιδοξοι Χριστούγεννα. Αὐτὰ εἶναι τὰ «ἀγαθά» τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ!

ΙΕ') Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ὅστις, κατὰ τὰς διακηρύξεις τῶν πρωτεργατῶν του, ἡτο «τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἔκκλησιῶν», δηλαδὴ πρὸς τὸν ἀντίθεον Οἰκουμενισμόν, ἡνοίχθη ἡ θύρα διὰ τὴν εἰσθολήν τῆς

αιρέσεως, τῶν μεταρρυθμίσεων, τῶν καινοτομιῶν, τῶν νεωτερισμῶν, τῶν περαιτέρω βημάτων τῆς ἀποστασίας. Ἡ ἀπάλειψις τοῦ Ἑορτολογίου ὡς τῆς ἐμφανεστέρας πρώτης διαφορᾶς, ἡτο ἡ ἀρχὴ τῆς βαθμιαίας ἀπαλείψεως «ὅλων τῶν διαφορῶν», ὥστε, ὅπως εἶπεν ὁ ἀπόστατης ἀρχιμασῶνος Ἀθηναγόρας, «ἀπροσδοκήτω νὰ εύρεθοῦν ἐνωμένοι!» Ὁχι ἐν Ὁρθοδοξίᾳ, ἀλλ' ἐν ἀσεβείᾳ, ὅχι κατὰ Χριστόν, ἀλλὰ κατ' ἀντίχριστον. Ὁχι μόνον ὑπὸ «ὁρθοδόξων» ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων οἰκουμενιστῶν διακηρύσσεται, ὅτι διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ εἰσῆλθε καὶ πρωθήθη ὁ Οἰκουμενισμός, είναι αὐτὸς ὁ κατὰ πρᾶξιν Οἰκουμενισμός.

Ἐπί τόσας δεκαετηρίδας οἱ εἰσαγωγεῖς τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ἐπιχειροῦντες νὰ ἔξαπατησουν τὸν λαόν, ἐφθέγγοντο ὅτι «μετερρυθμίσαμεν τὸ ἡμερολόγιον ἀλλὰ τὸ Πασχάλιον ἀφήσαμεν ἄθικτον!!» Ἐνῷ αὐτὰ εἶναι ἀλληλένδετα καὶ συνυφασμένα καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν ὅταν θιγῇ τὸ ἐν νὰ μένῃ τὸ ἄλλο ἄθικτον. «Ομως, ἀφοῦ ἐπροχώρησαν τὰ «βήματα», ἐλησμόνησαν καὶ τὰ περὶ «ἄθικτον τὸ Πασχάλιον» καὶ ἐντατικῶς «έργαζονται» νὰ κάμουν τὸ Πάσχα «κοινὸν» μὲ τοὺς αἱρετικοὺς καὶ ἀσεβεῖς· κοινὸν εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλώσσαν σημαίνει· μολυσμένον, ἀκάθαρτον· καὶ τοιοῦτο σπεύδουν νὰ ποιήσουν τὸ Πάσχα!! Ἄν καταπατοῦν τοὺς «Ορους καὶ τοὺς Κανόνας τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Συνόδων καὶ ἄν υπόκεινται εἰς τὰς ἄρας καὶ τὰ ἀναθέματά των, δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει! Τοὺς ἐνδιαφέρει ὅμως ὁ Οἰκουμενισμός! Ἀλλ' οἱ εὔσεβεῖς, ὅμοῦ μετὰ τῶν Συνόδων καὶ τῶν Πατέρων, εἰς τὰ τοιαῦτα ἀναφωνοῦν ΑΝΑΘΕΜΑ.

ΕΚ ΤΩΝ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΩΝ ΤΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο Γ'.

Ως εἰδομεν, τὴν ἀπόφασιν διὰ τὴν κατάργησιν τοῦ Ἑορτολογίου τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἀντεισαγωγὴν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ἐέήγαγεν «ὁ μοναδικὸς κατὰ τὴν τόλμην» καὶ «τ σ ε κ ο υ ρ η δ ο ν» λύων τὰ θέματα ἀρχιμασῶνος Μεταξάκης. Δέν ἐπρόλαβεν ὅμως νὰ τὴν ἐκτελέσῃ ὁ ἴδιος, διότι συνεχιζόμενου εἰσέτι τοῦ παρανόμου· καὶ ψευδο«πανορθοδόξου» συνεδρίου του, ὁ λαὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἰσօρμήσας εἰς τὸ Πατριαρχεῖον τὴν 1ην Ἰουνίου 1923, τὸν ἔσυρε βιαίως διὰ νὰ τὸν ἔξωσῃ τοῦ Πατριαρχείου καὶ τὸν ὑποχρεώσῃ εἰς παραίτησιν καὶ τὸν ἐμω-

λώπισε σιθαρῶς. Τὴν δὲ 10 Ἰουλίου 1923, ὡς διωκόμενος λύκος φεύγει ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, διὰ νὰ συνεχίσῃ ἀλλαχοῦ τὴν ἐγκληματικὴν πολιτείαν του. Τὸν Νεοημερολογιτισμὸν ἐπέβαλε (ὡς προσίμιον) εἰς τὰ ιδρύματα τοῦ Πατριαρχείου τὴν 16 Φεβρουαρίου 1923, μόνον διὰ τὰς κοσμικὰς σχέσεις. Ὁ ἴδιος ἐπέβαλε τὸν Νεοημερολογιτισμὸν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Ἀλεξανδρείας βραδύτερον, τῷ 1929, διότι ὁ ἔως τότε ζῶν Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Φώτιος δὲν ἐπέτρεψε τὴν εἰσαγωγὴν τούτου.

Τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως ἀνέλαβε κατόπιν τούτου τὸ ἔτερον σκέλος τοῦ παρανόμου ζεύγους ὁ παράνομος μοιχειπιθῆς, ὁ ἀνοίξας τὴν ὄδὸν εἰς τοὺς ἀντικανονικοὺς καὶ μοιχειπιθάτας «ἀρχιεπίσκοπος» Ἀθηνῶν Χρ. Παπαδόπουλος, ἐνεργῶν διὰ τῶν πολιτικῶν καὶ δικτατόρων, τοῦ ὑπουργείου τῶν ἔξωτερικῶν καὶ τῶν «σῆπλων τῆς ἐπαναστάσεως», κατὰ τὸν λόγον τοῦ N. Πλαστήρα πρὸς αὐτόν. Οὗτος δι’ ἀπιστεύτων ψευδολογιῶν καὶ δολιστήτων καὶ μυρίων ἔξαπατήσεων καὶ ἐκβιασμῶν τοῦ μετὰ τὸν Μεταξάκην Πατριάρχου Γρηγορίου Ζ', τῶν λοιπῶν πατριαρχείων καὶ τῶν ἱεραρχῶν τῆς Ἑλλάδος, ἐπέβαλε τὸν Νεοημερολογιτισμόν, διὰ μιᾶς «Ἐγκυκλίου» ὀνομάσας τὴν 11 Μαρτίου 24 Μαρτίου 1924, προκαταλαθών τοὺς πάντας διὰ τῆς τρομοκρατίας τῶν δικτατόρων, ὥστε νὰ μὴ ἐκδηλωθῇ μεγάλη ἀντίδρασις. «Ωστε αὐτὸς ἡτο κυρίως ὁ ἐκτελεστὴς τῆς ἀποφάσεως» τοῦ ἀδελφοῦ του ἐν παρανομίᾳ Μεταξάκη, διὰ τὴν ὄποιαν καὶ ὁ ἴδιος μεγάλως συνείργησε καὶ ἡ ὄποια ἡτο καὶ ιδική του μεγάλη ἐπιθυμία. «ΕΕ οὐ καὶ ὡς ἔγραψεν ἡ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» Κωνσταντινουπόλεως, «Ο Ἀθηνῶν Χρυσόστ. Παπαδόπουλος ἐέέφρασε διὰ γράμματος θερμὰς εὐχαριστίας πρὸς τὸν Μητροπ. Διυραχίου Ιάκωβον, διότι ἐν τῇ ἀντιπροσωπεύσει τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος παρὰ τῷ Πανορθοδόξῳ Συνεδρίῳ σπουδαιοτάτην παρέσχε συμβολὴν εἰς τὸ σῆργον καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ».

«Οτι καὶ οὗτος ἡτο δεινὸς οἰκουμενιστὴς εἰδομεν ἥδη ἐν τοῖς προηγουμένοις, ἀπ' αὐτοῦ δὲ τοῦ «ἐνθρονιστηρίου λόγου» του διεκήρυσσεν ὅτι «Πρὸς συνεργασίαν καὶ ἀλληλεγγύην μὲ τὰς ἐτεροδόξους Ἐκκλησίας καὶ χριστιανικὰς κοινότητας δὲν εἶναι ἀναγκαῖα προϋπόθεσις ἡ δυσεπίτευκτος, δυστυχῶς, δογματικὴ ἔνωσις, διότι ἀρκεῖ ἡ ἔνωσις τῆς ἀγάπης τῆς χριστιανικῆς, ἡτος ἄλλως τε δύναται νὰ προλειάνη τὴν ὄδὸν πρὸς τελείαν ἔνωσιν».

‘Αφοῦ είναι «δυσεπίτευκτος ἡ δογματική ἔνωσις», διότι «οἱ ἑτερόδοξοι Ἐκκλησίαι καὶ χριστιανικαὶ κοινότητες» οὐδέμιαν διάθεσιν καὶ πρόθεσιν ἔχουν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, οἱ «όρθοδοξοί» γίνονται προδόται τῆς, τὴν ἀρνοῦνται καὶ τὴν Εξουσιοῦν, διὰ νὰ φθάσουν «εἰς τελείαν ἔνωσιν» μὲ τοὺς ἔχθρους τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκτὸς αὐτῆς!! “Οτι διὰ τοῦτο ἀκριβῶς εἰσήχθη ὁ Νεοημερολογιτισμός, διὰ νὰ ὁμοιάσουν καὶ γίνουν «ἔνα» μὲ αὐτοὺς ἐν ἀσεβείᾳ, ὡς προδοσία τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς Οἰκουμενισμὸς καὶ εἰς τὸ νὰ ὑπενθυμίσῃ καὶ ὑποδείξῃ τοῦτο ἀποβλέπει κυρίως τὸ παρὸν βιβλίον. Διὸ καὶ δὲν ἀσχολεῖται ἐν πολλοῖς καὶ ἐν λεπτομερείαις εἰς τὸ πῶς οὗτος ἐνήργησεν, εἰς τὰ ἐγκλήματά του καὶ τοὺς θεομάχους πολέμους οὓς ἤγειρε κατὰ τῶν εὔσεβῶν διὰ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν παρανομίαν του, περὶ τὰ ὄποια πολλοὶ ἀσχολήθησαν ἐν λεπτομερείαις ἔκτοτε καὶ μέχρι σήμερον. Ἐν τῷ παρόντι γίνεται κυρίως λόγος περὶ τῆς ἀμέσου σχέσεως καὶ ταυτότητος Νεοημερολογίτισμου καὶ τοῦ ἐβραιομασῶν προβλήτου Οἰκουμενισμοῦ.

“Ἄξιος διάδοχος καὶ συνεχιστής τοῦ «ἔργου» τοῦ Μεταξάκη ὑπῆρξεν ὁ φοιτερὸς οἰκουμενιστής καὶ ἀδίστακτος νεωτεριστής καὶ μέγας μασῶνος Βασίλειος ὁ Γ' ὁ μὴ συγκρατούμενος ἀπό «τίποτε». Περὶ αὐτοῦ ὁ μασῶνος Π. Χατζηπάνος, ὁ χρηματίσας καὶ ὑπουργὸς παιδείας καὶ ... θρησκευμάτων, εἰς τὸ βιβλίον του «Ἐλληνικὸς Ἐλευθεροτεκτονισμὸς» σχραφεῖ:

«Ο Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βασίλειος, εὐρυμαθῆς ποιμέναρχης καὶ ἐμπνευσμένος Τέκτων, μετέστη τὸν Ὁκτώβριον 1929 εἰς τὴν Αἰωνίαν Ἀνατολὴν (NEW AGE). Ἐμυήθη κατὸ τὰς ἀρχὰς 1910 εἰς τὸν τεκτονισμὸν ἐν Λαοδίνῳ εἰς τὴν Στοάν WAL-LWOOD ὑπὸ ἀριθ. 5143.»

Περὶ τῶν φρονημάτων καὶ τῆς ποιότητος τοῦ ἀνθρώπου τούτου ὄμιλοῦν καὶ τὰ ἔξης, ὀλίγα ἐκ τῶν ποικίλων «δραστηριοτήτων» αὐτοῦ. Οὕτος ἔτι ὥν μητροπολίτης Νικαίας, γράφων εἰς τὸ δημοσιογραφικὸν ὄργανον τοῦ Μεταξάκη, ὃντος ἐκείνου μητροπολίτου Ἀθηνῶν, τὸ 1920, περὶ «Ἐκκλησιαστικῶν μεταρρυθμίσεων», σὺν ἄλλοις πολλοῖς ἔφασκε :

«... Πρὸς ἀσφαλῆ βελτίστων τοῦ καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικοῦ κοινοῦ βίου τοῦ πρακτικοῦ καὶ λειτουργικοῦ, πρέπει νὰ περιορισθῇ εἰς τὸ ἐλάχιστον ἔλλογον μέτρον ἡ ἀπὸ πολλῶν αἰώνων ὑπερβολικά παραδοσία παραδοσίας τάσις πρὸς τὸν μοναχικὸν βίον. Ὁ τοιοῦτος βίος καὶ ἄλλας ἐκκλησίας καὶ θρησκείας ἀπεμάρτυνεν ἀπὸ τῆς

εὐθείας ὅδοῦ καὶ ἀπεπλάνησεν εἰς σκολιοδρομίας ἐπιζημίους τῆς ἀνθρωπότητης, καθ' ὃσον φύσει διαφωνεῖ πρὸς τὸν ὄργανον τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας... Οἱ δὲ ἵεροίχαι, οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ διάκονοι θὰ δύνανται ἐν καιρῷ νὰ νυμφεύωνται καὶ ἐν ἀνάγκῃ καὶ μετὰ τὴν χειροτονίαν δεύτερος δὲ καὶ τρίτος ἐν ἀνάγκῃ γάμος θὰ ἐπιτρέπηται κακονικῶς εἰς χρησείωντας ἵερωμένους. Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς δὲ καὶ ἐπίσκοποι ἐλευθέρως δύνανται νὰ εἰναι ἔγγαμοι ἢ ἄγαμοι... Τὸ δὲ κοινὸν τῶν ἵερωμένων ἐν τῷ κόσμῳ ἔνδιμα φέρον πάντοτε ὀρισμένον τύπον, μετά τίνος ἐν τῷ περιλαμψίῳ διακριτικοῦ σημείου τῶν τριῶν ἵερατικῶν βαθμῶν, δύναται νὰ εἰναι μᾶλλον εὐπρεπές καὶ σεμνὸν ἢ ἡ σημερινὴ ἐπιδεικτικὴ ἀμφίσεις. Καὶ τὸ κάλυμμα δὲ τῆς κεφαλῆς πρέπει νὰ γίνῃ φυσικότερον ἢ δὲ κόμη νὰ κόπτηται εὐπρεπῶς... Προκειμένον δὲ περὶ ἀκολουθίων καὶ νηστείας καὶ τοιστάν ἄλλων ζητημάτων, ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ κανονίσῃ αὐτὰ κατὰ τρόπον σωφρονία καὶ λογικήν, μήτε περιφρονοῦσα τὰ τιμῆς ἀξια, μήτε καινοτομίας ἀπρεπεῖς εἰσάγοντα, περιορίζουσα δὲ καὶ νηστείας καὶ ἀκολουθίας εἰς τὰ λογικὰ αὐτῶν δρια. Εἶναι δὲ γνωστὸν δτι καὶ εἰς τὰ τοιαῦτα σὺν τῷ χρόνῳ ἐπεκράτησαν τὰ ἔθιμα τοῦ μοναχικοῦ βίου, ἀφ' οὗ πρέπει νὰ ἀπαλλαγῶσι καὶ τὸ τυπικὸν τῶν εἰς τὰς πόλεις ἐκκλησιῶν καὶ οἱ περὶ νηστείας διατάξεις...».

‘Ο αὐτός, ἀσχολούμενος περὶ κληρικῶν καὶ θεάτρων, ἔγραφεν εἰς τὸ ἴδιον ἔντυπον, σὺν τοῖς ἄλλοις :

«... Ὄταν ἀπὸ σκηνῆς πρόκειται νὰ διδαχθῇ ἔργον τοῦ δποίου τὸ ἔκταγλον καλαισθητικὸν κάλλος εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς ἀσυλλήπτου ἐλληνικῆς ἰδεολογίας ὑμητοῦ καὶ ἐθαύμασε διὰ τῶν αἰώνων ἡ διανοιμένη ἀνθρωπότης, ὁ Κληρικὸς δχι μόνον ἐπιτρέπεται ἀλλὰ ἐπιβάλλεται νὰ παρίσταται... Ὡς πρὸς τοὺς μεμψιμούρους τοὺς σκανδαλιζούμενους ἐκ μιᾶς τοιαύτης χειρονομίας τῶν κληρικῶν μας, δέον ν' ἀντιληφθῶσιν οὗτοι δτι ὁ κληρικὸς ζῆται ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ δτι ἐπομένως δφεύλει, ἐξ αὐτῆς ἐκπορευόμενος πρὸ παντὸς νὰ συγχρονίζῃ ἐαυτὸν μέχρις ἀφομιώσεως πρὸς τὴν ἐποχήν του...».

Εἰς τοὺς λόγους καὶ τὰς ἀντιλήψεις τοῦ ἀνθρώπου τούτου βλέπει τις ἵχνους τοῦ πνεύματος τῶν Πατέρων, προσπάθειαν ἐλκύσεως τοῦ κόσμου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Θεόν, ἡ ὥθησιν καὶ τὸν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν κόσμον καὶ τὸν διάβολον; Τοιούτου ὄντος αὐτοῦ τοῦ ὑποκειμένου, φυσικὸν ὅτι τοῦτον είχεν αξιον συνεργὸν ὁ Μεταξάκης καὶ ἡτο τὸ δεξί του χέρι εἰς τὸ μεταρρυθμιστικὸν ἔργον του. Ἀφοῦ, ἄλλωστε, ἡσαν «ἀδελφοί» (ἐν διαβόλῳ), γενόμενοι καὶ οἱ δύο μασῶνοι τὸ ἴδιον ἔτος, ὡς εἰδομεν ἀνωτέρω, ὁ μὲν εἰς Δονδίνον ὁ δὲ εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Εις τὸ ψευδο«πανορθόδοξον» συνέδριον, εἰς τὸ ὄποιον αὐτὸς «ἀντεπροσώπευε» τὴν Ἐκκλησίαν Κύπρου⁽³³⁾, γενομένου λόγου ὑπὸ ἄλλου μέλους «περὶ συσφίγξεως τῶν σχέσεων τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας πρὸς τὴν ἀγγλικανικήν καὶ τὴν τῶν παλαιοκαθολικῶν», «ὁ μητροπολίτης Νικαίας⁽³⁴⁾ τὴν τῶν παλαιοκαθολικῶν», οὐδὲν γένηται σκέψις καὶ γενικεύων τὸ Ζήτημα εἰσηγεῖται ὥπως γένηται σκέψις καὶ περὶ ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ρωμαιικῆς». Οὕτος εἰς ὑπόμνημά του πρὸς τὸ αὐτὸ συνέδριον, ἐν τῷ ὄποιῳ φαίνεται παισιφανέστατα ἡ μασωνικὴ ιδιότης, γνωμαδοτῶν ἐπὶ τοῦ δευτέρου γάμου τῶν κληρικῶν, ἐπιτίθεται ὡς λυσσασμένος κατὰ τοῦ μοναχισμοῦ καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐξερεύγεται πράγματα δι' ἅπινα καλύπτει κανεὶς τὸ πρόσωπον ἐξ ἐντροπῆς, ὀλίγον ἀπέχοντα τοῦ αἰσχροῦ.

Ο αὐτὸς ἀναρριχηθεὶς μετὰ ταῦτα πατριάρχης, ἔδειξε μὲ ἀσεβῇ αὐταρχισμὸν ὅλον τὸ ἀντορθόδοξον μένος του καὶ τὴν οἰκουμενιστικήν του μανίαν. Εἰς ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν Αὔγουστος 1925, ἥτις τὸν χαρακτηρίζει ὡς κατ' ἔοχήν «Νεωτεριστήν», ἐκφράζων οὕτος τὰς σκέψεις καὶ τὰ «προγράμματά» του, σὺν ἄλλοις ἔλεγεν ὅτι :

«... Αἰσθάνεται τὸν χριστιανισμὸν ὡς ἀνθρωπιστικὴν ἴδεολογίαν, τὸν συγχρονίζει, ὁνειροπολεῖ τὴν βελτίωσιν τοῦ κοινωνικοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι κατὰ τοῦ καλογηρισμοῦ ποὺ φέρει τὸν μαρασμόν... Ὁ χριστιανικὸς κόσμος, λέγει, πρέπει νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ καλογηρικὰς ἀνοησίας... Ἡ ἐπικουνινία τῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι ἐπιβεβλημένη. Ἡ ἐνωσίς ἀπαραίτητος... » Ισως εἰς ταῦτα δὲν συμφωνῶ μὲ πολλούς. Κρίνω δῆμως φιλελεύθερα. Ὁ εὐσεβεστατός Ωριγένης εἰς τὸ ὑψος τῆς διανοίας του διέγνωσεν ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑφίσταται αἰώνιος κόλασις. Αἱ ἐκκλησίαι λοιπὸν πρέπει καλύτερον νὰ γνωρισθοῦν μεταξύ των, νὰ ἐπικοινωνήσουν καὶ ἀργότερον νὰ ἐναθοῦν τελείως... Ὁμιλεῖ μὲ ἐνθουσιασμὸν διὰ τὴν ἐνωσιν...».

Εἰς «Διάγγελμα» τοῦ ιδίου περὶ τῶν θεμάτων «Οἰκουμενικῆς Συνόδου» διαλαμβάνονται, σὺν ἄλλοις, ταῦτα :

«... Ἀναθεώρησις τῆς ὅλης ἐκκλησιαστικῆς νομοθεσίας καὶ προσαρμογὴ αὐτῆς πρὸς τὴν παρούσαν κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας. Προστάθεια ἐκ παντὸς τρόπου πρὸς ἐπικοινωνίαν καὶ ἐνω-

(33) Εἴδομεν ἐν τοῖς προηγουμένοις, ὅτι οἱ «ἀντιπροσωπεύσαντες» εἰς αὐτὸ ἄλλας ἐκκλησίας ἥσαν δλοι «κοπέλαια» ἐκ τῶν ὑποτακτιῶν τοῦ Μεταξάκη.

(34) Ὁ κατόπιν πατριάρχης Βασίλειος Γ'.

σιν ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ μεθ' ὅλων τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν. Διάκρισις θεολογικού μένων ἀπὸ δογμάτων καὶ δρῶν πίστεως. Διάφοροι διδασκαλίαι καὶ δροὶ τῆς Ὁθοδόξου Ἐκκλησίας π.χ. περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Μυστηρίων, περὶ Μετουσιώσεως κ.ἄ. χοήνουσιν ἐτυμηγορίας καὶ ἀποφάσεως οἰκουμενικῆς συνόδου. Περὶ βαττίσματος τῶν αἰρετικῶν. Περὶ ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων. Τὸ Τυπικόν, Νηστεῖαι, ἀγιογραφία, μυσική. Περὶ γάμου κληρικῶν. Περὶ περιβολῆς κληρικῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας. Περὶ μονῶν καὶ μοναχῶν. Καθορισμὸς τοῦ Πασχαλίου καὶ τοῦ Ἡμερολογίου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γενομένων ἥδη σχετικῶν ἐπιστημονικῶν ἐργασιῶν..» κλπ.

Ίδού ποιοι ἄνθρωποι εἶναι ὁποὺ «δὲν μποροῦν νὰ ἡσυχάσουν» ἐὰν δὲν καταρρίψουν ὅτι βλέπουν ὅρθιον καὶ δὲν ἀνέχονται καὶ δὲν ἀναπαύονται εἰς τίποτε ὅτι καὶ ὥπως παρέδωσαν οἱ Πατέρες ἡμῶν! Εἶναι τυχαίον, ὅτι οἱ πλέον θρασεῖς καὶ ἀθεόφοβοι καὶ κοσμόφρονες μασῶνοι «πατριάρχαι»⁽³⁵⁾ ἥσαν οἱ ἀποφασιστικώτεροι πάντολμοι μεταρρυθμισταὶ καὶ χριστομάχοι οἰκουμενισταὶ; «Οχι, δὲν εἶναι τυχαίον.

Ο τοιοῦτος λοιπὸν ἄνθρωπος, ὁ ὄρθιδοξομάχος μεγαλομασῶνος Βασίλειος Γ', τοῦ ὄποιου διὰ τοῦτο ἐσημειώσαμεν ὀλίγα ἀπὸ τὰ «κατορθώματά», διὰ νὰ γνωρίζουν οἱ εὐλαβέστατοι τῶν Νεοημερολογιτῶν ὄπισθι ποίων ἀκολουθοῦν καὶ ποίων τὰς ὁδούς πορεύονται, ἡθουλήθη σατραπικῶς νὰ ἐπιβάλῃ τὸν Νεοημερολογιτισμὸν καὶ εἰς τὸ «Ἄγιον Όρος.

Τῷ 1927 ἀπέστειλεν οὗτος εἰς τὸ «Άγιον Όρος τὸν δεινότερον πρωταίτιον καὶ πραγμαγόδον τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, τὸν Μαρωνείας «Ἀνθιμὸν»⁽³⁶⁾, διὰ νὰ «παράσχῃ συστάσεις, συμβουλάς καὶ ἐντολάς περὶ ἐφαρμογῆς καὶ ἐν Ἀγίῳ Όρει τῆς περὶ ἡμερολογίου ἀποφάσεως, περὶ μνημοσύνου τοῦ Πατριάρχου καὶ περὶ Συλλόγου (Συνδέσμου) τῶν Ζηλωτῶν». Οὕτος εἰς τὴν ἀπὸ 7.4.1927 ἀπόρρητον «Ἐκθεσίν του, πρὸς τὸν ἀποστείλαντα αὐτόν, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἔλεγεν :

«... Οἱ Ἀγιορεῖται, ἔχοντες ὑπὸ ὅψει τὰς ἐν τῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΤΙΚΩ ΚΗΡΥΤΚΙ» τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν δημοσιευθείσας πρὸ ἐτῶν γνώμας τῆς Υμ. Παναγιότητος περὶ ἐπιβαλλομένων

(35) Μεταξάκης, Βασίλειος, Ἀθηναγόρας.

(36) Τὸν πρώην Βιζύντη τοῦ διποίου τὰ «ἔργα» εἴδομεν ἐν τοῖς πρότεροις.

μεταρρυθμίσεων της 'Εκκλησίας καὶ τῷ κλήρῳ, ώς καὶ τὸ Πατριαρχικόν διάγραμμα περὶ τῶν ἔργασιῶν τῆς μελλούσης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, θεωροῦσι τὴν προαιειμένην περὶ ἡμερολογίου ἐνέργειαν τῆς Μεγάλης 'Εκκλησίας, ώς πρόδρομον καὶ ὅλων ἐπικειμένων μεταρρυθμίσεων, διὰ λόγους εὐνοήτους φρονοῦσιν ὅτι ἡ ψυχικὴ αὐτῶν σωτηρία ἐπιβάλλει τὴν στερράν καὶ ἀκλόνητον ἐμμονὴν εἰς πάντα ἀνεξαιρέτως τὰ παρὰ τῶν Πατέρων ἡμῶν παραδοθέντα... Ἡ περὶ ἡμερολογίου ἀπόφασις τῆς Μεγάλης 'Εκκλησίας ἔχαρακτηρίσθη καινοτομίᾳ ἐπιβληθεῖσα μάλιστα εἰς τὴν 'Εκκλησίαν ὑπὸ τῆς ποιτείας... πολὺ κακῶς ἥχησε παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν 'Αγιορειτῶν καὶ προσκάλεσε δυσμενέστατα σχόλια κατὰ τῆς Μεγάλης 'Εκκλησίας... Πρὸς ἀποτροπὴν ἐφαρμογῆς τῆς προαιειμένης ἀποφάσεως ἐν 'Αγίῳ "Ορει, ἄλλοι μὲν πρόθυμοι εἶναι, ἄλλοι δὲ καὶ εὔχονται τὴν εὑπαιρίαν ἵνα μαρτυρήσωσιν... 'Τιμετέρα Παναγιώτης χαρακτηρίζεται ὡς 'Ωριγενιστής καὶ Νεωτεριστής... Θεωρεῖται δὲ φρονοῦσα ὅτι δῆθεν οὐδὲν οὐσιῶδες διαχωρίζει τὴν Μ. 'Εκκλησίαν ἀπὸ τῆς Παπικῆς καὶ 'Αγγλικανικῆς ἐκκλησίας' διὸ καὶ ὑπερφαμίνεται τῆς μετ' αὐτῶν ἐνώσεως...».

Εἰς τὴν αὐτὴν «'Εκθεσιν» — τῆς ὁποίας ὁ συντάκτης λέγει περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, ὅτι «οἱ ἐν 'Αγίῳ "Ορει Θεωροῦσί με ἔνα ἑκ τῶν φανατικωτέρων νεοημερολογιτῶν» — περιγράφει διὰ πολλῶν τὴν κατὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ σθεναρὰν ἀντίστασιν τῶν 'Αγιορειτῶν, βεβαιῶν ὅτι :

«ἡ ἀνακάνησις τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος ἡ ἡ διὰ τῆς βίᾳς ἐπιβολὴ αὐτοῦ, θέλει συντελέσει ἀναμφισβητήτως εἰς τὴν πλήρη ἀναστάτωσιν, ἀναρρίαν καὶ ἐξάρθρωσιν τοῦ 'Αγίου "Ορούς... ἡ κατάστασις δὲ αὗτη θέλει ἀποθῆ ἐπικίνδυνος ἐπὶ ζημίᾳ ἀπὸ τε 'Εκκλησιαστικῆς καὶ 'Εθνικῆς ἀπόψεως...».

'Εὰν ὁμοθυμαδὸν ὄλοι οἱ 'Αγιορεῖται καὶ ἡ «Ιερὰ Κοινότης» ἀπεκήρυξσον τούς ἀποστάτας μασώνους - οἰκουμενιστὰς - νεοημερολογίτας, ἀπὸ πόσα δεινὰ θὰ ἐλύτρων τὴν 'Εκκλησίαν, καὶ πόσων ὥρθιδόξων θὰ ἔσωζον τὰς ψυχὰς ἀπὸ τὴν κόλασιν! Διὰ τοῦτο διετρίψαμεν ἐκτενέστερον εἰς τὰ «ἔργα» καὶ τὴν πολιτείαν τῶν δύο τούτων ἀτόμων - μασώνων (Μεταξάκη, Βασιλείου Γ'), διὰ νὰ κατανοήσουν οι εύλαβέσταται Νεοημερολογίται ποίων τὸ «ἔργον» συνεχίζουν καὶ προωθοῦν καὶ διερωτηθῆ ἡ συνείδησίς των ἂν τὰ ἀρεστὰ τῷ Θεῷ ἐβουλεύσαντο οἱ δεινοὶ οὕτοι μασῶνοι καὶ ἂν θεαρέστως ούραγούσιν αὐτοῖς. "Ἄς μάθουν λοιπὸν ὅσοι Νεοημερολογίται βαυκαλίζονται ὅτι είναι ὥρθιδοι ὄπίσω ποίων θεομάχων ἀκολουθοῦν καὶ ὅτι ὁ

Νεοημερολογιτοὶ τῶν εἰναι ἔργον τῶν τοιουτῶν ἀσεβῶν θεοκαπήλων προσαγωγῶν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ὁ ἔμπρακτος Οἰκουμενισμός.

ΤΑ ΕΠΟΜΕΝΑ «ΒΗΜΑΤΑ»

ΕΙΔΟΜΕΝ ἡδη, ὅτι αὐτοὶ οἱ πρωτοστάται τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Νεοημερολογισμοῦ εἰς τὴν 'Ορθόδοξον 'Εκκλησίαν ἔχαρακτήρισαν, ὧνόμασαν καὶ ἔκαμαν τοῦτο «ώς πρῶτον 8ημα» πρὸς τὴν ἐκτὸς 'Ορθοδοξίας βέθηλον καὶ προδοτικὴν «Κοινωνίαν τῶν 'Εκκλησιῶν», ἥτοι τὸν ἀντίχριστον καὶ θεομίσητον Οἰκουμενισμόν.

Ο δεινὸς οἰκουμενιστής καὶ προτεσταντόφιλος Σελευκείας (καὶ κατόφιν Θυατείρων) Γερμανός, ὁ κύριος συντάκτης τῆς 'Εγκυκλίου τοῦ 1920, ἥτις ἦνοιξε τὴν θύραν εἰς τὸν Οἰκουμενισμόν, ἐν 'Εκθέσει ὄρισθείσης «'Επιτροπῆς», ἡς ἦτο μέλος, ἐπισήμως «προτείνει ἀποδοχὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, φρονῶν ὅτι ἡ χρησιμοποίησις αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τῆς 'Εκκλησίας... ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον 8ημα πρὸς τὴν ποθητὴν Κοινωνίαν τῶν 'Εκκλησιῶν...».

Ο Βιζύης καὶ κατόπιν Μαρωνείας "Ανθίμος, ἀλλοπρόσαλλος καὶ ἀδίστακτος νεωτεριστής, ἐν τῷ βιθλίῳ του «Τὸ Ήμερολογιακὸν Ζήτημα» (1922) λέγει ὅτι «Ἡ ἐνότης αὕτη (ἡ ἡμερολογιακή) θὰ ἐνεφανίζετο ἀναμφιθόλως ἡδη καὶ ὡς τὸ πρῶτον 8ημα πρὸς τὴν πραγματοποίησιν τῆς Κοινωνίας τῶν ἐθνῶν, τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ ἐν τῶν κυρίων παραγόντων...».

Ἐν «προσφωνήσει» του εἰς τὸ ψευδο«πανορθόδοξον συνέδριον» (1923) ὁ «Ἀμερικῆς 'Αλέξανδρος»⁽³⁷⁾, ἐνθουσιασθώς διηρωτάτο : «Μήπως ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ νέου Πανορθοδόξου Ήμερολογίου δὲν εἴναι ὁ πρῶτος λίθος διὰ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐνώσεως πασῶν τῶν 'Εκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ;» Καὶ καθεξῆς πολλαὶ αἱ βεβαιώσεις περὶ τοῦ Νεοημερολογισμοῦ «ώς πρῶτον 8ημα ατομοῖς» τῆς ἀποστασίας.

(37) Τὸν ὄποιον διατάξεις διώρισε οικρατικῶς, παρανόμως, σαδιστικῶς καὶ θεομαχικῶς «ἀντιπρόσωσαπον» εἰς τὸ συνέδριον του, τῆς αἵμασσονσης ὑπὸ τὸν φάσγανον τοῦ ἀθέου ἔθραικομμουνισμοῦ 'Εκκλησίας τῆς Ρωσίας!

Γενομένου «τοῦ πρώτου βήματος», ώς είκός, ήκολούθησαν εἰς αὐτὸ τὰ ἐπόμενα «βήματα», ὅδεύοντα ὀλοταχῶς εἰς τὸν ἄδην. «Ολα ὃσα ώριζεν ἡ Ἑγκύκλιος τοῦ 1920, μετά τὸ περὶ «παραδοχῆς ἔνιαίου ἡμερολογίου πρὸ ταυτόχρονον ἑορτασμὸν» μὲ τοὺς αἱρετικοὺς τῆς Δύσεως, ἐπρογραμμάτισαν καὶ ἀπεφάσισαν ὁ Μεταέκης, ὁ Βασίλειος Γ' καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς οίκουμενισταί, ἔγιναν ἡδη εἰς τὴν πρᾶξιν παρὰ τοῖς Νεοχριστιανοῖς καὶ ἐκτελοῦνται, ώς, τὰ ἐπόμενα «βήματα», ὅδεύοντες αὐτὰ βαθμιάως, ὥστε, ώς εἴπεν ὁ ἀρχιαποστάτης Ἀθηναγόρας, «ἀ προσδοκῶς θάει ρεθαῦν ἐνωμένοις ὅχι ἐν ΟρθοΞίᾳ, ἢ γούν ἐν τῷ Χριστῷ, ἀλλ' ἐν τῷ ἀντίχριστῳ.

Ούσιαστικώς ή άντορθόδοξος ένωσις με τους δυσεβείς έγινεν ηδη, άφ' ότου διὰ τῆς άρνησιχρίστου «Έγκυκλιου τοῦ 1920» τὰ άθροίσματα τῶν αἰρετικῶν ὠνομάσθησαν έπισήμως «Έκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ»⁽³⁸⁾ «συγγενεῖς καὶ οίκεται καὶ συγκληρονόμοι τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ» καὶ τὰ λοιπά, άφ' ότου «παρεδέχθησαν» τὸν Νεοημερολογιτιαμὸν τῶν φράγκων (τὸ 1924) διὰ νὰ γίνουν «ἔνα» μὲ αὐτοὺς καὶ τελικῶς έγιναν τὸ 1948 «μέλη» τοῦ χριτομάχου καὶ άθέου συνονθυλεύματος ὃπου λέγεται «Παιγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν» ὅμαιον τοῦ ὅποιου οὕτε ἐνεπινεύαμθι αὔτε ἡκαύσθη ἄλλην φοράν. Θεωρήτικῶς Λοιπὸν καὶ ἀπὸ μέρους «ἀρχηγῶν», οἱ ὁποῖοι κάθε ἄλλο παρὰ Ὁρθόδοξοι εἶναι, ἡ «ἔνωσις» έγινεν ἐκεῖνο δὲ ὅπερ μηχανεύεται εἶναι νὰ «ἐνεργοποιηθῇ» αὕτη ἐν τῷ λαῷ καὶ εἰς τοῦτο ἀποθλέπουν ὅλαι αἱ γινόμεναι «κινήσεις», διὰ νὰ συνηθίσῃ ἡ ἀδιαφορίση καὶ μὴ ἀντιδράσῃ ὁ πολὺς λαός, ὅπερ εἶναι ἡ δολία καὶ καταχθόνιας «μέθοδος» τοῦ σατανᾶ καὶ ὅλων τῶν αἰρετικῶν καὶ τῶν ἀπατεώνων.

Πάπας και παπιστίδια, οι όποιοι γνωρίζουν πολὺ καλύτερα από «όρθιοδόξους» τὰ τῆς Ὁρθοδοξίας και τοῦ Ὁρθιοδόξου λαοῦ, ὅτι ἐδῶ δὲν εἶναι παπισμὸς διὰ ν' ἀκολουθοῦν ὡς ὑποζύγια ὅτι διατάξει ὁ Πάπας και ὅτι ἂν δὲν

(38) Τοῦτο εἶναι πρᾶγμα πρωτοφανὲς καὶ πρωτάκουστον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ὀρθοδοξίας.

Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ἔξευτελισμένοι καὶ παντελῶς διαφθαρέντες προτεστάνται καὶ αὐτοὶ «ἐκφράζουν τὴν λύπην των διότι ἡ οἰκουμενική πραγματικότης εύρισκεται εἰς χείρας εἰδίκευμένων θεολόγων καὶ δὲν φθάνει μέχρι τῶν χριστιανῶν τῆς βάσεως», δηλαδὴ δὲν ἔκαμεν ἀκόμη ὁ λαός ἔργων τὰς ἀσεβεῖς κακομηχανίας των. Καὶ διὰ νὰ δείξουν τὶ καὶ πῶς θεωροῦν τοὺς ὄρθιοδόξους, ὡς ἐκλιπαροῦντας πτωχοσυγγενεῖς σπεύδοντας πρὸς αὐτούς, ίδου τὶ ἐκπέμπουν κατὰ πρόσωπόν των :

«Θεμελιώδης δυσκολία προκύπτει έκ της ίσχυος ας άναστητικής έπιπλοσίας της δρθεόδηξον έννοιας της Έκκλησίας⁽³⁹⁾. Έν αντιδιαστολῇ πρὸς τὴν ἀντίληψιν ταύτην, ή περίφημος Ἐγκύλιος τοῦ 1920 τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ή δοτία ὑπῆρξεν ἀποφασιστικὴ διὰ τὴν συμμετοχὴν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν, ἀπευθύνεται γενικῶς πρὸς δόλας τὰς Έκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἀνὰ τὸν κόσμον, ὡς δὲ ἐκ τοῦ κειμένου αὐτῆς προκύπτει, υἱοθετεῖ μίαν ἄλλην ὀντιληψιν τοῦ ἔκκλησιολογικοῦ προβλήματος: ἐκείνην ἀκριβῶς, ή δοτία κατέστησε δυνατήν τὴν συμμετοχὴν τῶν Ὁρθοδόξων Έκκλησιῶν εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Έκκλησιῶν καὶ τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν...!»
Καὶ ἔχει «δίκαιον» ὁ προτεστάντης, ἀφοῦ ή Ἐγκύλιος αὐτὴ ὡνόμασεν δόλα τὰ ἀθροίσματα τῶν αἱρετικῶν «Ἐκκλησίας», πῶς λέγει ή ὥρθεόδοξος ἔκκλησιολογία ὅτι είναι «ἡ Μία κτλ.»:

Ίδου λοιπόν, οι «καταλληλότεροι ἄνθρωποι» ύποδεικνύουν υπὸ ποίας «πραιτοθέσεις» έγιναν... δεκτοί οι όροι

(39) Βεβαιώνουν δηλ. δτι δὲν ἀναγνωρίζουν τὴν ἐκκλησιολογίαν τῆς Ὁρθοδοξίας, δτι αὐτή είναι ή Μία, Ἀγία, Καθολική καὶ Ἀποστολική Ἐκκλησία.

Θόδοιξι είς τὸ «παγκόσμιον συμβούλιόν των», τοὺς μικτηρίζουν δηλαδὴ ὡς πένητας ὅπου τοὺς ἔδεχθησαν ὑπὸ «ὅρους» καὶ κατά... συγκατάθασιν καὶ τοὺς καλοῦν καὶ εἰς τὰ ὑπόλοιπα. «Οοσι ἔχουν κάποιον φόβον Θεοῦ καὶ ὀλίγην συνείδησιν, ἃς τὴν ἀφήσουν νὰ ἐξυπνισθῇ διὰ νὰ κατανοήσουν «ποῦ εύρισκονται» καὶ τὶ ἀκολουθοῦν. «Ἄς συνειδητοποιήσουν ποῦ ἐρρίφθησαν μὲ τὸν Νεοημερολογιτισμόν, τὸ πρῶτον ἄρθρον αὐτῆς τῆς «Ἐγκυκλίου». ἥτις ἀποτελεῖ τὸ καύχημα καὶ τὴν «δικαίωσιν» τῶν δυσσεβῶν. Καὶ ὅσοι Νεοημερολογίται προβάλλουν ὡς ἀντίθετοι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ λέγουν καὶ θέλουν ν' ἀγωνίζωνται κατ' αὐτοῦ, ἃς ἐννοήσουν ἐκ τούτων, ὅτι διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ἡ δη κυριευμένην οὐ εἶναι ἡ δη κυριευμένην οὐ ἀπὸ τὸν Οἰκουμενισμόν.

Τὰ μετὰ τὸ πρῶτον ἄρθρον περὶ «παραδοχῆς ἐνιαίου ἡμερολογίου» ἔτερα ἄρθρα τῆς «Ἐγκυκλίου τοῦ 1920» εἴναι : «Ἡ ἀνταλλαγὴ ἀδελφικῶν γραμμάτων κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτὰς καὶ ἐν ἄλλαις περιστάσεσιν». «Ἡ οἰκειοτέρα συσχέτισις τῶν ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν». «Ἡ ἐπικοινωνία τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν καὶ τῶν θεολόγων καὶ ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν ἐν ἑκάστῃ Ἐκκλησίᾳ ἐκδιδομένων ἐντύπων». «Ἡ ἀποστολὴ νέων χάριν σπουδῶν ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὰς Σχολὰς τῆς ἄλλης Ἐκκλησίας». «Ἡ συγκρότησις παγχριστιανικῶν συνεδρίων». «Ἡ... ἀπαθῆς ἐξέτασις τῶν δογματικῶν διαφορῶν». «Ὁ ἀμοιβαῖος σεβασμὸς τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν». «Ἡ ἀμοιβαία παροχὴ ναῶν καὶ κοιμητηρίων εἰς τὰς ἄλλας ὁμολογίας». «Ο διακανονισμὸς τῶν μικτῶν γάμων». «Ἡ ἀμοιβαία ὑποστήριξις τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὰ ἔργα τῆς Θρησκευτικότητος, τῆς φιλανθρωπίας κλπ.».

Ποίος δὲν γνωρίζει καὶ δὲν βλέπει, ὅτι μετὰ τὸ πρῶτον ἄρθρον ἦτοι «τῆς παραδοχῆς τοῦ ἡμερολογίου» τῶν φράγκων, ὅλα τὰ ὑπόλοιπα ἄρθρα αὐτῆς τῆς «Ἐγκυκλίου» ἔξετελέσθησαν καὶ ἐκτελοῦνται πιστῶς καὶ κατὰ γράμμα;

Ἀπὸ τότε, Ὁρθόδοξοι οἱ ὀδεύοντες πρὸς τὰς «σχολὰς τῆς Δύσεως» διὰ «θεολογικὰς σπουδάς», ἐπιστρέφοντες ἐκεῖθεν «ἀντὶ τοῦ μάννα καὶ τοῦ γνησίου γάλακτος μὲ τὰ ὅποια τοὺς ἔθρεψε καὶ ἐπότισεν ἡ Μήτηρ τῶν Ὁρθοδοξία, ἀνταποδίδουν εἰς αὐτὴν τὴν χολὴν καὶ τὸ δηλητήριον τῶν αἱρετικῶν τῆς Δύσεως», ὡς ἔγραφεν ὁ ἀοίδημος Δοσιθέος Ἱεροσολύμων, καὶ αὐτοὶ εἶναι οἱ μεγαλύτεροι αἴτιοι τοῦ ὑποτονισμοῦ καὶ τῆς διαθρώσεως ἡ καὶ τῆς ἐξαλείξεως τοῦ

όρθιδόξου φρονήματος καὶ τοῦ Θρησκευτικοῦ αἰσθήματος παρὰ τῷ λαῷ καὶ οἱ λυσσωδέστεροι προαγωγοὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Μὲ τὰ πρωτοφανῆ εἰς ἐφεύρεσιν καὶ θεοκαπηλείαν συνεχῶς «συγκροτούμενα παγχριστιανικά συνέδρια», τὴν... «ἀπαθῆ ἐξέτασιν τῶν διαφορῶν», «μὲ ἀγάπην καὶ κατανόησιν» ὡσάν νὰ ἐπρόκειτο περὶ προσωπικῶν των ἀντικειμένων μικρᾶς ἀξίας, προκαλεῖται «βαθμηδὸν» ή «ἐξοικείωσις» καὶ ὁ παραμερισμὸς τῶν «διαφορῶν» τῆς Ὁρθοδοξίας οὕτως ὡστε «ἀπροσδοκήτως νὰ εὐρεθοῦν ἐνωμένοι». Ἀφοῦ μὲ τόσην «ἀγάπην καὶ κατανόησιν» καὶ «ἀπάθεισιν», «συνεδριάζουν», «σχετίζονται», «ἐπικοινωνοῦν», «ἀνταλάσσουν», «ἐξετάζουν», «ἀλληλοσέβονται», «ἀλληλοϋποστρέζονται», «διαλέγονται», συναγελάζονται κλπ., διατὶ νὰ τοὺς χωρίζουν «κάπι διαφοραὶ» τῆς Ὁρθοδοξίας;

Δηλαδὴ, ἀντιστρόφως, κατ' αὐτούς, λειτουργεῖ ὁ ἐγέκεφαλος δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει ποῖαι διαφοραὶ κατέστρεψαν τὴν ἔνωσιν καὶ ἐπιζητοῦν «ἔνωσιν» διὰ καταστροφῆς ἐκείνων ὅποι διακρατοῦν τὴν ἔνωσιν. Κατ' αὐτούς, προηγεῖται ἡ ἔνωσις καὶ ὅχι ἡ ἐπιστροφὴ εἰς τὴν πρὸ τῆς διαρρήξεως τῆς ἔνωσεως κατάστασιν. «Ἐνωσιν» ἐπιζητοῦν ὅχι μὲ βάσιν τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ μὲ βάσιν τὸ ψεῦδος καὶ μὲ τὴν θυσίαν τῆς ἀλήθειας. Καὶ εἰς τὸ τέλος θὰ εἰπουν ἀφοῦ δὲν μᾶς χωρίζει τίποτε⁽⁴⁰⁾, διατὶ νὰ μᾶς χωρίζῃ κατὰ τύπους ἡ Ὁρθοδοξία; Καὶ θὰ κάμουν ἔνωσιν χωρὶς Ὁρθοδοξίαν ἢτοι χωρὶς τὸν Χριστόν. Καὶ ὅλος ὁ στόχος των αὐτὸς εἶναι, ὁ παραμερισμὸς τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ Χριστοῦ. Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπόβλεψις καὶ κατάληξις τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

«Οοσα δὲ διελάμβανε τὸ «μεταρρυθμιστικὸν πρόγραμμα» τῶν δεινῶν μασῶνων - οἰκουμενιστῶν Μεταξάκη καὶ Βασιλείου Γ' εἴναι τὰ κατὰ πρᾶξιν, μετὰ τὸ «πρῶτον βῆμα», γενόμενα καὶ γινόμενα «βήματα» εἰς τὸν ἀντίχριστον Οἰκουμενισμόν. Οὗτοι ως μασῶναι, καὶ ως μασῶναι ἐνεργοῦντες, ἀμα ὡς ἀνερριχθῆσαν εἰς τὸν θρόνον, κύριον ἔργον των εἶχον τὸ νὰ καταρτίσουν μέγαν κατάλογον μεταρρυθμίσεων διὰ τὴν ἀνατροπὴν τῶν θεσμῶν καὶ ὅλων ἐν γένει ὅσα παρέδωσεν ἡ Ὁρθοδοξία. Μετὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ Νεο-

(40) Τὸ εἰπεν ὁ Ἀθήναγόρας, τὸ ἐπαναλαμβάνουν δλωι οἱ οἰκουμενισταί.

μερολογιτισμοῦ καὶ δι’ αὐτῆς ἦνοιε εὴ ὁδὸς πρὸς τὴν ἀπώλειαν καὶ τὰ ἐπόμενα βήματα ἡσαν Ζήτημα μεθοδεύσεως καὶ χρόνου.

Γνωστόν, ὅτι ὅσα ἀπεφάσιζεν ὁ Μεταξάκης διὰ τοῦ παρανόμου ψευδο«παναρθαδόξου συνεδρίου» του, εἶναι εἰς τὰ πρόγραμμα ὅλων τῶν ρητίκελευθῶν νεωτεριστῶν καὶ αυγχρονιστῶν καὶ τίθενται βαθμιαῖς εἰς τὴν πρᾶξιν «κατὰ τὰ ἀρέακοντα ἑκάστῳ». Ὁμοῦ μὲ τὸν Νεοημερολογιτισμὸν «ἀπεφάσισε» τὴν συντόμευσιν τῶν Ι. Ἀκολουθιῶν καὶ τῆς Λειτουργίας, τὴν μετάθεσιν τῶν ἐντὸς τῆς ἑδομάδος ἔορτῶν, τὴν κατάργησιν ἢ τὸν περιορισμὸν τῶν Νηστειῶν, τὴν ἀφαιρεσιν τοῦ ιερατικοῦ ἐνδύματος ἀπὸ τῶν κληρικῶν, τὸ καύρευμα καὶ τὸ Εύρισμα αὐτῶν, τὸν γάμον τῶν κληρικῶν μετὰ τὴν χειροτονίαν, τὴν ἐλάττωσιν τῶν βαθμῶν συγγενεῖς διὰ τὸν γάμον, τὴν διευκόλυνσιν τῶν διαζυγίων, τὴν ὑπόσκαψιν τοῦ μοναχισμοῦ καὶ ἄλλα, ἐν γένει ἦνοιε τὴν θύραν εἰς ὅλας τὰς μεταρυθμίσεις τῆς ἀποστασίας.

Ο ἔτι θρασύτερος ἀσεβέστερος καὶ αἰσχρότερος τούτου Βασιλείος Γ’, ὁ ὥποιος τὸν Ὡριγένη είχεν «εὔσεβεστατὸν», τοὺς κληρικοὺς ἥθελε θαμῶνας τῶν θεάτρων ἥθελε . . . τὸν δεύτερον καὶ τὸν τρίτον γάμον τῶν κληρικῶν μετὰ τὴν χειροτονίαν, ἐλύσσος μανιωδῶς κατὰ τοῦ μοναχισμοῦ καὶ πάσης εὔσεβειας, ἐπεξέτεινε τὸ πρόγραμμα περαιτέρω. Οὕτος ὑπέβαλεν: Ἀναθεώρησιν τῆς ὅλης Ἐκκλησιαστικῆς νομοθεσίας, τὴν «έκ παντὸς τρόπου» ἔνωσιν μεθ’ ὅλων τῶν «ἐκκλησιῶν», διάκρισιν θεολογουμένων ἀπὸ δογμάτων καὶ ὅρων πίστεως, ἔθετε θέμα περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Μυστηρίων, περὶ Μεταμοσιάσεως, περὶ βαπτίσματος τῶν αἱρετικῶν, περὶ ἐκκλησιαστικῶν βιθλίων, Τυπικοῦ, Νηστειῶν, Ἀγιογραφίας, Μουσικῆς, γάμου καὶ περιβολῆς κληρικῶν, μονῶν καὶ μοναχῶν, καθορισμοῦ τοῦ Πασχαλίου, καὶ ἄλλα ἀκάμη.

Ποῖος ἀγνοεῖ καὶ δὲν παρατηρεῖ, ὅτι ἀπὸ τότε ὅλα αὐτά, μετὰ τὸν Νεοημερολογιτισμὸν, ἀποτελοῦν τὰ ἐπόμενα βήματα παρὰ τοῖς Νεοημερολογίταις; «Ἄν εξετάσῃ τις θὰ ἴδῃ ὅτι οἱ Νεοημερολογίται δὲν ἀφῆκαν καὶ δὲν τηροῦν τίποτε ἀπολύτως, ὅπως τὰ παρέδωσεν ἡ Ὁρθοδοξία καὶ παρέλαθον ἀπὸ τοὺς Πατέρας. Οὕτε εἰς τὰς Ι. Ἀκολουθίας τὰς περικόπτουν καὶ ἀλλοιώνουν γενναίως. Οὕτε εἰς τὰς ἑαρτάς τὰς «μεταθέτουν» πρωτεσταντικῶς εἰς τὴν Κυριακήν. Οὕτε εἰς τὰ Μυστήρια» οὕτε εἰς τὸ Βάπτισμα·

δὲν βαπτίζουν κανονικῶς. Οὕτε εἰς τὴν Ἐξαμολόγησιν καὶ Κοινωνίαν δὲν ἔχομελογούν τοὺς κοινωνοῦντας καὶ δίδουν τὰ «μυστήριά» των εἰς τοὺς αἱρετικούς. Οὕτε εἰς τὸν γάμον ὅχι μόνον δὲν τελοῦν κανονικῶς τὴν Ἀκολουθίαν του, ἀλλὰ καὶ ὀδεύουν εἰς τὴν ἀπομυστηρίωσιν του «νομιμοποιούντες» παρανόμους γάμους καὶ διαζύγια. Οὕτε εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν Ναῶν ἀφήρεσαν τέμπλα, εἰκόνας, στασίδια κλπ., ὥστε νὰ μὴ διαφέρουν ἀπὸ ἑκκλησίας φράγκων καὶ προτεσταντῶν. Οὕτε εἰς τὴν μορφὴν καὶ στολὴν τῶν κληρικῶν εἰς τὰ πατριαρχεῖα Κωνσταντινούπολεως καὶ Ἀλεξανδρείας καὶ εἰς ἄλλας χώρας, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν Ἐλλάδα τινές, οἱ κληρικοὶ γυρίζουν χωρίς τὸ ἔνδυμα καὶ τὴν μορφὴν τοῦ κληρικοῦ καὶ τὰ λοιπά. Καὶ ὅλα αὐτὰ «βαθύτιδὸν μεταβιδοῦνται»....

Ἐπειδὴ τοὺς «ἀρέσκουν» ὅλα αὐτὰ τὰ «μεταρρυθμιστικά», εὐκόλως τὰ υἱοθετοῦν, διότι αὐτὰ δικαιώνουν τὴν φιλόσπαρκον καὶ φιλόκοσμον διάθεσίν των καὶ ἔξυπηρετούν τὰ κοσμικὰ πάθη καὶ συμφέροντά των. Κατήντησε δὲ οὕτω νὰ εἴναι «ἡ ἐκκλησία» μία τῶν προσαγουσῶν τὴν ἐμπάθειαν κινήσεων τῆς διαφθορᾶς. Καὶ ὅλα αὐτὰ βούλονται νὰ τὰ νομοθετήσουν καὶ διὰ «ἔτοιμαζομένης Μεγάλης καὶ Ἅγιας Συνόδου»!! Ἀπὸ τούτα δύναται νὰ ἐννοήσῃ τις ποῦ κατήντησαν τοὺς πλείστους τῶν Νεοημερολογιτῶν κληρικῶν καὶ τί εἴδους θὰ είναι αὐτὴ «ἡ Μεγάλη καὶ Ἅγια Σύνοδος»!

Διὰ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ «πατριάρχου» Ἀθηναγόρᾳ, μασώνου⁽⁴¹⁾ τοῦ ύψιστου βαθμοῦ, ὁ Οἰκουμενισμὸς πρωθήθη μὲ γιγαντιαῖα βήματα. Ο ἀρχηγὸς τῆς μασωνίας πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς Χ. Τρούμαν, περὶ τοῦ πατριάρχου τῶν ὄρθιοδόξων ἐνδιεφέρετο, μεταφέρων αὐτὸν μὲ τὸ πρωσπικόν του ἀεροπλάνον ἐξ Ἀμερικῆς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν; Πρόσφατα καὶ γνωστά είναι τὰ «ἔργα» τοῦ προδότου καὶ ἀποστάτου ξενοκινήτου Ἀθηναγόρᾳ δὲν θὰ ἐνδιατίψωμεν πολὺ εἰς αὐτά, ἐκεῖνο δὲ ὅπερ ἀφῆνε πολλὰ ἐρωτήματα καὶ, ἂν μὴ ληφθοῦν κάποια δεδομένα, μένει ἀνεγήγητον, είναι τὸ πῶς καὶ διατί πολλοὶ εὐλαβέστατοι οἱ ἐπαγγελλόμενοι τοὺς ὄρθιοδόξους καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ παρουσιαζόμενοι ὡς ἀντίπαλοι καὶ «πολεμοί» τοῦ μασωνισμοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀκολουθοῦν

(41) Ὡς ἐγράφη ἐπασήμως κατ’ ἐπανάληψιν ζῶντος αὐτοῦ, ἐβεβαιώθη δὲ ὑπὸ τοῦ δογμάτου τῆς μασωνίας ότε «μετέστη εἰς τὴν Αἰωνίαν Ἀνατολήν, ἡτοι δὲ μασωνικῶς ἔξεψυχεν.

τὰ «βήματα» τοῦ Ἀθηναγόρα καὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ καὶ τῶν μετ' αὐτὸν διμοίων, ἃν μὴ ὑπερακοντίζοντων.

«Οσα οἱ πρὸ αὐτοῦ ἀπεφάσισαν, ἐξ εἰ τέ λέσσαν καὶ ἡ τοῖμα σαν, οὕτοι ἐπείγονται νὰ νομοθετήσουν καὶ συμπληρώσουν. Ὁ Ἀθηναγόρας, ἀρχόμενος τοῦ «ἔργου» του, ἐδήλωσεν ὅτι ὁδεύει βάσει τῆς Ἑγκυλίου τοῦ 1920. «Οτι αὐτὴ εἶναι ἡ βάσις τῶν σίκουμενιστῶν εντὸν εἰσιτῶν ενεπιφυλάκτως καὶ ύπο «όρθιδόξων» καὶ ύπο τῶν παντοίων αἱρετικῶν ἐπισήμως. Καὶ ὁδεύουσαν τὰ περαιτέρω βήματα αὐτῆς.

Ἐπὶ 60 περίπου ἔτη ἐξηπάτουν καὶ ἐνέπαιζον τὸν χριστιανικὸν λαόν, ὅτι «ἀλλάξαμε τὸ ἡμερολόγιον, ἀλλὰ τὸ Πασχάλιον δὲν τὸ ἐθίξαμεν!» Ἐνῷ ὅχι μόνον ὁ καὶ στοιχειώδη γνῶσιν ἔχων τῶν πραγμάτων γνωρίζει ὅτι τὸ ἐφεύρημά των τοῦτο εἶναι ἀπατηλὸν καὶ ψευδές καὶ ὅτι εἶναι ἀδύνατον «ν' ἀλλάξῃ τὸ ἡμερολόγιον χωρὶς νὰ θιγῇ τὸ Πασχάλιον», ἀλλὰ καὶ οἱ ἴδιοι γράφουν ὅτι: «Τὸ Ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου... εἶναι συνδεδεμένον μετὰ τῶν ἑορτῶν τῆς Ἔκκλησίας, κινητῶν καὶ ἀκίνητων, ιδιαζόντως δὲ μετά τῆς μεγίστης ἐξ αὐτῶν, τοῦ θείου Πάσχα». «Ομως καὶ αὐτὸ τὸ ὑποκριτικὸν «δὲν ἐθίξαμε τὸ Πασχάλιον», τὸ παραιτοῦν ἥδη (ἀφοῦ τούς ἐχρησίμευσε πρὸς καιρὸν διὰ τὴν ἐξαπάτησην) καὶ συνεχῶς ἐργάζονται διὰ νὰ κάμουν τὸ Πάσχα «Κοινὸν» μὲ τοὺς δυσσεβεῖς καὶ ἀσεβεῖς. Συζητουμένου τοῦ «θέματος» τούτου, πρὸ τίνος καιροῦ, παρόντων «ἀντιπροσώπων ὅλων τῶν ὄρθιδόξων ἐκκλησῶν», Νεομερολογίτης μητροπολίτης ἐπέστησε τὴν προσοχήν, ὅτι ἡ «κίνησις» αὕτη περὶ «Κοινοῦ Πάσχα» εἶναι «ἐξωεκκλησιαστικός (ἐβραϊκός) δάκτυλος». «Ομως οὐδόλως ἀνακόπτεται ὁ οἰστρος τῆς ἀνατροπῆς καὶ τῆς προδοσίας τῶν πάντων ύπο τῶν οἰκουμενιστῶν. Τὸ ὅτι διὰ τούτου ὑπόκεινται εἰς τὸ ἀνάθεμα τῶν ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν Πατέρων καὶ τῆς ὅποιας τὸν αἰώνιον νόμον καταπατοῦν καὶ ὁ ὅποιος ἀπαγορεύει τὸ νὰ τελῆται τὸ Πάσχα πρὸ ἡ μετὰ τῶν Ιουδαίων, δὲν φαίνεται νὰ τοὺς ἐνδιαφέρῃ· μᾶλλον διὰ τοῦτο ἐπιδίονται εἰς αὐτὴν τὴν «κίνησιν» διὰ νὰ εὐχαριστήσουν καὶ ἐξυηρετήσουν τοὺς Ἐβραίους. Θὰ «πληρωθοῦν» κάποτε διὰ τόν... κόπον των!

Εἰς μίαν «έορτὴν» τοῦ πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως γινομένην ἐν συμπροσευχῇ μὲ τοὺς παπιστᾶς — ἐξ αὐτῶν αἱ ὄποιαι ἔγιναν πλέον «καθεστῶς» διὰ τοὺς οἰκουμενιστᾶς — παρουσίᾳ τοῦ Ἀθηναγόρα καὶ τῶν «ἐκπροσώπων τοῦ Πάπα», ὁμιλητὴς ἀρχιμανδρίτης τοῦ Ἀθηναγόρα, ἀριθμῶν τὰ ὄσα «μᾶς ἔδωσεν ὁ Πάπας καὶ ἡ Δυτικὴ Ἔκκλησία», εἰς περίοπτον θέσιν μεταξύ τούτων, τάσσει τὸν Νεοημερολογιτισμόν, «τὸν ὅποιον ἐλάθομεν» ἀπὸ τὸν παπισμόν. Ὁ δὲ πάπας Ρώμης, εἰς ἄλλην περίπτωσιν, περιγράφων εἰς τοὺς ιδικούς του τὴν «εἰλικρίνειαν καὶ προθυμίαν» τοῦ Ἀθηναγόρα, ἐφθέγγετο ὅτι «εἰμεθα σχεδὸν ἡνωμένοι». Γνωστὸν δὲ ποίαν «ἔνωσιν» ἔννοει ὁ Πάπας. «Ἐπομένως ἔκαστος δύναται νὰ συνειδητοποιήσῃ περὶ τίνος πρόκειται καὶ εἰς ποῖον σημεῖον προσδοσίας καὶ ύποδουλώσεως ἔφθασαν μὲ τὸν Νεοημερολογιτισμὸν καὶ τὰ μετ' αὐτὸν «βήματα».

Ποῖος δὲν βλέπει τὴν μὲ «γιγαντιαία βήματα» πρόοδον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τὴν ἀποκορύφωσιν τῆς δράσεώς του εἰς τὰς ἡμέρας μας, ὥστε νὰ συμπεριφέρωνται οἱ Νεοημερολογίται - Οἰκουμενισταὶ μὲ τοὺς δυσσεβεῖς αἱρετικούς, τοὺς ὄποιους οὔτε καν καταδέχονται νὰ ὀνομάσουν αἱρετικούς, ως νὰ «μὴ τοὺς χωρίζῃ τίποτε»; Μέγας πάταγος γίνεται παγκοσμίως περὶ «διαλόγων» μεταξύ «όρθιδόξων» καὶ τῶν ποικίλων αἱρετικῶν καὶ ἀπίστων, πολλοὶ δὲ Χριστιανοὶ θὰ ἔχουν τὴν ιδέαν, ὅτι ὅλα αὐτὰ ἀποβλέπουν «εἰς ἔνωσιν τῶν χριστιανῶν» κατὰ Θεόν, δηλ. ἐν Ὁρθοδοξίᾳ. 'Αλλ' οἱ τοῦτο νομίσαντες εἶναι ἐξηπατημένοι' καὶ οἱ ἀφήνοντες νὰ προκαλήται τοιαύτη ἐντύπωσις εἶναι οι πλέον θεομίσητοι ἀπατεῶνες.

Περὶ τοῦ εἰς τί ἀποβλέπουν, ἀκόμη καὶ ξένοι, περιγράφοντες «τὴν Οἰκουμενιστικὴν μανίαν», λέγουν ὅτι σκοπός της εἶναι «Ἡ δημιουργία τῆς Ἔκκλησίας τῆς ἀποστασίας» καὶ ὅτι «ἡ τάσι τῶν Ἐκκλησιῶν, μέσα στὴ λεγόμενη Οἰκουμενιστικὴ Κίνησι, νὰ προσεγγίσουν ἡ μιὰ τὴν ἄλλην, εἶναι προσίμιον ἐγκαταστάσεως στὸν κόσμο ἐνὸς μεγάλου θρησκευτικοῦ συστήματος, ποὺ θὰ εύνοήσῃ τὴν ἐμφάνισι καὶ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ Ἀντιχρίστου».

Προετοιμασία λοιπὸν διὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ ἀντιχρίστου εἶναι αὐτὴ ἡ «κίνησις». 'Αντιχρίστος «ἔνωσις» εἰς ἀντιχρίστων καὶ ταῖς διάστασίς την εἰπειδή τοῦτον ἀντιχρίστον οὐχι θεάρεστος ἔνωσις ἐν Χριστῷ. Καὶ ὅλων αὐτῶν ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ἦτο «τὸ πρῶτον βῆμα».

Ε'

ΕΠΙΣΦΡΑΓΙΣΙΣ ΤΗΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ

«ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΟΔΟΣ»

ΑΦΟΥ παρανόμως και ύπο παρανόμων «άπεφασίσθησαν» τὰ τῆς Οἰκουμενιστικῆς ἀποστασίας, ἀφοῦ ἀσέβως και θνητοψύχως ἔγιναν εἰς τὴν πρᾶξιν, ἀκολούθως «έτοιμάζονται» οἱ Οἰκουμενισταὶ νὰ ἐπενδύσουν και μὲ κύρος «Ἄγιας και Μεγάλης Συνόδου» τὰς παρανομίας και τὴν θεομαχίαν των, ἐκκαίοντες οὕτω και ἐπισπεύδοντες τὴν ὄργὴν τοῦ Θεοῦ.

Και οὕτως ἐκπληροῦται ἡ πρόρρησις τοῦ ἀοιδίμου Κοσμᾶ Φλαμιάτου, ἀπὸ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, ὅτι : «Σκόπος τούτων τῶν σεμιναρίων (θεολογικῶν σχολῶν) ύπάρχει, ἵνα νοθεύῃ κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς διαφθορᾶς και τῆς πλάνης ὅλους τοὺς ἐσομένους Πατριάρχας και ὅλην ἐν γένει τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἀνατολῆς, ὥστε μίαν ἡμέραν νομιθετηθῆ δι' Οἰκουμενικῆς Συνόδου νὰ κατάργησις τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ἡ έτοιμαζομένη αὐτὴ «Σύνοδος», εἶναι 'Α ν τι - σ ύ ν ο δ α c κ a i à n t i p o u c t w n ' A g i a n S u n ó d o w n . Αι "Άγιαι Σύνοδοι συνεκαλοῦντο δι' ὥρισμένον θέμα, νεοεμφανισθείσης αἱρέσεως, και εἰς αὐτὴν ἐσυζητοῦντο τὰ πάντα ὅσα ἔχρηζον ἐπιλύσεως. Αὐτὴ δέ, ἐπί... δεκαετίας ἀναζητεῖ «θέματα» και ἐτοιμάζεται κατὰ τρόπους πρωτοφανεῖς και καταχθονίους και θεομπαικτικούς, τὰ δὲ ἀνακαλυφθέντα «θέματα» «έτοιμάζονται» ύπὸ διαφόρων «ἐπιτροπῶν», ἐκ τῶν προτέρων.

Αι "Άγιαι Σύνοδοι, συνῳδὰ τῷ Εὔαγγελίῳ, ἐνομοθέτουν διὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς Χριστιανοὺς εἰς τὴν κατόρθωσιν τῶν ἀρετῶν, τὴν κατάστολὴν τῶν παθῶν, τὴν εύθυγράμμισιν εἰς τὴν κατὰ Θεὸν πορείαν και ζωὴν, ὥστε νὰ σωθοῦν αἱ ψυχαὶ των οἱ δὲ νῦν, ἀντινομοθετοῦντες, ὅτι ὥρισαν αἱ "Άγιαι Σύνοδοι πρὸς σωτηρίαν, τὰ καταργοῦν οὕτοι, πρὸς ἀπώλειαν ἀντὶ νὰ ἔρχωνται οἱ Χριστιανοὶ εἰς

τὴν Ἑκκλησίαν περικόπτοντες τὰ πάθη των, νὰ ἔλκεται ἡ «ἐκκλησία» ἀπὸ τοὺς κοσμικοὺς ἀνθρώπους, ἐξυπηρετοῦσα τὰ πάθη των και οὕτως ἀφαιροῦσα ἀπὸ αὐτοὺς τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας!

Αι "Άγιαι Σύνοδοι συνεκαλοῦντο ἐμφανιζομένης νέας αἱρέσεως, διὰ νὰ τὴν καταδικάσουν και βεβαιώσουν τὸ πατροπαράδοτον ὄρθόδοξον φρόνημα· οἱ δὲ νῦν «έτοιμασται Συνόδου» ὥστε μόνον δὲν συνέρχονται διὰ νὰ καταδικάσουν αἱρεσιν εἰς καιρὸν μάλιστα πρωτοφανοῦς ὄργιου αἱρέσεων ἀπείρως θλασφημοτέρων τῶν παλαιῶν μᾶλλον μηχανεύονται τὴν «φιλίαν» και «ἔνωσιν» μὲ τοὺς αἱρετικοὺς ὥστε κατὰ τὸν Προφήτην «ἀναμέσον ἀγίου και βεβήλου οὐ διαστέλλοντες, και ἀναμέσον ἀκαθάρτου και τοῦ καθαροῦ οὐ διαστέλλοντες» ('Ιεζεκ. KB' 26). Εἰς αὐτὸ κυρίως ἀποβλέπει ἡ «Σύνοδος» των. Είναι ταῦτα γνωρίσματα «ἄγιας» Συνόδου;

Τὰ περίφημα θέματα, τὰ όποια κατόπιν μικρολόγων διαβουλεύσεων και ἐπαναληπτικῶν διαλογῶν ώρισμησαν ν' ἀπασχολοῦν τὴν «έτοιμαζομένην Ἀγίαν και Μεγάλην Σύνοδον», είναι : Δίπτυχα, διασπορά, αὐτοκέφαλον, αὐτόνομον, «ἀναπροσαρμογὴ» τῶν νηστειῶν, δηλ: κατάργησις τῶν περὶ νηστειῶν διατάξεων τῆς Ἑκκλησίας «ἴνα μὴ δημιουργῶνται εἰς τοὺς πιστοὺς προβλήματα συνειδήσεως ἐκ τῆς παραβάσεως...! Δηλ. ὅτι κάμνει ὁ διάθολος, δστις προκειμένου νὰ ρίψῃ τινὰ εἰς παράθασιν, κυρίως μηχανεύεται νὰ κάμη νὰ μὴ τοῦ «δημιουργῆται πρόβλημα συνειδήσεως». (Και δὲν λέγουν ὅτι περὶ ἐσαυτῶν φροντίζουν οἱ ἀνθρώποι).

«Κοινὸν ἡμερολόγιον και κοινὸς ἐօρτασμὸς τοῦ Πάσχα». Πολλοὶ ἀφελεῖς ἐνόμισαν, ὅτι ἀνακινεῖται θέμα «ἡμερολογίου» διὰ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν ἀφ' ἡς ἐξετρόπησαν πορείαν τῶν Πατέρων, τὸ αἰώνιον Ἔօρτολόγιον τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐνῷ αὐτοί... ἄλλο ἡμερολόγιον γυρεύουν «κοινὸν» μὲ τοὺς πάντας και «κοινὸν» Πάσχα, περὶ οὐ ἐλέχθη ἀνωτέρω. Τόσον κακόν ἐπροξενήθη εἰς τὴν Ἑκκλησίαν και τὰς ψυχὰς Χριστιανῶν και ἀντὶ νὰ συνέλθουν, προχωροῦν ἔτι περαιτέρω. Είναι ὄρθόδοξοι και ἔχουν ὄρθόδοξον συνείδησιν αὐτοί;

Τὸ περὶ «οἰκονομίας» δηλ. «χάριν οἰκονομίας... ἐπιτρέπονται τὰ πάντα!! » Οπερ οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου ὠνόμασαν «ἀξίνην εἰς τὰ θεμέλια τῆς Ἑκκλησίας».

«Κωλύματα γάμου» δηλ. ὀλιγόστευσις τῶν βαθμῶν συγγενείας διὰ τὸν γάμον, καταργουμένων τῶν αἰώνιων

νόμων και θεσμῶν, προαγομένης τῆς διαφθορᾶς τοῦ γάμου, τῆς αἰμομιξίας και ἀπωλείας τῆς ύπο τοῦ Θεοῦ διατεταγμένης συγγενικῆς ἐντροπῆς και ἐπισπευδομένης τῆς διαλύσεως και τῆς ὄργης τοῦ Θεοῦ. Ἐπίσης και τὸ «θέμα» τοῦ γάμου τῶν κληρικῶν... μετὰ τὴν χειροτονίαν.

«Σχέσεις» πρὸς τὰς «λοιπὰς Ἑκκλησίας». δηλαδὴ τὰς αἱρέσεις. Ποῖαι «σχέσεις» ἐννοοῦνται και πῶς ἐννοοῦνται, ἐλέχθη ικανῶς ἐν τοῖς προτέροις. «Οσοι εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζουν ἀκριβῶς τὰ πράγματα και τὰς μυστικὰς διαθουλεύσεις, βεβαιοῦν, ὅτι δὶ αὐτὸν κυρίως τὸν σκοπὸν συγκροτείται αὐτή ἡ «Σύνοδος», τὸ νὰ γίνουν «ἔνα» μὲ τοὺς αἱρετικοὺς μὲ κοινήν συμφωνίαν. Και ἀποδεικνύουν τοῦτο τὰ «ὅσα» γίνονται καθημερινῶς και τὸ γεγονὸς τοῦ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν δυσσεβῶν αἱρετικῶν δι' αὐτήν, καθὼς και τὸ ποῖαι τὴν ἐτοιμάζουν και ποῖαι ἄνθρωποι ἐνδιαφέρονται διὰ τὸ ἔργον τῆς. Τὰ δὲ ἄλλα «θέματα» εἶναι διὰ «πάραγμα» και ἀπόκρυψιν τοῦ κυρίου «θέματος». «Οπερ εἶναι ὁ ἀρνητήριος Οἰκουμενισμός, εἰς τὸν ὥποιον εἰσῆλθον μὲ «πρῶτον βῆμα» τὸν Νεοημερολογιτισμόν.

Δι' αὐτὰ λοιπὸν τὰ θέματα ἔχει νὰ ἀγωνισθῇ ἡ Ἑκκλησία σήμερον, αὐτὰ ἐνδιαφέρουν τοὺς πιστούς, δὶ αὐτῶν θὰ δοξασθῇ ὁ Θεὸς και σωθοῦν αἱ ψυχαὶ τῶν Χριστιανῶν; Και παιδικὸς νοῦς κατανοεῖ, ὅτι αὐτὸς εἶναι παρῳδία συνόδου και ὅχι «Ἄγια και Μεγάλη Σύνοδος». Μᾶλλον εἰναι συνάθροισμα παρανόμων και μαρανόμων και θεοφορών αἱρετικῶν και αἵντισύνοδος. «Ο,τι ωκόδόμησαν αἱ «Ἄγιαι Σύνοδοι, αὐτοὶ τὰ καταλύουν και καταρρίπτουν» εἰς ὅ,τι ἐνομοθέτησαν αἱ «Ἄγιαι Σύναδοι, αὐτοὶ ἀντινομοθετοῦν και μὲ πρωτοφανῆ παντολίμιαν και θεομπαῖξιαν ὄνομάζουν τὸ κατασκεύασμά των... «συνέχειαν τῶν Ἀγίων Ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων»!! Τόση ἀναίδεια και ἀναισθησία και πώρωσις! «Οπως αὐτοὶ οι Οἰκουμενισταὶ - Νεοημερολογῖται γράφουν και διακηρύσσουν, ἡ «σύνοδος» αὐτὴ «ἐπρογραμματίσθη και ἐτοιμάζεται ἡδη ἀπὸ τοῦ 1923». Δηλαδὴ ὅ,τι ἡρχισεν ὁ ἀρχιμασῶνος Μεταξάκης, συμπληροῦται νῦν ύπο τῶν ὥμοιών του.

Οι Οἰκουμενισταὶ εἶναι ἀποφασισμένοι και ἀδίστακτοι. Απὸ τοῦ 1919-20 καθοδηγηθέντες ἀπὸ τοὺς προτεστάντας Ἀγγλικανούς - «Επισκοπελιανούς και τοὺς προτεσταντοφίλους προτεσταντίζοντας «όρθοδόξους» και ἀπὸ τοῦ 1923 ἀρχίσαντες τὸ «ἔργον» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ διὰ τοῦ

Νεοημερολογιτισμοῦ, δὲν σταματοῦν και δὲν ὄρρωδοῦν πρὸ μύδενός. «Οχι μόνον προχωροῦν συνεχῶς εἰς τὰς «μεταρρυθμίσεις», «συγχρονισμούς», ἀναπροσαρμογάς», καταργοῦντες «βαθμηδόν» ὅ,τι παρέλαθον ἀπὸ τοὺς Πατέρας και καταγίνονται ἀδεῶς και «προοδευτικῶς» εἰς τὰς συμπροσευχάς, τοὺς «διαλόγους», τὰς θρησκευτικὰς ἐπικοινωνίας ώστὲ νὰ «μὴ τοὺς χωρίζῃ τίποτε», ἀλλὰ και ἐπὶ τὸ ἐπιστημονικώτερον και συστηματικώτερον ἐργάζονται διὰ τὴν διασπορὰν και ἐπικράτησιν τῆς ἀθέοτητος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἐγραφαν και συνεχῶς γράφουν «ἔργα» περὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τὴν «Ιστορίαν τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως», βιβλία περὶ Οἰκουμενισμοῦ διά... μαθητὰς - φοιτητὰς - θεολόγους συγκροτοῦν διάφορα «Οἰκουμενιστικά Ινστιτούτα» διὰ οἰκουμενιστικὰς «σπουδάς» και ἐρεύνας εἰς τὸ ἐν... Γενεύη «Πατριαρχικὸν Κέντρον» συνιστᾶται «Οἰκουμενιστικὴ σχολὴ» διά... μετεκπαιδευσιν τῶν «θεολόγων» εἰς τὴν οἰκουμενιστικὴν λύμην, νὰ μάθουν δηλαδὴ νὰ προδίδουν και βεβηλώνουν τὴν πίστιν, νὰ ἔξισώνουν και συμφύρουν τὴν Μητέρα Όρθοδοξίαν μὲ τὰς μοιχαλίδας αἱρέσεις, ἀναμέσον βεβήλου και ἀγίου νὰ μὴ διαστέλλωσι, νὰ μὴ Εεχωρίζουν ἀκάθαρτον ἀπὸ τοῦ καθαροῦ. Διὰ νὰ ἐπισύρουν τὴν ἐπιτίμησιν και τὴν ἀράν τοῦ Θεοῦ, νὰ ἐτοιμάζουν τὴν ὁδὸν τοῦ ἀντιχρίστου, νὰ παραμερίζουν τὸν Χριστὸν και παραπέμπουν τὰς ψυχὰς εἰς τὴν κόλασιν.

Οι οὕτω μετεκπαιδευόμενοι, ὅσοι εἶναι ἀδίστακτοι και ἀθεόφοβοι οἰκουμενισταί, οἱ φανερώνοντες μὲ τοὺς λόγους και τὴν συμπεριφοράν των ὅτι εἶναι διατεθειμένοι δι' «ὅλα», οἱ βλέποντες ὅπισθεν τοῦ οἰκουμενιστικοῦ οἴστρου «τὰ σκαλοπάτια τῆς ἀναθάσεως» και τὴν ἐξηπρέτησιν τῶν κοσμικῶν θελημάτων των, αὐτοὶ προωθοῦνται εἰς τὰς θέσεις και τοὺς θρόνους, αὐτοὶ στέλλονται εἰς τὰς διαφόρους ἀποστολὰς και τὰ ποικίλα «συνέδρια» τῶν παρανόμων, αὐτοὶ διορίζονται εἰς τοὺς θεοκαπήλους διαλόγους και τὰς λοιπὰς δραστηριότητας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ και δι' αὐτῶν προάγεται τὸ ἔργο του, βαίνον βαθμιαίως πρὸς τὴν συμπλήρωσιν!

Ἡ ύπὸ τοῦ ἀποστάτου Αθηναιγόρα και δι' αὐτοῦ ἐξαθείσα ἀθεότης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ και τὰ συνεχῶς γινόμενα κατὰ τοὺς καιροὺς τούτους «ἔργα» τῆς τελείας προδοσίας, ἡ ἀθέτησις τῶν τῆς Όρθοδοξίας και υιοθέτησις τῶν τῆς κοσμικότητος και αἱρέσεως, αἱ συμπροσευχαί, αἱ βέβηλοι και προδοτικαὶ τῆς Όρθοδοξίας ἐπικοινωνίαι και ὁ συμφυρμός, οἱ καπηλευόμενοι τὰ θεία πρωτοφανεῖς εἰς

άθεοφοβίαν, προδοσίαν και κοσμικοφροσύνην «διάλογοι», οι υποκριτικοί και καταχθόνιοι τρόποι σὺς μεταχειρίζονται και καθ' σὺς ἐργάζονται εἰς τὰ θέματα τῆς πίστεως και τῆς Ἐκκλησίας, αὐτά και τὰ τοιαῦτα ἀσεβῆ και παράνομα, ἄτινα εἶναι τὰ ἐπόμενα βῆματα», μετὰ «τὸ πρῶτον βῆμα» τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ εἰς τὸν Οἰκουμενισμόν, εἶναι γνωστά εἰς τοὺς πάντας και διαλαλοῦνται δι' ὅλων τῶν μέσων και δὲν νομίζεται ἀναγκαία ἐνταῦθα ἡ ἐν πολλοῖς διατριβὴ εἰς αὐτά. Δύνονται δὲ νὰ ἴδουν εἰς αὐτὰ τὶ τεκταίνεται ὅσοι θέλουν νὰ βλέπουν και ἔξαγάγουν τὰ συμπεράσματά των. Αὐτοὶ οἱ ἔχθροι τοῦ Θεοῦ και πολέμιοι τῆς πίστεως και τῆς ψυχῆς των τοὺς ἀνοίγουν τὰ μάτια.

ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΗΣΙΣ - ΣΥΝΕΠΕΙΑ

ΟΤΙ ὁ Νεοημερολογιτισμὸς εἰσήχθη εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν διὰ θεάρεστον σκοπόν, διὰ λόγον ἐκκλησιαστικόν, διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, διὰ τνὴ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν τῶν Χριστιανῶν, μέχρι σήμερον δὲν εὑρέθη εὐλαβῆς νὰ τὸ εἶπῃ, οὔτε κληρικὸς οὔτε λαϊκός. Ἄλλ' ἐὰν δὲν εἰσήχθη διὰ χρήσιμον σκοπὸν και ὠφέλειαν, πρόδηλον ὅτι ἡ εἰσαγωγὴ του ἐπροξένησε κακὸν και ἀπώλειαν.. Μήπως εἶναι κάτι τὸ ἀδιάφορον και μήτε καλὸν μήτε κακόν; Ἄλλὰ ἡ Ἐκκλησία δὲν εἰσάγει ποτὲ πράγματα ὅπου νὰ εἶναι κακὰ ἢ ἄχρηστα ἢ ἀδιάφορα· και μάλιστα τόσῳ μεγάλῃς σημασίᾳς και γενικῆς χρήσεως. Δὲν υπάρχει τοιαύτη περίπτωσις εἰς τὴν ιστορίαν, οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ υπάρξῃ. Μόνον τὰ καλὰ και ὠφέλιμα θεσμοθετεῖ και ρυθμίζει ἡ Ἐκκλησία σκοποῦσα εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ και τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν. Συνεπῶς ἡ εἰσαγωγὴ «καινῶν» και «μεταρρυθμίσεων» ἀντὶ τῶν ρυθμίσεων, τῶν ὁποίων ἀπόβλεψις δὲν εἶναι ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ και σωτηρία τῶν ψυχῶν, δὲν εἶναι ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ τῶν σκοτεινῶν ἐπιβούλων ἔχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Θεοῦ και τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν.

Και ἐξ αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκ διαφόρων ἀφορμῶν και περιστάσεων και ἐξ ἴδικῶν του συλλογισμῶν ἔκαστος ἀκολουθῶν ἔτι τὸν Νεοημερολογιτισμόν, ούδεις εἴπεν ὅτι ΚΑΛΩΣ εἰσήχθη εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Τούναντίον, και θεολόγοι και ἄλλοι ἐκφράζονται, και τὸ πιστεύουν και τὸ γράφουν, ὅτι «τὸ παλαιὸν εἶναι τὸ ὄρθδον», ὅτι «ΚΑΚΩΣ εἰσήχθη τὸ νέον ἡμερολόγιον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν», ὅτι «εἴναι ἔργον βεβιασμένον και ἐπροξένησε Ζημίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν και τὸ ἔθνος», ὅτι «οὐδὲν ἐκκλησιαστικὸν ἐπιχείρημα

υπάρχει υπὲρ αὐτοῦ», ὅτι «δὲν ἔπρεπε νὰ γίνη», ὅτι «μὲ αὐτὸν ἐφραγκέψαμε» και πολλὰ τοιαῦτα. Και ὅσοι δὲν ἐκδηλώνονται οὕτω, διὰ κάποιον «λόγον» και «συμφέρον» σιωποῦν. «Οσοι δὲ ἀντιδροῦν και μὲ τὸν τρόπον, τοὺς λόγους και τὴν συμπεριφορὰν και πρᾶξιν των γίνονται ύποστηρικταὶ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ούδεις κάμνει τοῦτο ως ύπερασπίζων κάτι θεάρεστον, ἀλλὰ διὰ νὰ ἔχουν τὴν «φιλίαν» και «τιμήν» τῶν ἀρχηγῶν και μεγάλων», διὰ νὰ «ἀρέσκουν» εἰς αὐτοὺς και «εἶναι» μὲ αὐτούς. Δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει δηλαδή, τί εἶναι τὸ ὄρθδον και θεάρεστον, ἀλλὰ τὸ «τὶ κάμνουν οἱ ἀρχηγοὶ και μεγάλοι». Αὐτοὺς ποὺ βλέπουν και υπολογίζουν, ὅχι τὸν Θεόν, ποὺ δὲν τὸ βλέπουν και δὲν τὸν φοβοῦνται! Και ὅταν ἡ ἐπιστροφὴ εἰς τὴν εὐθείαν τῶν Πατέρων, τὸ αἰώνιον Ἑορτόλόγιον τῆς Ὁρθοδοξίας γίνη ἀπὸ ἀρχηγούς και μεγάλους (ὅχι ἀπὸ ταπεινούς «παλαιοημερολογίτας»), τότε αὐτοὶ οἱ νῦν ἀντιδρῶντες πρῶτοι θὰ ρίψουν τὸν λίθον τοῦ ἀναθέματος κατὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ και θὰ ἀνακαλύψουν ἀμέτρητον πληθὺν ἐπιχειρημάτων κατ' αὐτοῦ και θὰ καταδικάζουν τοὺς «αἴτιους» τῆς ἐλεύσεως τοῦ σκότους τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Θαυμάσατε, λοιπόν, λογικὴν και εύσεβειαν· δὲν παρατροῦν και ἐνδιαφέρονται τί εἶναι τὸ θεάρεστον διὰ νὰ τὸ ἀκολουθήσουν, ἀλλὰ «ποιός τὸ κάμνει»!

«Οσοι «άγωνίζονται» και πολεμοῦν και ἔγραψαν κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀνεξαιρέτως εἰς τὴν «σειρὰν» τῆς υποθέσεως τὸ ἀναφέρουν, ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς εἶναι ἔργον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Και δὲν ἥτο δυνατὸν νὰ γίνη ἄλλως, ἐφ' ὅσον αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικότης, τὴν ὅποιαν δὲν δύναται τὶς νὰ ἀθετήσῃ ἢ παραμορφώσῃ. Ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ἥτο πρᾶξις γενομένη ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς «δραστηριότητος» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ και τὸ «βῆμα» πρωθήσεως του. Πῶς και διατί κατόπιν αὐτῶν τῶν διαπιστώσεων και βεβαιώσεων ἐμμένουν εἰς τὰ δίκτυα και τὴν ύποδούλωσιν ἐκείνου ὅπου «πολεμοῦν», δὲν δύναται νὰ ἔξηγηθῇ ἀν δὲν ληφθοῦν κάποια «δεδομένα», χάριν τῶν ὁποίων εύρισκουν τρόπους νὰ ἐπαναπαύωνται ως ἐκείνοι, περὶ τῶν ὁποίων λέγει ὁ ἄγιος Θεόδωρος Στουδίτης, «εἰ καὶ τοὺς λογισμοὺς οὐ καταποντισθέντες, τῇ αἱρετικῇ κοινωνίᾳ ἐξ ἡμισείας δέει σωματικοῦ θανάτου συγκινδυνεύοντες».

Κατόπιν τῶν ὁσων παρετέθησαν ἐν τοῖς προηγουμένοις και ἰδιαίτεροις εἰπαν και ἔδρασαν αὐτοὶ οἱ οἰκουμενισταί, δημιουργοί, πρωθηταί, είσαγωγεῖς και συνεχισταί τοῦ

Νεοημερολογιτισμοῦ καὶ τῶν ἐν συνεχείᾳ τούτου «ἔργων», ύπάρχει τις ἀμφισθητῶν καὶ ἀμφιβάλλων ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς εἶναι εἰσαγωγὴ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, εἶναι ἔργον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, εἶναι αὐτὸς ὁ ἔμπρακτος Οἰκουμενισμός; «Οτι είναι καὶ αὐτὸς ἔνας -ισμός ἀπὸ τοὺς -ισμούς, ως εἶναι μασωνισμός, κομμουνισμός, προσκοπισμός, ροταριανισμός, λαϊσμός, μαρξισμός, ύπαρξισμός, μηδενισμός, τουρισμός, ἀνθρωπισμός, κλπ., περὶ τῶν ὥποιων λέγουν οἱ εἰδότες ὅτι είναι δημιούργημα τοῦ Σιωνισμοῦ πρὸς ἔξυπηρέτησιν τῶν σχεδίων του; Αὐτὸ τὸ περιβόητον «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν» (όποιον βλάσφημον καὶ θεομάχον ὄνομα καὶ δημιούργημα, τοῦ ὥποιου καὶ οἱ Νεοημερολογίται εἶναι «μέλη», οὐδεὶς ὀρθόδοξος!), δηλ. τὸ ἔκτελεστικὸν ὄργανον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀπὸ τὰς πρώτας «Γενικὰς Συνελεύσεις» του, εἰς «Αμστερνταμ καὶ «Ἐβανστον, σπουδαίως ἐμερίμνησε περὶ «ἀποκαταστάσεως τῶν Ἐβραίων»!

Αὐτοὶ οἱ εἰσηγηταὶ καὶ εἰσαγωγεῖς τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ δὲν ἀφήνουν περιθώρια ἀμφιβολίας καὶ ἀμφισθητήσεως περὶ τοῦ ὅτι ως οἰκουμενισταὶ ἐνήργησαν οὕτω καὶ ὅτι «πρῶτον βῆμα» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἦτο ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ὅτι ως τὸν κατὰ πρᾶξιν Οἰκουμενισμὸν ἐκήρυξαν αὐτὸν ἡδη προτοῦ τὸν εἰσαγάγουν καὶ μετὰ ταῦτα. Οἱ εὔσεβεις ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς διέγνωσαν καὶ διεκήρυξαν ὅτι ἡ ἀσεβής καὶ παράνομας εἰσαγωγὴ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ εἶναι κατάργησις τῆς ὈρθοδαΞίας εἰναι ξενοκίνητος πλεκτάνη τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων διὰ τὴν τεχνητὴν διάθρωσιν καὶ βεθήλωσιν τῆς πίστεως. Πολλοὶ δέ, ἔνεκα τῆς τρομοκρατίας, ἐν καίρῳ τῆς ὥποιας εἰσήχθη ὁ Νεοημερολογιτισμὸς (αἱ σκοτειναὶ δυνάμεις καὶ οἱ παράνομοι εἰς τοιούτους καιροὺς καραδοκοῦν), τῆς ἀδιαφορίας καὶ τῆς προκαταλήψεως τὴν ὥποιαν ἐδημιούργησαν οἱ οἰκουμενισταὶ εἰσαγωγεῖς του διὰ παραπλανήσεων, ψευδολογιῶν καὶ ἔξαπατήσεως, δὲν ἀντέδρασαν εὔσεβῶς, οὕτως ὥστε νὰ νομίσουν οἱ Νεοημερολογιτισταὶ ὅτι ἡ «μεταρρύθμισις» τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ «έπειθλήθη πλέον ως καθεστώς»! Καθ' ὅμοιον τρόπον καὶ ὁ Κοπρώνυμος καὶ οἱ ὅμοιοι του, ἔκαυχῶντα ὅτι «έπειθλήθη ἡ μεταρρύθμισις» τῆς εἰκονομαχίας. Μήπως ύπάρχουν κάποιαι ὡς μοιότητες εἰς αὐτὰς τὰς διύο «μεταρρυθμίσεις»; . . .

Οι μὲν εὔσεβεις κατιδόντες εύθὺς ἀμέσως τὴν κόλασιν καὶ ἀπώλειαν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ, οὐδέποτε ὑπήκθησαν εἰς αὐτὸν διεχώρισαν ἀπὸ αὐτὸν τὰς εύθύνας των καὶ οὐδέποτε ἐπαυσαν· καλοῦντες τοὺς πιραπλανηθέντας ὑπ' αὐτοῦ εἰς ἐπιστροφὴν εἰς τὴν πορείαν καὶ εὔσεβειαν τῶν Πατέρων. Ἐκ δὲ τῆς μεγάλης ἐξάρσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ κατὰ τοὺς τελευταίους καιροὺς καὶ τῆς προόδου τῶν περαιτέρω «βημάτων» μετὰ «τὸ πρῶτον βῆμα» τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ἐδόθη ἀφορμὴ εἰς τοὺς Νεοημερολογίτας νὰ ἐνθυμηθοῦν καὶ κατανοήσουν ὅτι διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ εἰσήχθη παρ' αὐτοῖς ὁ Οἰκουμενισμός· ὅτι Νεοημερολογιτισμὸς καὶ οἱ Οἰκουμενισμὸι δὲν είναι ἄλλο καὶ ἄλλο, ἀλλὰ ἐν καὶ τὸ αὐτό.

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς «ἀποφασισμένους» οἰκουμενιστάς, τοὺς μασώνους, τοὺς πωλήσαντας τὴν ψυχὴν των διὰ τὰ κοσμικά, δὲν ὑπάρχει λεγόμενος ὄρθοδοξος, ὅστις νὰ υποστηρίζῃ τὴν ἀθέότητα τοῦ ἀντιχρίστου Οἰκουμενισμοῦ καὶ θεωρῇ τοῦτον ως συμβιβαζόμενον μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ ὄρθοδοξου. Συνειδητοποιηθέντος λοιπόν, ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς δὲν είναι ἄλλο ἀπὸ τὸν Οἰκουμενισμὸν ἀλλ' αὐτὸς ὁ Οἰκουμενισμὸς κατὰ πρᾶξιν καὶ συνεπῶς εὐρίσκονται ἡδη ἐντὸς αὐτοῦ οἱ Νεοημερολογίται, ὅσοι λέγουν ὅτι πολεμοῦν καὶ ἀγωνίζονται κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἔχουν αὐτὸν ἐχθρόν, ἀθεον, θεομάχον, ἀντίχριστον, παναιρεσιν, ἐπίβουλον τῆς Ὀρθοδοξίας κλπ., διὰ νὰ είναι συνεπεῖς ὄφείλουν, κατὰ τὸν Προφήτην, νὰ «ἔξελθουν ἐκ μέσου τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ καὶ ἀφορισθοῦν ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἀπτωνται». διότι διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ἀπονται τοῦ ἀκαθάρτου Οἰκουμενισμοῦ. Οφείλουν ν' ἀναλάβουν καὶ διαχωρίσουν τὰς εύθύνας των ὄφείλουν νὰ μὴ γλείφουν ὅπου πτύουν, νὰ μὴ προσκυνοῦν ὅτι πολεμοῦν, νὰ μὴ συγχέουν τὸ πικρὸν μὲ τὸ γλυκύ, τὸ σκότος μὲ τὸ φῶς. “Ινα μὴ ἔχωσι τὸ κρίμα ἐκείνων, οἵτινες «Θεὸν ὁμολογοῦσιν εἰδέναι, τοῖς δὲ ἔργοις ἀρνοῦνται». (Τίτ. Α' 16).

Ἐὰν εἰς τὸν Οἰκουμενισμὸν δὲν ὑπάρχει εὔσεβεια καὶ σωτηρία, καὶ εἰς τὸν Νεοημερολογιτισμὸν δὲν ὑπάρχει εὔσεβεια καὶ σωτηρία. Εἰς τὴν αἰώνιαν εὐθείαν πορείαν τῶν Πατέρων ύπάρχει ἡ σωτηρία, τῆς ὥποιας οἱ Ὀρθόδοξοι εἰθε νὰ ἀξιωθῶμεν. ΑΜΗΝ.

ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ

ΠΗΓΑΙ

- «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ», 'Εθδομαδιαίον ὄργανον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.
- Πρακτικά «ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ», 1923.
- «ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ», 'Ανθίμου Βιζύης, 1922.
- «ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΥΝΟΔΟΝ», Κασσανδρείας Ειρηναίου, 1929.
- «ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ», Βασιλ. Σταυρίδου.
- «Η ΑΙΡΕΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ», 'Αρ. Δ. Δελήμπαση
- «Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ», Γ. Εύστρατιάδου.
- Πρακτικά «ΠΡΟΣΥΝΟΔΟΥ ΕΝ ΒΑΤΟΠΕΔΙΩΙ», 1931.
- «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ», ἐπὶ Μεταξάκη, 'Αθῆναι.
- «ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ», Δεκαπενθήμερον περιοδικόν, ἐκ τοῦ «Πατριαρχικοῦ Κέντρου», Γενεύη.
- "Άλλα διάφορα περιοδικά καὶ ἔντυπα, παλαιὰ καὶ νεώτερα.

